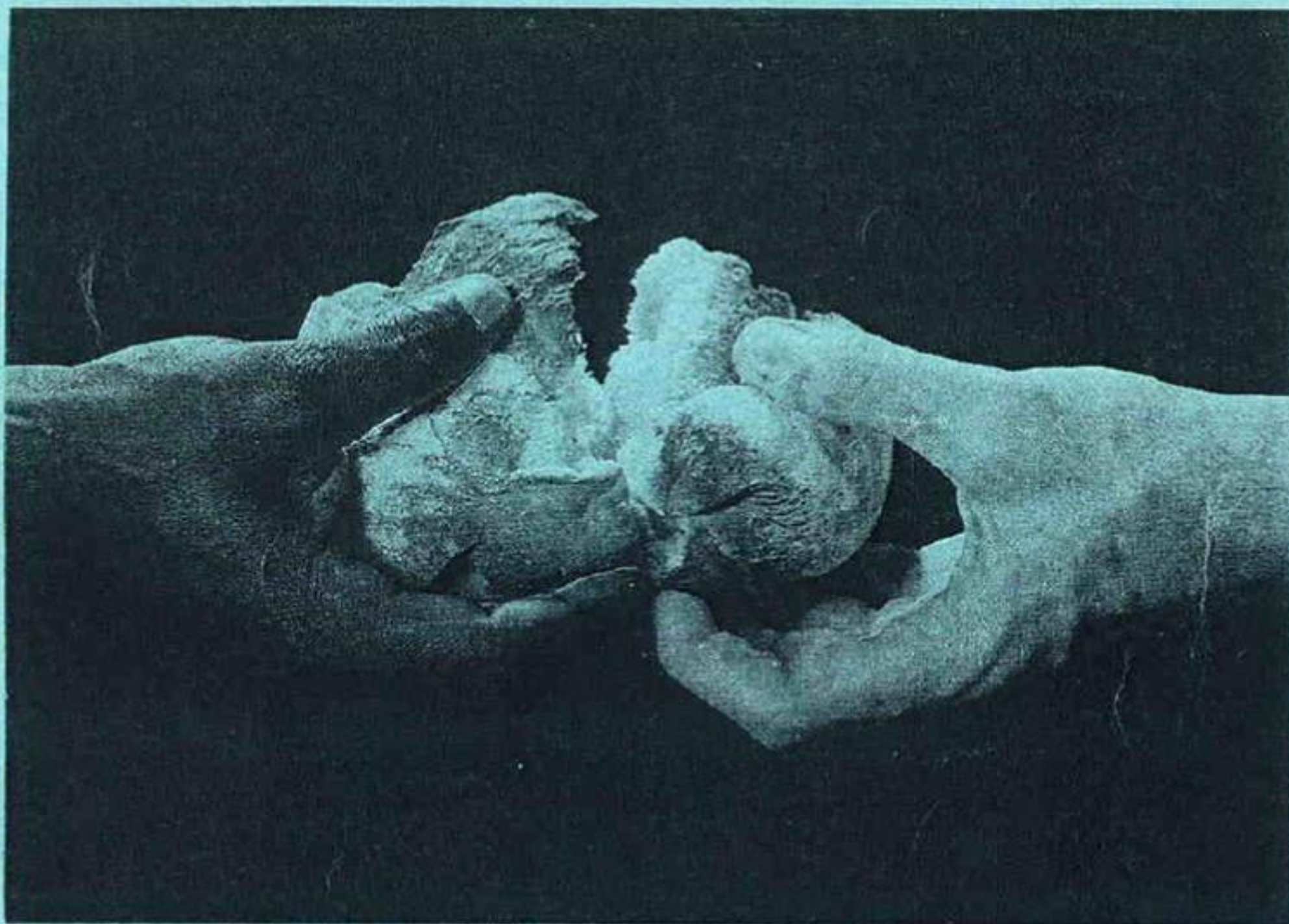

Linh Thao 97

Linh Thao là một giữa nhiều phương thức cảm phòng trong Giáo Hội, chào đời đã hơn bốn thế kỷ rưỡi, trong nội kinh nghiệm nội tâm của thánh Inhã Loyola, nhằm thao luyện cho linh hồn, tức là thực tập, trao đổi và bồi dưỡng cho đời nội tâm.

Sống trọn kế hoạch của Chúa là mưu cầu hạnh phúc cho chính mình.

Thư ngỏ

Kính thưa quý vị,

Trong sáu năm vừa qua, chúng tôi đã tổ chức được 6 khóa linh thao vào mùa chay và 2 khóa tĩnh tâm cho thanh niên vào mùa hè. Tạ ơn Chúa Thánh Thần tất cả đều có kết quả tốt đẹp. Chúng tôi xin cảm ơn sự có mặt hướng dẫn của quý cha Michael Nguyễn Thế Minh, Dominici Đỗ Minh Trí, Elizalde Thành, Vũ Thành. Chúng tôi cũng nhận được một phần chi phí tổ chức các khóa năm 94 và 95 của Đức Ông Pralat Joachim Justus, qua cha Simon Huỳnh Ngọc Quý; Sự giúp đỡ thiết thực của cha Bùi Thượng Lưu, chủ nhiệm Báo Dân Chúa Âu Châu, của các Soeur Chân, Soeur Chính, Soeur Điệp, Soeur Tấn v.v... cùng sự cầu nguyện, khuyến khích, của các linh mục và các Soeur khác và các bạn thân quen.

Những món quà tình yêu đó đã an ủi và khích lệ chúng tôi thật nhiều trong công việc tổ chức. Xin Thiên Chúa trả công bội hậu cho các ân nhân của chúng con.

Các bạn linh thao thân mến,

Mỗi năm chúng ta lại cùng nhau "lên núi" ba ngày trong mùa chay để dọn dẹp, thanh tẩy nhà mình cho sáng sủa, sạch sẽ mà rước Chúa đến ngự một cách long trọng, vui vẻ. Trong những ngày đó, mỗi chúng ta ai cũng được nhiều Ôn An Ủi từ Chúa Ngôi Ba, ai cũng nhận được tình yêu thương chân thật, tràn đầy và đậm đà từ các anh chị em khác. Những nụ cười ân tình, những ánh mắt trìu mến, những chia sẻ thân thương đã cho chúng ta nhìn thấy sự hỗ trợ tinh thần cho nhau thật lớn lao.

Trở về đời sống hằng ngày, những an ủi, những hăng hái dần dần nhường chỗ cho những cái kình, những bất mãn, những chán chường khi chúng ta bị hiểu lầm, bị ngược đãi trong gia đình, nơi làm việc, trong cộng đoàn v.v... Chúng ta trở thành chán nản, mệt mỏi, yếu đuối... Chúng ta cần phải nghỉ ngơi để tìm lại sức sống mới trong vòng tay Thiên Chúa.

Thế là chúng ta lại "lên núi" để được Thầy chăm sóc, an ủi, vỗ về và thêm sức cho. Cầu chúc anh chị em trong khóa này được nhiều Ôn Thánh Chúa. Nguyện xin bình an và hiệp nhất cho chúng ta.

Kính,

Thay mặt anh em tổ chức,

Trương

Trong số này:

Thư ngỏ	2
Còn sống.....	3
Một giấc mơ	6
Của đầu mùa (thơ)	6
Lời Mẹ Têrêsa	7
Vì bác ái	7
Palanca (thơ)	8
Sự cầu nguyện	9
Ba tôi (thơ)	11
Chuyện cây tre	14
Một bài thơ	12
CLC	13
Tâm tình tôi	15
Chuyện cây tre	16
Gợi ý cầu nguyện	17
Một thoáng...	19
Tìm lại niềm tin	20
Nhật Ký linh thao	23
Một ngày	24
Lời tạ từ (thơ)	25
Lời khen	26
Thư gửi chị	28
Nguyện cầu (thơ)	29
Cây chà là	30
Dấu ấn	31
Với niềm (thơ)	35
Con người mới	36
Rollo khói hương	37
Tâm sự	38
Phó thác (thơ)	41
Ngài nói với ta	42
Cầu thang	43
Nhóm	46
Tiếng gọi (thơ)	50
Chúa ơi,	51
Thư tín	52
Danh sách	53
Mục đích	55
Tôi yêu (nhạc)	56

Còn sống còn đặt vấn nạn!!!

LM. Vincent Trần Văn Bằng

Người đời thường nói: "c'est la vie" (đời là thế). Đó là cuộc sống. Vui buồn đắp đổi, c'est la vie! Gặp rủi ro, khó khăn, thì cũng c'est la vie!

Vâng đời là thế! Đời có muôn mặt, muôn màu! Không ai có thể hiểu biết đời được! Có người tự phụ, tưởng rằng mình biết mọi sự trên đời, mình hiểu đời lắm rồi. Nhưng không ngờ, ngày nào đó chính mình cũng đặt câu hỏi với chính mình, với thân nhân trong gia đình, hay gặp ai cũng tay bắt, miệng chào, đã đặt câu hỏi. Từ việc nhỏ đến việc lớn, từ ông bà lớn đến người thợ, bác canh nông tay lấm chân bùn, rồi đến em bé ba, bốn tuổi cũng có câu hỏi!

Còn sống còn đặt câu hỏi, còn có vấn nạn! Con người trên đường gặp Chúa Kitô cũng thế, cũng muốn đặt câu hỏi, cũng muốn được hướng dẫn, cũng muốn được nghe những câu trả lời cho những câu hỏi mà chưa bao giờ nghe trả lời, chưa giải quyết ngay được! Có nhiều người luôn sẵn sàng nghe trả lời, cũng trực tiếp thưa lên Chúa và sẵn sàng chờ đợi đón nghe cho đến khi được lời chỉ dạy. Nhưng có người không nhẫn nại đủ, lại phàn nàn, lại mất nhuệ khí để tiến lên, và lại gặp khó khăn để tiến đến đích! Vì thế mới có những khóa tĩnh tâm, linh thao...

Ta cũng nên ý thức rằng: Đặt câu hỏi, nghi vấn, cũng có thể giúp ta tiến một bước đến với Chúa. Bởi vì ta có thể thưa với Chúa vấn đề thắc mắc của ta trong khi ta cầu nguyện với Ngài. Mở cuốn Thánh Kinh ra, chúng ta cũng gặp các tâm hồn gần giống chúng ta, họ cũng thắc mắc, có vấn nạn như chúng ta. Như đọc các Thánh Vịnh, chúng ta gặp nhiều lắm! Và thường chúng ta thấy có câu trả lời: "Cứ hy vọng vào Chúa đi!" (xem TV. 42,6).

Con người, tự bản tính bất toàn của mình, phải biết rằng mình có nhiều vấn đề mà mình chưa biết, cần phải hỏi lắm! Nhưng chưa có cơ hội! Bây giờ một điều cần: mình phải sống theo ý Chúa đây, là chu toàn nhiệm vụ của mình trong lúc này đây với tất cả lòng yêu mến Chúa và tha nhân. Bởi vì những yếu tố của một câu trả lời để giải quyết một vấn đề đến với chúng ta qua thời gian dần dần! Rồi một cơ hội nào đó, câu hỏi lại đến và câu trả lời được sáng tỏ! Ta rõ ý Chúa.

Con người sống trước Tôn Nhan Chúa ở trên đời này, như một hữu thể luôn luôn đặt câu hỏi. Nhưng nhờ những câu hỏi đó nó mới ra khỏi cái vỏ óc của mình, để vượt lên thế giới vô hình, thế giới siêu việt, thế giới thiêng liêng. và chính nhờ những câu hỏi đó, đức tin của ta mới vững mạnh tìm gặp Chúa. Vì câu hỏi đặt ra không phải chỉ vì thắc mắc, nhưng là để giúp cho đức tin vững mạnh hơn. Các câu hỏi giúp ta tìm gặp Chúa sâu đậm hơn, bởi vì ta tìm hỏi ngay khi ta cầu nguyện, khi ta gặp Ngài. Khi gặp khó khăn trong đức tin, khi cảm thấy Chúa quá xa vời, khi cảm thấy tâm hồn mình quá lạnh nhạt, chúng ta lại hướng về Ngài để hỏi cũng như lúc bình lặng hay còn nhiều hơn nữa.

Một con người biết đặt câu hỏi một cách nghiêm chỉnh, con người đó sẽ được trả lời, sẽ được Chúa soi sáng trong lúc cầu nguyện.

Trong xã hội cơ máy hôm nay, con người cơ máy hóa con người: Con người bị điều khiển như máy. Mỗi người có một con số, có một cái tên, có một chỗ nhất định, như một bộ máy luôn vận chuyển, làm việc, chứ không có hỏi. Nếu có vấn đề thì có computer hỏi, Computer trả lời! Nên người trẻ hôm nay làm việc nhiều, nhưng không tiến bộ nhiều. Chỉ có vài đầu não tìm tòi mà thôi, đó là cấp trên. Cấp dưới chỉ như một

bộ máy, trên bảo thủ, dưới cứ thực hành theo con số của mình! Có đặt câu hỏi, có thắc mắc, cuối cùng chính mình bịt tai lại!!! Nhưng đây cũng là một điểm khoa học phản khoa học, văn minh phản văn minh, con người phản lại bản tính con người.

Thực tại của con người. Bởi vì tự bản tính, con người muốn tự cởi mở với tha nhân, không phải vì cần có hướng dẫn hay ban cho mà thôi, nhưng con người tự bản tính, cần có bạn đường, cần có đi có lại. Con người tìm kiếm con người, để cùng đi với nhau, cùng trao đổi kinh nghiệm sống, cùng tâm sự, chia sẻ vui buồn. Con người tìm kiếm con người mà mình có thể nói hết mọi chuyện với họ được. Đó là ý nguyện thâm sâu nhất của bản tính con người. Nói thật nhiều, làm thật nhiều, tất cả những dấu chỉ nói lên rằng, chúng ta muốn tỏ cho người khác biết ước nguyện của chúng ta.

Tại sao thỉnh thoảng ta gặp vài em rất thông minh, khôi ngô, ngoan đạo, nhưng em có vẻ sợ sệt, bối rối, như em đang có một vấn nạn gì đây mà chưa giải tỏa được. Tìm hiểu ra mới biết: Em không có gia đình, em phải ở trong viện mồ côi! Bởi vì em không biết đi đâu nữa! Em ao ước có một người mến thương em. Chính những gì em tỏ ra bên ngoài khác người chung quanh, như dấu hiệu nói lên rằng em đang tìm người khác, em muốn có người để em tâm sự, để em nói lên nỗi lòng của em, nhưng vẫn chưa được đáp ứng! Nên cần phải có người hiểu biết em, cùng em tìm người bạn... Từ đây ta càng ý thức rằng: chính ta cần tha nhân và tha nhân cũng cần ta. Ta thử bước tới một bước, không phải để tìm người và để giao tiếp với người mà thôi, nhưng chúng tỏ mình đây cũng lưu ý, cũng kính nể người, cũng lưu tâm đến ước nguyện của người. Không những ta tìm kiếm người khác, nhưng chính ta đây cũng sẵn sàng để giúp người khác.

Một con người ý thức bản tính của mình và sống một cách trưởng thành theo bản tính

con người, người đó sẽ tăng trưởng mau và thấy cuộc đời mình đầy ý nghĩa, không phải cho mình mà thôi, nhưng còn cho tha nhân nữa. Đến đây chúng ta thấy rõ con người là một hữu thể cởi mở, một hữu thể luôn tìm hiểu, luôn nghi vấn, là một hữu thể luôn cần hữu thể khác. Chính hữu thể này đối với đấng tạo hóa cũng thế, cũng muốn tìm gặp Ngài, muốn dâng hiến toàn thân cho Ngài, nhưng luôn cũng muốn đặt câu hỏi với Ngài, vì "vô tri bất mộ". Bởi chúng ta không phải chỉ kiếm bạn đường ở trần gian này thôi, nhưng ta muốn có một người có thể trả lời mọi thắc mắc của ta, luôn nghe ta tâm sự, luôn ở bên ta, cùng đi với ta khắp nơi ngay cả bên kia thế giới nữa. Bao lâu ta cảm thấy được người bạn đó, ta sẽ có niềm vui sâu đậm lâu dài! Từ đây ta thấy rõ thêm ý nghĩa của cuộc sống, rồi lên đường đến với Ngài.

Lên đường đến với Ngài. Thời đại chúng ta là thời đại khoa học, thời đại cơ máy. Con người đã bị cơ máy hóa, con người luôn sống trong vội vàng máy móc, hầu như không có thời giờ để nghỉ ngơi, để suy tư. Nhiều người phàn nàn là không có thời giờ! Chính chúng ta đã hơn một lần trả lời: không có thời giờ. Ngoại cảnh của xã hội đã ảnh hưởng nhiều trên cuộc sống nội tại. Từ một học sinh ở trường, người làm việc ở bàn giấy, tới những người vất vả trong xưởng thợ, nhiều người đã nói không có thời giờ. Chính ngoại cảnh nó làm cho tâm hồn ta mất quân bình, không có thời giờ cho sức khỏe của ta, cho gia đình và cho tâm hồn ta.

Chúng ta chỉ làm việc thôi sao? Sống trên đời này chắc ta còn nhiều nhiệm vụ khác nữa chứ? Nhiều người thất nghiệp, suốt ngày họ làm gì đâu, thế mà cũng không bằng lòng. Nhưng trong thực tế, họ chẳng biết làm gì cả. Mở TV, Radio, coi chương, uống...v.v... Cuối ngày vẫn nói không có thời giờ, họ cũng vội vàng, cũng rộn ràng như ai, "tôi cũng chẳng có thời giờ", nếu ai

nhờ cậy việc gì, hay có tổ chức, đoàn thể nào kêu gọi cộng tác...

Nhưng cũng có những kinh nghiệm khác, chẳng hạn một vài bạn thanh niên, kỳ hè xin vào sống trong cộng đoàn tu Xitô hay Biển Đức. Anh xin tham gia mọi chương trình thời khắc trong ngày như các tu sĩ trong bản viện. Sau thời gian ngắn anh tự cảm thấy mình đã khác, có nhiều thời giờ, bởi anh đã sống theo thời khắc biểu của các tu sĩ một cách đều đặn: Thức dậy, kinh sáng, Thánh Lễ, nguyện gẫm, điểm tâm, việc lao động, tối kinh trưa, cơm trưa, nghỉ, lại làm việc, kinh chiều, cơm tối, kinh kết, đi ngủ. Từ cuộc sống đó, anh đã biết cách dùng thời giờ.

Không phải chỉ mình anh thanh niên này, nhưng có lẽ tất cả chúng ta phải chương trình làm việc của chúng ta, hay nói cách khác: nhìn lại xem chúng ta có chương trình làm việc không? Sau thời giờ với công việc ở xưởng thợ, ở bàn giấy, ở chợ, ở tiệm bán, chúng ta còn có chương trình gì nữa không? Ngay khi làm việc, với công việc đó chúng ta có ý thức làm sao để thành công một cách mỹ mãn không, hay chúng ta lại như cái máy, đã vô số là cứ chạy cứ làm???... Rồi lại phàn nàn không có thời giờ. Nếu chúng ta cảm thấy không có thời giờ, thì lại phải coi chừng, có thể ta đã nô lệ công việc rồi, lại bị lôi kéo bởi bgoại cảnh rồi. Rồi ta sẽ thấy mình lại không bằng lòng. *Như vậy ta phải làm gì đây cho cuộc sống nội tại được thư thái an bình?*

Lẽ dĩ nhiên, những công việc rộn ràng hàng ngày chúng ta không thể thay đổi được nữa, nhưng ta có thể sửa đổi cách làm việc của ta. Ta có thể linh động, siêu nhiên hóa công việc, có khi rất tầm thường của chúng ta. *Ta có thể làm việc với động lực khác, ta có thể làm việc một cách ý thức. Ta có thể làm công việc của ta với tình yêu* Tôi làm việc bởi vì tôi yêu mến Chúa. Bởi vì tôi yêu mến Chúa, tôi cũng muốn yêu mến tha nhân và anh chị em tôi. Hằng ngày ta tập thức tỉnh

mình, tập ý thức với ý nghĩ đó khi bắt tay làm việc: *Tôi làm tất cả chỉ vì tình yêu, và trong tình yêu tôi thích làm việc. Rồi một ngày nào đó ta thấy chính mình đã thay đổi vì tình yêu.* Từ một cuộc sống hưởng thụ tầm thường, ta đã có một cuộc sống đầy ý nghĩa: sống là cho, chính ý thức đó giúp ta làm việc một cách phấn khởi, bởi vì qua công việc hằng ngày ta đi dần tới tha nhân, dần tới Chúa nữa. Và chính ý thức đó cũng giúp ta có thời giờ, bởi vì thời giờ không ở trong tay ta. Ta chỉ có hiện tại thôi, giây phút này đây thôi. Dĩ vãng không còn nữa, tương lai đang ngoài tầm tay ta. Chỉ có hiện tại, giây phút này đây. Chúng ta có thể sử dụng giây phút này, ta có thể làm tất cả mà làm trong *lúc này đây*. trong giây phút này đây tôi làm một cách ý thức nhiệm vụ mà tôi phải chu toàn đây với tất cả con tim, với tình yêu Chúa và tha nhân. Tôi ý thức và tôi muốn sống: tôi là một con người vì tôi yêu mến Chúa và tha nhân, tôi làm việc, học hành, chịu đựng cơn bệnh, tôi được nghỉ ngơi đây... Trong giây phút này tôi sống với sự biết ơn đối với Thiên Chúa và đối với mọi người.

Từ thực tập đó, dần dần ta sẽ ý thức trong mọi công việc: Công việc này tôi làm cho ai? Vì ai mà tôi dành thời giờ này? Và từ đây ta sẽ không còn than: *tôi chẳng có giờ nữa*. Nhưng ta đừng quên một điều kiện tiên quyết là ***hãy bắt đầu lại***. *Còn sống còn đặt vấn nạn!!!*

Một giấc mơ

Te Hác

Trước khi đi ngủ, sau giờ kinh tối, tôi thường xoa bóp mặt mũi, tay chân cho người nóng đều và ngủ ngon, khỏi mộng mị. Nhưng lạ thay, đêm nay, trong giấc ngủ ngon lành ấy tôi đã mơ..., giấc mơ đến với tôi một cách nhẹ nhàng...

Trong khung cảnh lặng lẽ và tôn nghiêm tại một căn nhà biệt lập, mọi người đến thăm viếng rất đông. Gia đình tôi sáu người, vợ chồng tôi, người chị chồng từ Mỹ qua và 3 đứa con, cũng lần lượt theo mọi người vào căn nhà đó. Tuy đông người như thế nhưng bầu không khí vẫn trang nghiêm và yên lặng, ai ai cũng trầm tư mặc tưởng. Trước mắt tôi hiện ra một hình ảnh lạ lùng: mọi người, kẻ quỳ người đứng lặng lẽ tưởng niệm một thân người được che phủ kín mít bằng một chiếc chăn màu nâu, đặt nằm trên một manh chiếu trải trên nền xi măng.

Tôi và mọi người đang đứng chiêm ngắm, tự nhiên tôi thấy chân của người này cựa quậy, chiếc chăn nâu rơi hững hờ một chút để lộ đôi bàn chân khẳng khiu. Trong lòng tôi bồi hồi nghĩ thầm: chắc người này ngủ chứ đâu đã chết như mọi người nghĩ. Tôi rón rén lại gần đưa tay kéo nhẹ chiếc chăn che đôi chân "người này" lại. Một lúc sau, "người này" lại hất thật mạnh chiếc chăn để hở cả hai cẳng chân ra. Tôi liếc nhẹ qua nhà tôi, ngầm ý muốn nhờ anh kéo hộ chiếc chăn đắp kín lại đôi chân của "người này" lại để mọi người cầu nguyện khỏi bị chia trí, vì anh đứng gần đó nhất. Nhưng... tôi không thể ngờ được... ông nhà tôi đã cầm hai bàn chân đó lay thật mạnh và kéo chiếc chăn nâu hở thêm một phần nữa. "Người này" ngồi bật ngay dậy, ông nhà tôi hoảng hồn bỏ chạy ra ngoài. Tôi lo sợ quá sức, đưa tay lên ngực chặn giữ trái tim đang đập liên hồi, lo sợ "người này" giận giữ thì tôi chết

Của đầu mùa

Đang Cha của đầu mùa
Từ lúc mới đơm bông
Cho đến khi chớm nở
Rực rỡ và huy hoàng
Rồi kết tinh thành quả
Mùa nào thì thức nấy
Gói ghém cả chân tình
Làm của lễ toàn thiên.

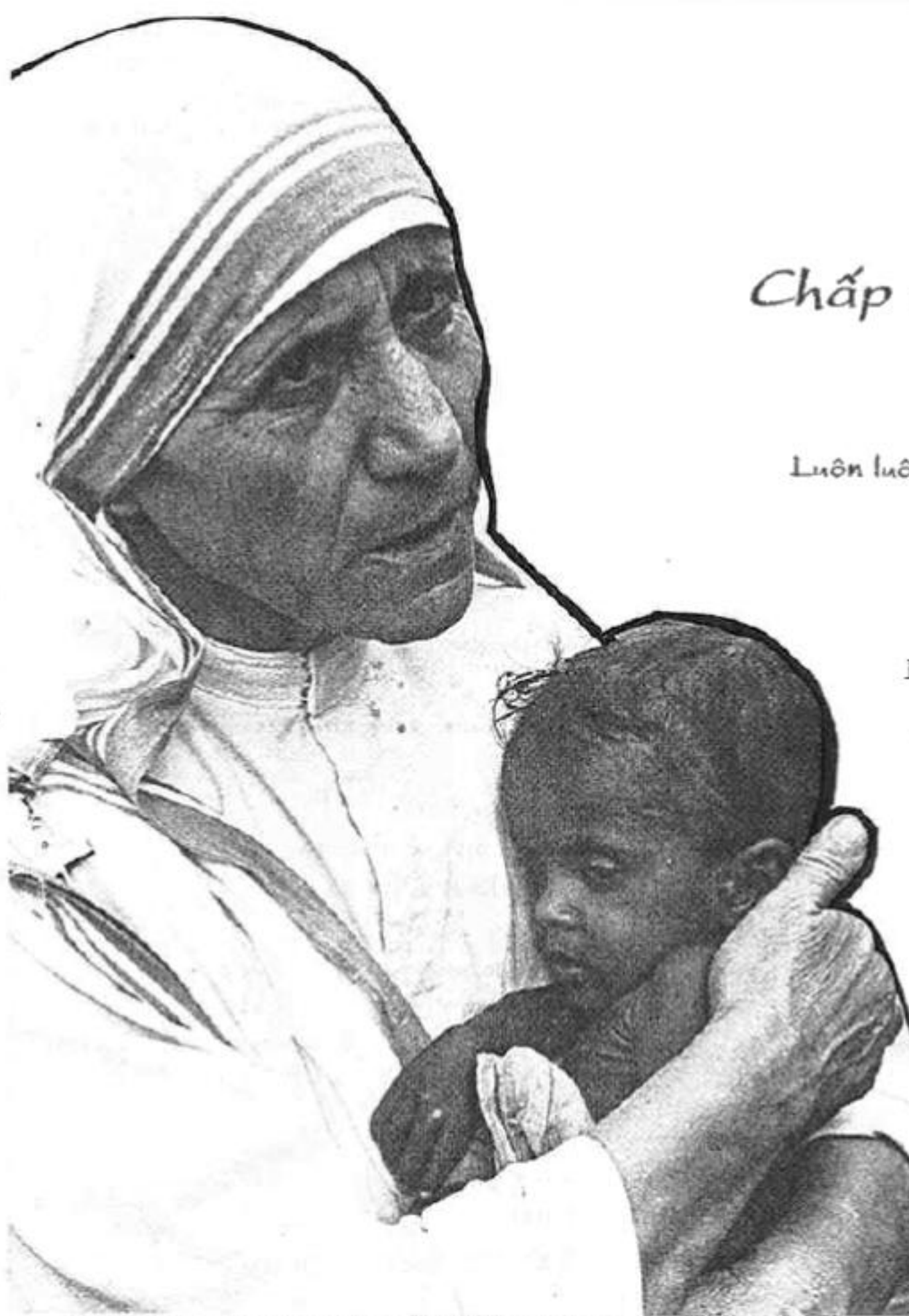
Mùa thu HD. 21.10.96

Hòa

mất... May thay "người này" nhìn tôi mỉm cười và nói: "*Đừng sợ, con muốn gì cứ nói, ta cầu nguyện cho*". Tôi mạnh dạn đến cạnh "người", đưa tay vuốt nhẹ bàn tay "người", cũng khẳng khiu như đôi chân, miệng áp úng: "*Thưa Bà.... Bà... hãy thương con, tha tội cho nhà con, vì chưa có đức tin nên anh ấy mới làm vậy*". Bà nở nụ cười thật dịu hiền trên khuôn mặt khắc khổ với nhiều nếp nhăn của thời gian, nhưng vẫn tràn đầy nét nhân hậu, tỏa ra và bao trùm lấy thân người tôi. Bà an ủi tôi: "*Đừng sợ, ta cầu nguyện cho....*" Bây giờ tâm hồn tôi đã thật bình tĩnh, tôi sung sướng nhìn Bà và nghĩ thầm, sao bà này mình thấy quen quá, dường như đã gặp ở đâu rồi

Tôi quay lại và nói với người chị chồng: "*Chị hãy lại gần bà cụ này. Đừng sợ, muốn gì cứ nói, bà cụ sẽ cầu nguyện cho. Bà cụ này sẽ là thánh đấy! Bà đang bị ốm nặng mà vẫn nằm cầu nguyện. Bà đắp chăn để khỏi bị chia trí. Bà sẽ thưa chuyện với Chúa những gì mình cậy nhờ đó.*"

Tiếng nước chảy xối xả ở phòng tắm bên cạnh làm tôi tỉnh ngủ, giật mình thức giấc và nuốt tiếc giấc mơ vô cùng... Tôi cố nhớ lại và hình dung khuôn mặt hiền dịu của bà cụ trong giấc mơ. Và tôi sung sướng nhận ra, đó chính là Mẹ Têrêsa Kalkutta, Một chứng nhân tình yêu của thế kỷ 20 này./.

Lời Mẹ Têrêsa:
**Chấp nhận tất cả những gì
 Ngài trao ban**

Luôn luôn tiếp tục trao ban Chúa Giêsu cho người khác,
 không phải bằng lời nói,
 nhưng bằng gương sáng của các con,
 Bằng toả vẻ thánh thiện của Ngài
 tới bất cứ nơi đâu các con đi tới.
 Luôn luôn biểu hiện niềm an vui của Chúa Giêsu
 như một sức mạnh của các con.
 Các con hãy sống an bình
 và hạnh phúc.
 Hãy chấp nhận bất cứ những gì Ngài trao ban
 và cho đi tất cả những gì Ngài lấy đi
 với một nụ cười an vui.

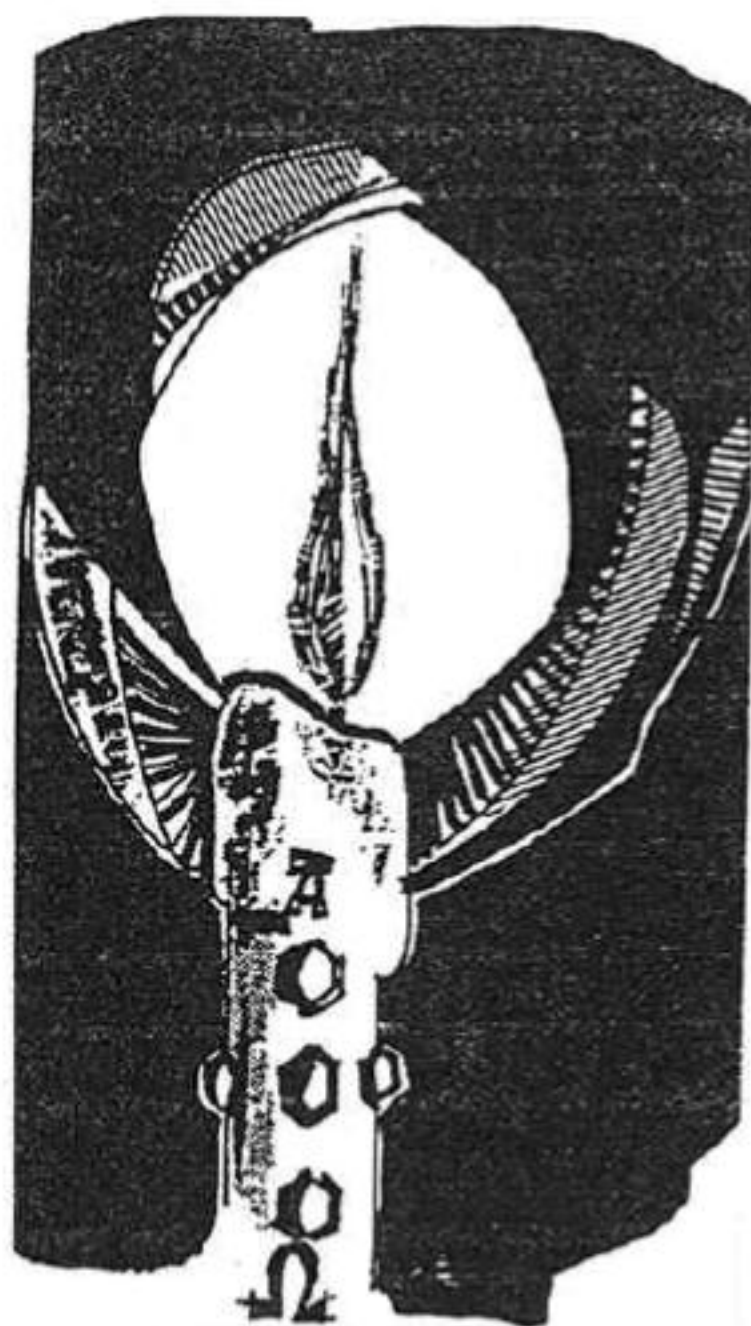
Các con thuộc về Ngài.
 Các con hãy thưa với Ngài:
 "Con thuộc về Chúa,
 và nếu Chúa cắt con ra từng mảnh,
 thì mỗi mảnh ấy cũng chỉ là của Chúa đấy!"...
 Hãy để Ngài là vật hiến tế và là Thầy hiến tế

Vì bác ái phải đau khổ

**Lời bất công của người công chính vô cùng ác hại.
 Đó là thuốc độc do tay bác sĩ trao.
 Toa thuốc ấy càng truyền ra càng giết người. (ĐHV.757)*

**Môi trường đòi buộc con thỉnh lặng hoạt động,
 con cứ thích nghỉ môi trường
 và đi đến đâu con hãy "giao rắc tình yêu".
 Con sẽ ngạc nhiên,
 vì một ngày kia,
 nhìn lại những nơi con đã đi qua,
 hạt giống tình yêu đã nặng trĩu gấp mười, gấp trăm
 nơi tâm hồn những người
 Chúa Quan Phòng định cho gặp con
 trên đường hy vọng. (ĐHV.777)*

**Những ai tổ chức vu cáo, thóa mạ,
 xúi dục căm thù, chống đối,
 dù với mục đích nào,
 cũng không che dấu được tính cách phản Phúc Âm.
 Vì Chúa là Tình Yêu. (ĐHV. 782)*

ĐTGM. Ph. Xavier Nguyễn Văn Thuận

Linh Thao 07

<https://tieulun.hopto.org>

Palanca cho Dalat

Tôi đưa em vào Rollo
để nghe những rollitas cảm nghiệm đời mình
qua những bài nguyện gẫm
em sẽ thấy một phần đời mình trong đó
đầy muôn sắc, muôn màu - de colores

Em thấy không
những buổi sáng mùa hạ năm nay
trời vẫn lạnh
cả khu rừng sương mai còn ướt đầm
em phải mặc chiếc áo len mỏng màu xám tro
đi hết những chặng Đường Thánh Giá
và đọc bài Thánh Vịnh buổi sáng

Em thức dậy
khi nghe những hồi chuông rung
như hồi chuông Thánh Thần
vang gọi hồn em
khi những đêm trước
em về đến phòng ngủ tập thể
em nghĩ trời chắc đã khuya lắm
vì em không còn biết thời gian

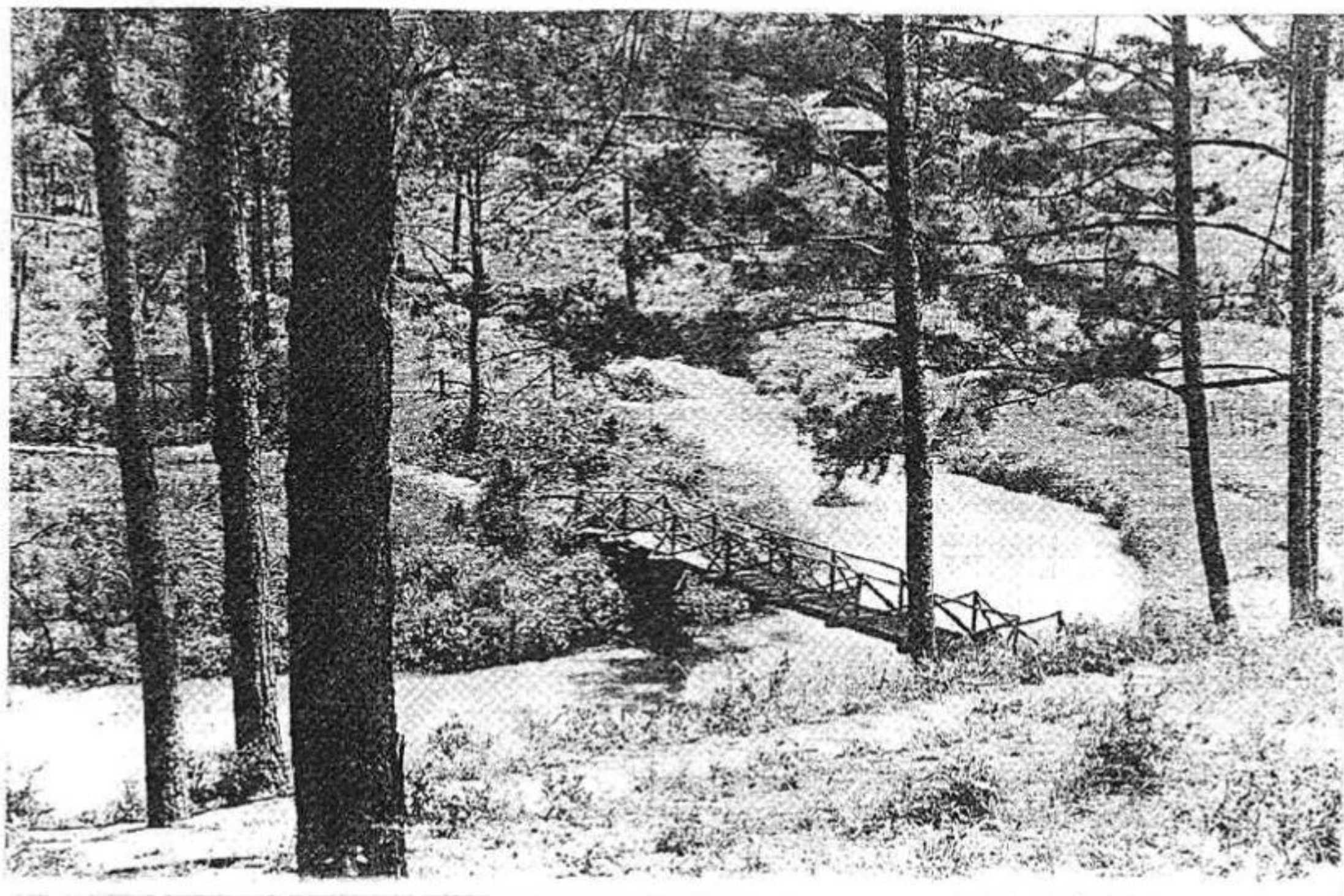
Em vừa nhận mảnh da nhỏ hình mặt trời
có ghi Tên Thánh và tên em trên đó
cuộc đời mới bắt đầu
như những hồi chuông mà người trợ tá đánh thức
tất cả đều nhẹ nhàng

như những bài ca nguyện
bắt đầu em hát từng giờ, từng ngày
và suốt cuộc đời em
mảnh da có sức huyền nhiệm
để em nhìn thấy mọi vật, mọi người
như mảnh gương luôn có hình ảnh những
cursillistas thân yêu trong đó

Và khi em trở lại ngôi nhà nằm thoải thoải trên
đồi
sân cỏ xanh vừa cắt gọn
em thấy mọi quang cảnh sẽ khác đi
từ những khung cửa kính viền nâu
chiếc nút bấm chuông đã cũ
những thỏi gạch đỏ nằm nghiêng theo những gốc
cây đổ quỵn
đã qua mùa - giờ xanh mượt lá non

Em như con búp bê bằng muối
đã tìm được biển cả
trăm mình, trăm mình...
Em búp bê bằng muối
sẽ tan loãng
và biến đi
sự mặc khải huyền nhiệm bắt đầu: "Anh em là
ánh sáng của thế gian"

Nghiên Minh

Phép lạ trong y học:

Sự cầu nguyện

Đại đa số các bác sĩ Mỹ đều bị ảnh hưởng của khoa học thực nghiệm nên ít khi chú ý tới những khía cạnh khác trong vấn đề trị bệnh. Tất cả đều tôn trọng những kỹ thuật tân kỳ (high tech), những loại thuốc mới. Còn thì tất cả phương pháp khác đều là mê tín dị đoan. Nhưng không ai có thể phủ nhận là đã xảy ra trong y học nhiều trường hợp lạ kỳ, khi mà những bệnh nhân bị bệnh nan y như ung thư ở thời kỳ cuối cùng, đau tim nặng, bại liệt... bỗng nhiên được lành hẳn bệnh và trở nên bình thường. Điều này y học không thể giải thích được nhưng gần đây đã có nhiều bằng chứng là những phương pháp xoa bóp, cầu nguyện, đức tin, làm chứng... đã có những ảnh hưởng rất lạ lùng. Gần đây BS Larry Dossey đã viết một cuốn sách "Healing words" kể lại những trường hợp lạ lùng trong y học do sự cầu nguyện tạo nên cho các bệnh nhân bị nan y đã được cứu sống.

BS Randolph Byrd, một chuyên viên nổi tiếng về bệnh tim, đã làm một cuộc thử nghiệm trên 393 bệnh nhân bị đau tim và phải nằm phòng săn sóc đặc biệt ở bệnh viện nổi tiếng San Francisco General Hospital. Một nửa được trị bệnh như bình thường và một nửa được trị bệnh nhưng cùng một lúc được một nhóm người cầu nguyện cho sớm lành bệnh. Cả hai nhóm đều không được biết là ai được cầu nguyện và ai không, để giữ cho cuộc thí nghiệm được vô tư tuyệt đối. Nhóm người đến cầu nguyện chỉ được biết tên của bệnh nhân và một số chi tiết về bệnh trạng mà thôi. Họ đến cầu nguyện hằng ngày cho bệnh nhân cho đến khi bệnh nhân được xuất viện. Cách thức cầu nguyện như thế nào hoàn toàn do nhóm này quyết định. Mười tháng

sau, cuộc thí nghiệm kết thúc. Kết quả đã ra ngoài dự đoán của những người hoài nghi nhất: Nhóm được cầu nguyện ít bị nhiễm trùng gấp 5 lần và ít bị suy tim 2,5 lần và ít bị trường hợp tim bị ngừng đập so với nhóm không được cầu nguyện. Cả hai nhóm đều được điều trị bằng những phương pháp y học hoàn toàn giống nhau khiến sự khác biệt kể trên chỉ có thể chỉ có thể giải thích được bằng sự hiệu nghiệm của sự cầu nguyện mà thôi. Bs William Nolen, một người hết sức hoài nghi đã từng viết nhiều cuốn sách chống lại sự trị bệnh bằng đức tin, gọi là faith healing mà ông cho là một sự bịp bợm. Nay ông cũng phải lên tiếng rằng "Cuộc thử nghiệm kể trên cho tôi thấy là người bác sĩ cũng nên khuyến cáo sự cầu nguyện vì đây cũng là một vị thuốc công hiệu..."

BS Larry Dossey, cũng như đại đa số các bác sĩ và khoa học gia đều là những người hoài nghi, sau khi được chứng kiến nhiều phép lạ trong y học với chức vị y sĩ trưởng của một bệnh viện lớn ở Dallas, đã bỏ hẳn nghề cũ để chuyên tâm khảo cứu về đời sống tâm linh và ảnh hưởng của sự cầu nguyện lên đời sống như thế nào.

Ông được chứng kiến những vụ giải phẫu, bệnh tâm thần, áp huyết cao, đau tim, ung thư... được chữa lành nhờ sự cầu nguyện. Dưới đây là những lời khuyến cáo của ông:

Cầu nguyện dưới nhiều hình thức Có thể cầu nguyện dưới hình thức như cầu xin một điều gì rõ rệt. Cũng có thể cầu nguyện một cách bình thản, không yêu cầu một điều gì cả mà chỉ xin **"như ý Cha trên trời"** mà thôi. Nhiều cuộc thí nghiệm cho thấy là đôi khi chỉ cần một thái độ kính cẩn, thành khẩn, nghiêm túc khi cầu nguyện cũng đủ tạo nên những sự rung động rồi đem lại

những điều phước hạnh không thể tiên đoán được. Những người có nhiều kinh nghiệm trong sự cầu nguyện qua thói quen hằng ngày, "*cầu nguyện không thôi*", thường có thể dễ dàng cầu nguyện ở bất cứ hoàn cảnh nào, bất cứ nơi nào và họ đều cảm thấy thoải mái, tự tin mỗi khi gặp khó khăn hay ở trong nghịch cảnh. Họ có thể cầu nguyện ở nhà, khi lái xe đi làm, khi chờ đợi ở tiệm mua đồ, cầu nguyện khi rảnh rỗi và dĩ nhiên trước bữa ăn, khi đi ngủ....

Sức mạnh của tình yêu thương Không một ai có thể chối cãi được ảnh hưởng tốt lành của tình yêu thương lên sức khỏe tinh thần cũng như thể xác. Trong một cuộc khảo sát trên 10.000 người bị bệnh về tim mạch do y sĩ đoàn Mỹ, AMA, tổ chức, thì những người được sự chăm sóc an ủi và cầu nguyện tận tình của những người vợ hoặc chồng và người thân thì ít bị lên cơn đau tim tới 50% hơn là những người cô đơn, có xung khắc trong gia đình. *Tất cả những người đã từng cầu nguyện nhiều lần đều xác nhận rằng ảnh hưởng của sự cầu nguyện có thể vượt qua không gian và thời gian.* Khi người cầu nguyện đem hết lòng hết sức hết ý ra cầu nguyện thì tự nhiên phát ra nhiều tia điện lạnh có thể giúp cho được sự quan hệ, tương giao mật thiết với được cầu nguyện. Bà Agnes Sanford viết: "Tình yêu thương có khả năng làm cho tia lửa được bùng cháy trong tâm tư mọi người..." Đã có những trường hợp, người bị ung thư tụy tạng, một thứ ung thư mà tỷ lệ tử vong lên tới 95%, đã được chữa lành nhờ sự cầu nguyện ở xa do một số người thân cầu nguyện cho. Giống như câu truyện của Mục Kiền Liên nhờ các chư tăng cầu nguyện giúp cho mẹ thoát khỏi sự đọa đày dưới địa ngục.

Cầu nguyện không thôi BS Larry Dossey kể lại rằng, từ nhỏ đến lớn ông không hiểu được câu nói thường được các vị mục sư giảng là: "*hãy cầu nguyện không thôi*". Ông

không thể hiểu nổi được việc làm thế nào là cầu nguyện liên tục và ngay cả trong giấc ngủ, giấc mơ có người cũng có thể cầu nguyện được, nếu biết cách tập luyện chuyên cần hằng ngày. Nhiều người thường nghĩ rằng sự cầu nguyện chỉ có thể thực hiện được ở trong tình trạng thức tỉnh và sáng suốt. Nhưng thực ra, thì ngay trong tiềm thức cũng có sự cầu nguyện và trong giấc mơ, trí óc của chúng ta cũng có thể cầu nguyện một cách liên tục và đôi khi còn sắc bén hơn cả khi chúng ta tỉnh thức, nhất là, nếu được sự trợ giúp của những người cầu nguyện thay như trường hợp các tín đồ của Chúa ở trên núi Olives, khi được Chúa Giêsu cầu nguyện đến mức mà mồ hôi giọt xuống như những giọt máu. (Luca. 22)

Bs Herbert Benson của đại học y khoa Harvard viết rằng :Mỗi tôn giáo có một lối cầu nguyện riêng biệt, thí dụ như người Do Thái thì dùng câu Shalom để mở đầu và người Tin Lành thì dùng bài cầu nguyện chung hoặc Thi Thiên 23 hoặc 103, người Ấn Độ giáo dùng những câu mantra khởi đầu bằng chữ om rồi niệm hồng danh của thần Rama hoặc Siva, người Phật giáo thì dùng kinh Bát Nhã hoặc Chú Đại Bi...Những lời cầu nguyện thành khẩn đều đem lại cho người lên tiếng cầu nguyện được sự thoải mái, thanh thản và có nhiều thay đổi tốt đẹp trong cơ thể.

Ông ta cũng thấy có sự liên quan mật thiết giữa sự cầu nguyện và sức khỏe trong các cuộc tranh tài thể thao, ông khuyến các lực sĩ chạy marathon hãy cầu nguyện trong khi chạy và thấy rằng sức chịu đựng của họ được gia tăng. Nhưng điều quan trọng là sự cầu nguyện phải được tự nhiên, tùy theo ý thích và thói quen của mỗi người, không thể gượng ép hay bắt buộc vì sẽ không đem lại kết quả. Có người cầu nguyện âm thầm, kín đáo. Nhưng cũng có người thích cầu nguyện lớn tiếng, cầu nguyện công khai thì mới cảm thấy thoải mái và có sự tương giao mật thiết hơn với Đấng mà họ cầu nguyện.

Rất nhiều người kể rằng những lời cầu nguyện tự nhiên, thành khẩn không chủ đích gọi là *open ended prayer* thường đem lại kết quả nhiều hơn là những lời cầu nguyện có chủ đích. Sự cầu nguyện có một sức mạnh vô hình giống như là một người gửi tín hiệu lên hệ thống internet để rồi cho người nhận lãnh dùng một mã số đặc biệt khiến có thể tiếp thu được những lời cầu nguyện đó để rồi hai bên có sự tương giao mật thiết, ăn cần an ủi lẫn nhau...

BS Larry Dossey kể lại câu chuyện khi ông ở bên giường của một người bệnh đang hấp hối, thì bỗng nhiên người này, thường ngày là một người không tin Thiên Chúa, mấp máy lên tiếng cầu nguyện và nói với BS rằng: "Tôi cầu nguyện là vì tôi biết tôi không bị cô đơn, tôi cầu nguyện để tương giao với những người đang cầu nguyện cùng với tôi..."

BS Hoa Lư, MD

(Báo Văn Nghệ Tiền Phong số 485)

BA TÔI

Kỷ niệm sinh nhật ông Ngoại H⁶ 84 tuổi
18.5.96

Ba tôi tuổi mới tám tử,
Càng người quắc thước nói cười thật dạn.
Dù rằng đời có đảo điên,
Siêng năng đạo đức vẫn tiên hăng hái.
Dẫu cho tóc đã phai màu,
Ba hằng chia sẻ đến người cùng thân.
Ba tôi hạnh phúc nhất TRẦN,
Với đàn con cháu chung quanh bên Ngoại.
Chắp tay cảm tạ ơn Trời,
Mừng Ba sinh nhật suốt đời mạnh vui -/.

Tê Hát

Linh Thao 11

Một bài thơ nhỏ chợt đến trong tôi:

Đời tôi như một tấm thảm dệt
giữa Chúa và tôi.

Ngài dệt mãi dệt thảm.
Tôi vào được chọn màu sắc

Đôi khi Ngài dệt nỗi u buồn,
Còn tôi, với tự hào ngu xuẩn,
tôi quên là Ngài thấy mặt phải
còn tôi, tôi chỉ thấy mặt trái.

Chỉ khi chiếc máy dệt im tiếng
và những con thoi ngừng bay nhảy,
Ngài trải tấm thảm ra
và chỉ vẽ cho tôi.

Trong bàn tay khéo léo của người thợ dệt
Những sợi chỉ đen cũng hữu ích,
như những sợi chỉ vàng, chỉ bạc
để kết thành hoa văn
mà Ngài đã chọn

Ngài tường tận, Ngài yêu mến, Ngài nâng
niều:
Chân lý này không mấy may suy suyển.

Ngài sáng tạo hết mình
cho những ai phôi thác để Ngài chọn lựa.

Vàng, bây giờ
tôi mới thấy mặt bên kia tấm thảm
và vẻ đẹp này đáng giá vô cùng

Tác giả vô danh.

Gia Kim phỏng dịch

Un petit poème me vient à l'esprit :

Ma vie ressemble à un tissage
entre mon Seigneur et moi.

Je ne peux pas en choisir les couleurs.
Il travaille sans cesse.

Quelquefois, il tisse de la tristesse,
et moi, dans un orgueil insensé,
j'oublie qu'Il voit l'endroit
et moi l'envers.

Ce n'est que lorsque le métier à tisser
est devenu silencieux
et que les navettes ont cessé de voler,
que Dieu déroule la toile
et en donne l'explication.

Les fils noirs sont aussi utiles
dans la main habile du tisserand
que les fils d'or et d'argent
pour le motif qu'Il a prévu.

Il sait, Il aime, Il prend soin :
cette vérité n'estompe rien.

Il donne le meilleur
à ceux qui le laissent choisir.

Oui, maintenant,
j'ai vu l'autre côté
et cette réalité valait bien tout cela.

Auteur inconnu

CLC

(Christian Life community)

Chí Tâm
(Đoàn Đồng Hành)

Christian Life Community (CLC: Cộng Đoàn Đồng Hành) đã có một lịch sử trên 400 năm. Cộng đoàn tiên khởi, tiếng VN gọi là nhóm (Sodality) hoặc là hiệp hội (Sodalities), được thành lập tại Roma vào năm 1563 do một tu sĩ Dòng Tên người Bỉ, Gioan Leunis(a). Số hội viên lúc ấy đã có trên 70 người. Họ là các sinh viên đang học tại trường đại học Roma(b). Sau khi được thành lập, nhóm này đã phát triển vượt bậc! Khoảng 13 năm sau, năm 1576, số hội viên đã lên đến 30.000 ở rải rác khắp nơi trong các đại học tại Âu Châu. Ngoài ra, từ năm 1570 các thừa sai Dòng Tên còn phổ biến việc thành lập các nhóm này tại các nước họ đến truyền giáo như Mỹ Tây Cơ, Peru, Brazil, Nhật Bản và một số tỉnh ở Trung Hoa. Người ta cũng thấy các nhóm đã hoạt động thầm lén nhưng kiên trì và hũa hiệu tại các nước mà Giáo Hội Công Giáo đang bị bách hại một cách kinh khủng như tại Ái Nhĩ Lan và vài nước Hồi Giáo.

Năm 1584, vị sáng lập, cha Leunis qua đời. Đức Giáo Hoàng Gregory XIII đã ban một huân từ đặc biệt cho hiệp hội, trong đó ngài nhấn mạnh: "Nhóm nguyên thủy của cha Leunis tại đại học Roma phải là mẹ và là đầu của tất cả các nhóm khác trên toàn thế giới".

Tinh thần của nhóm nguyên thủy từ đó được chú trọng đặc biệt và được đem ra đào sâu và học hỏi để trở thành một quy tắc áp dụng cho tất cả các nhóm và hiệp hội(c).

Quy tắc chung của hiệp hội được nhắm vào một mục đích duy nhất: nhằm kết hợp cuộc đời của người Kitô trong lối sống phục vụ không ngoài yêu mến Thiên Chúa và dân của Ngài. Để thực hiện điều này, *Gioan Leunis đã đem tinh thần và lối sống Phúc Âm của tu sĩ Dòng Tên áp dụng cho giáo dân sống ngoài đời. Giáo dân cũng đọc Phúc*

Âm, suy niệm, cầu nguyện, xét mình, tham dự các bí tích và thánh lễ và chia sẻ Lời Chúa. Có thể nói, đây là một ý tưởng cách mạng trong giáo hội. Vì cho đến thời đó, giáo dân chưa được đọc Phúc Âm, áp dụng vào đời sống và chia sẻ cho người khác. Những điều này chỉ được xem như đặc quyền của giới giáo sĩ và tu sĩ mà thôi.

Đặc biệt, Gioan Leunis nhấn mạnh: "Các hội viên hiệp hội (nghĩa là trong tư cách của giáo dân) có đầy đủ trách nhiệm và có quyền quyết định các luật lệ riêng cho họ. Họ được chọn các chức viên và các chủ sự nhóm, cũng như được chọn cả những tu sĩ Dòng Tên sẽ làm việc chung với họ (d). Đây là điểm độc đáo và táo bạo chưa từng có trong Giáo Hội. Vì thời đó, giáo dân không được tham dự tích cực vào các việc tông đồ. Họ chỉ được xem như những con chiên mà các chủ chiên bảo sao thì phải nghe vậy!

Trong suốt hai thế kỷ đầu, hiệp hội được phát triển mạnh mẽ và hoạt động thành công ở khắp các quốc gia có sự hiện diện của các tu sĩ Dòng Tên. Hầu hết các hội viên của Hiệp Hội đã đứng ra đảm nhận các trách vụ và hoạt động tông đồ cùng với các tu sĩ Dòng Tên: thăm viếng người tù, kẻ liệt, dạy giáo lý, làm các công việc thiện nguyện giúp bệnh nhân và người nghèo, Năm 1751, Hiệp Hội được mở rộng để đón nhận các nữ giáo dân. Nhưng cũng từ lúc ấy, Hiệp Hội bước vào thời gian cực kỳ gay go của chính trị sôi động với trào lưu chống Giáo Hội Công Giáo, chống Giáo sĩ và chống Dòng Tên. Vì áp lực chính trị căng thẳng giữa các nước Pháp, Tây Ban Nha,

Bồ Đào Nha với Tòa Thánh, nên Đức Giáo Hoàng Clement XIV buộc lòng phải ra sắc lệnh giải tán Dòng Tên vào năm 1773. Năm đó, Hiệp Hội đã có khoảng 2500 nhóm ở khắp nơi trên thế giới. Từ đó các hội viên Hiệp Hội đã mất đi những người bạn Đồng Hành và những vị linh hướng mang cùng một tinh thần và tâm tư như họ. Họ như những người bơ vơ, lạc hướng, không còn được những vị hướng dẫn tâm linh chỉ dẫn, an ủi và khích lệ.

Xót xa trước tình hình đó, Đức Giáo Hoàng đặt họ dưới quyền coi sóc của các giám mục giáo phận. Từ đó Hiệp Hội bắt đầu chuyển mình sang một giai đoạn mới. Tách lìa khỏi tinh thần Thánh Ynhã và Dòng Tên, các nhóm này hoàn toàn lệ thuộc vào giám mục và linh mục địa phận. Ý tưởng năng động, tích cực, sáng tạo và chiều sâu tâm linh không còn nữa. Tuy nhiên, cũng từ đó, Hiệp Hội trở thành một phong trào bành trướng mạnh mẽ và lan rộng khắp Giáo Hội. Chỉ trong một thời gian ngắn, số nữ hội viên đã tăng lên một cách kỷ lục. Cho đến giữa thế kỷ 20, đã có khoảng 80.000 nhóm. Các Hiệp Hội được các vị chủ chăn xem như những đoàn thể của giáo khu, qua đó giúp cho các con chiên của các ngài biết "chu toàn phận vụ thiêng liêng", nhất là giúp cho vô số thanh thiếu niên tham gia hội đoàn để khỏi sa chước cám dỗ (e).

Năm 1814 Dòng Tên được tái lập. Từ đó trong Giáo Hội có hai loại Hiệp Hội: Hiệp Hội có quan hệ và Hiệp Hội không quan hệ với Dòng Tên. Mặc dù có nhiều cố gắng, các Hiệp Hội quan hệ với Dòng Tên vẫn không tìm lại được đặc tính năng động, tích cực và linh hoạt trước kia. Mãi cho đến giữa thế kỷ 20, Đức Giáo Hoàng Pío XII với Tông Huấn *Bis Saeculari*, kêu gọi canh tân Hiệp Hội này để tìm lại tinh thần Thánh Ynhã nguyên thủy của nó. Ngài xác định rằng Hiệp Hội phải trở về nét đặc trưng và nổi bật của các hội viên Hành

Động Công Giáo(g). Đức Giáo Hoàng kêu gọi phong trào sống lại tinh thần mà Chúa Kitô là trung tâm điểm của cuộc sống, và mục tiêu của Hiệp Hội là chính đời sống của người Kitô với chiều kích siêu việt trọn vẹn của nó(h).

Đáp ứng lời kêu gọi tha thiết của Đức Giáo Hoàng và lòng ao ước của một số hội viên (thí dụ như hội viên hội Hành Động Công Giáo), từ năm 1948 đến năm 1967, một phong trào mới được khai sinh để canh tân và tìm về nguồn với tinh thần nguyên thủy của Hiệp Hội. Sau nhiều khó khăn ban đầu, từ năm 1953 các hội viên trên toàn thế giới bắt đầu liên hợp lại. Năm 1954 Đại hội Toàn Cầu được tổ chức. Kế đến các Đại Hội Toàn Cầu khác vào các năm 1959, 1964 được triệu tập để nhận định và khai sáng hướng đi cho hợp với nhu cầu thời đại và đào sâu tinh thần Thánh Ynhã, một tinh thần được coi là cơ bản và nền tảng của phong trào. Đại Hội toàn cầu lần thứ tư được nhóm họp tại Roma năm 1967 đã đánh dấu một khúc quanh quyết liệt trong lịch sử của Hiệp Hội. Tên mới CLC: *Christian Life Community* được thay thế cho tên gọi *Sodalities*, để tách mình ra khỏi các *Sodalities* khác không hiệp nhất và không sống theo cùng ý hướng của Đại hội. Cộng Đồng nguyên thủy của Gioan Leunis đã được tái sinh từ đó dưới một tên mới, CLC. Và từ đó dưới ánh sáng của Công Đồng Vatican II, CLC đang không ngừng nỗ lực canh tân, thích nghi và về nguồn để đem sức sống tràn đầy sinh lực và tình thương của Thiên Chúa đến với đời sống và mọi môi trường sinh hoạt của người Kitô. (ghi theo luận án tiến sĩ thần học của Bernard J. XXX, nhan đề "A Study of the Spirituality of the Lay Adults Members of the Christian Life Communities in the USA, Berkeley": Graduate Theological Union, 1983)

(a) Năm ấy 1563 Thánh Ynhã vẫn còn sống và Gioan Leunis còn đang là một học viên thần học. Thánh Ynhã qua đời 1565.

(b) Đại Học Roma do Thánh Ynhã sáng lập năm 1551. Ngày nay là trường đại học Gregorian.

(c) Hiệp Hội (*Sodalities*) này đôi khi còn được gọi là Hiệp Hội Thánh Mẫu "*Sodalities of Lady*" hay "*Congregation Mariales*". Tuy nhiên trong hầu hết các văn bản chỉ ghi là *Sodalities*.

(d) xxx trang 73, 74.

(e) xxx trang 75

(g) Hội viên Hành Động Công Giáo: biệt danh của các hội viên sống triết để theo tinh thần Nhóm nguyên thủy của Gioan Leunis.

(h) xxx trang 77

Tâm tình tôi

Tôi yêu tôi vì tôi có nhiều tật xấu
Lười biếng, tham ăn,
hay tủi, hay hờn, hay khóc, hay than
Tôi cũng có nhiều tính nết dễ thương hơn
Như hay đếm sao trời, nhìn trăng thơ mơ mộng
Vương theo mây, hồn ngự đỉnh trời tròn
Tôi cũng thích thả hồn theo tiếng thông reo đầu núi
Bắt kịp không gian những hình ảnh xa vời
Hay, ưa nhìn về dĩ vãng xa xăm
Nuối tiếc băng khuâng, thương nhớ ngập lòng
Thời con gái, tuổi học trò ngây ngất yêu thương
Tâm hồn tôi như giầy tơ huyền diệu
Một thoáng gió thành nhạc thành thơ
Một tiếng động hồ, nước mắt mênh mông
Một bất bình, lòng âm thầm đau khổ

Tôi cũng yêu tôi vì tôi bất hạnh
Sống thiếu yêu đương không ý hiệp tâm đầu
Tôi đã biết hy sinh, giàu lòng chịu đựng
Nên vẫn cú nhủ lòng:
an phận! an phận!! Em ơi!!!
Tôi kéo hoài những ngày dài trống rỗng
Nên tìm vui trong không khí giáo đường
Trang nghiêm, êm ả và thiêng liêng
Tìm an ủi trong những giờ cầu nguyện
Hy vọng nắm chặt trong tay Tình Yêu Bất Diệt
Của Người,
Người yêu tôi bằng cả cuộc đời...

Nguyễn Thi

(dựa theo bài thơ *My Sweetheart* của J. Joyce)

GIỚI THIỆU HỢP TUYỂN THẦN HỌC

"Chúng tôi, một nhóm linh mục người Việt đang phục vụ tại nhiều nước, muốn cùng nhau hợp tác làm công việc dịch thuật thần học, mong đóng góp được phần nào trong sứ mạng đầy mạnh dạn học hỏi và nghiên cứu các môn học thánh giữa người Kitô Việt Nam. Đây là danh sách các linh mục trong nhóm dịch thuật thần học chúng tôi:

Trần Đức Anh, O.P. (Ý Đại Lợi); Vũ Kim Chính, S.J. (Đài Loan); Dinh Đức Đạo (Ý Đại Lợi); Trần Văn Hoài (Ý Đại Lợi); Vũ Xuân Huyền (Đức); Trần Văn Khé (Ý Đại Lợi); Cao Ping Kỳ, SS (Hoa Kỳ); Nguyễn Tiến Lăng, CSsR (Pháp); Sesto Quercetti Hoàng Văn Lục, S.J. (Ý Đại Lợi); Felipe Gómez Ngô Minh, S.J. (Pháp); Nguyễn Thế Minh, S.J. (Pháp); Trần Đình Núi (Hoa Kỳ); Nguyễn Văn Phương (Ý Đại Lợi); Nguyễn Văn Sĩ, OFM (Ý Đại Lợi); Phan Tấn Thành, O.P. (Ý Đại Lợi); Hoàng Minh Thắng (Ý Đại Lợi); Nguyễn Chí Thiết (Pháp); Nguyễn Đức Thu, S.J. (Úc Đại Lợi); Trần Ngọc Thụy (Vatican); Nguyễn Trọng Tước, S.J. (Hoa Kỳ); Phạm Minh Ước, S.J. (Úc Đại Lợi)

Hoài bão kia, chúng tôi sẽ cố thực hiện một cách tiệm tiến qua hai bước: bước đầu là giai đoạn dịch các bài báo thần học tiếng tăm, thức thời viết trong nhiều thứ tiếng; và khi công việc đã chạy đều, thì tiến đến bước kế tiếp là dịch các sách thần học căn bản và nổi tiếng..."

\$8/cuốn. \$35/năm (4 số).

Địa chỉ liên lạc: Nguyễn Văn Giáo
3925 Tambor Road
San Diego, CA 92124
(619) 571-7839

Chuyện cây tre

Gildo Domonici Đỗ Minh Trí, SJ

Cha viết mấy hàng này từ thành Assissi, gần ngôi mộ thánh Phanxicô. Từ nơi thánh này, cha chúc tất cả anh chị Tết Nguyên Đán thật vui và năm mới 1997 mọi điều tốt đẹp! Nguyên chúc năm mới sẽ tràn đầy Vui Tươi, Sống Động, Yêu Thương đối với các anh chị. *Cha viết những từ này bằng chữ hoa bởi vì đó là những tên gọi của Thiên Chúa.* Thật vậy, chúng ta cần phải kết thúc năm cũ và bắt đầu một năm mới dưới ánh sáng của Thiên Chúa, nếu không chúng ta sẽ không hiểu một chút gì về cuộc sống của chúng ta. Chúng ta sẽ như những người leo núi nọ, định leo lên đến đỉnh Bạch Sơn (Mont Blanc). Đi được mấy tiếng đồng hồ, lên tới một nơi ngoạn cảnh, họ dừng lại để ngắm nhìn cuộc sống trong cái thung lũng bên dưới, nơi mà họ vừa ra đi và họ quên mất mục đích của họ là leo lên đến đỉnh ngọn núi phủ tuyết trắng. Nếu đứng ở trên đó, họ sẽ nhìn được một cảnh trí bao quát hơn và đẹp hơn nhiều.

Năm 1996 đã qua như thế nào? Cha tin là một vài người trong số các anh chị sẽ trả lời: Tốt! và vài kẻ khác thì nói: Xấu! Nhưng chúng ta nói tốt hay xấu theo tiêu chuẩn nào? Theo tiêu chuẩn nhân thế như khoẻ mạnh hay đau yếu, thành công hay thất bại trong công ăn việc làm hay trong nghề nghiệp.

Linh Thao 16

Nhưng chúng ta đã được tiền định để đi về với Chúa, sống với Chúa: *tương lai của chúng ta sẽ diễn ra trong cái thế giới của Thiên Chúa*: ở trên đó, những tiêu chuẩn nhân thế của chúng ta không có giá trị gì. Vì thế chúng ta cần phải dùng một tiêu chuẩn thiên tính... Cái tiêu chuẩn thiên tính đó là tình yêu thương của Thiên Chúa.

Năm 1996 thật ra đã qua đi tốt đẹp cho mọi người, người khoẻ mạnh cũng như kẻ yếu đau, người thành công cũng như người đã nếm mùi thất bại. Bởi vì chúng ta đều được Chúa yêu thương! Đó là điều cốt yếu, ngoài ra chẳng có điều gì khác! Chúng ta tất cả đều được Chúa yêu thương một cách bao la, nhưng mỗi người mỗi cách. Ngay cả những ai đã có thời gian phải nằm bệnh viện, cũng đã được Chúa yêu thương. Cha đã đọc trong một tạp chí, kinh nghiệm của một người đàn bà bị hôn mê. Hình như tim của bà ta ngừng đập trong một khoảng thời gian ngắn. Bà ấy nói "sau cái kinh nghiệm đó, tôi sống mãnh liệt hơn. Tôi quý mến cuộc sống của tôi và tôi chăm sóc nó chu đáo như một món quà bằng pha lê trong sáng, nhưng dễ vỡ. Tôi đã đạt được một ý thức chính xác về vũ trụ, do sự việc tôi cũng là một thành phần của vũ trụ. Tôi đã cương quyết không để mất một chút gì của cái vũ trụ đó, ngay cả một chút màu sắc, một ngọn lá, một buổi hoàng hôn. Từ khi mà tôi đã chết đi, tôi đã học được yêu thương, yêu thương không điều kiện... Tôi không có điều gì để xin: tôi yêu thương, chỉ có thế thôi".

Các anh chị hãy nhìn năm cũ đang tàn dần với đôi mắt được sáng soi bởi tình yêu thương của Chúa và các anh chị sẽ thấy những điều kỳ diệu ẩn dấu trong cuộc sống của các anh chị. Ngay cả trong những giai đoạn mà các anh chị cho như là bị chìm

đắm trong tăm tối, các anh chị cũng khám phá ra ánh sáng và hơi ấm của tình yêu thương của Thiên Chúa, Nó mãnh liệt đến nỗi nó có thể rút ra được điều tốt lành ngay từ cái xấu xa.

Vậy thì cha có thể cầu chúc cái gì cho anh chị đây? Sức khỏe ư? Thành công chăng? Những điều đó hẳn là tốt, nhưng hạnh phúc đâu phải ở đấy. cha muốn cầu chúc cho các anh chị em nhiều hơn thế nữa cơ. Cha muốn chúc cho các anh chị tìm ra được bí quyết của hạnh phúc đời này. Cái bí quyết đó là gì?

Đây này: các anh chị hãy để cho Chúa yêu thương các anh chị. Chúa yêu thương chúng ta, nhưng rất nhiều khi chúng ta không nhận thấy tình yêu đó và chúng ta cần nhận, phản đối.

Vì sao lại thế? Bởi vì Thiên Chúa yêu thương chúng ta không theo cách của chúng ta. Ngài yêu thương chúng ta theo cách của Ngài! Mà chúng ta lại muốn Ngài yêu thương chúng ta theo cách của chúng ta. Ngài ban cho chúng ta niềm vui, sự thành công, sức khỏe. Ngài muốn chúng ta được hạnh phúc. Nhưng, nếu thiên Chúa là Tình Yêu, thì Ngài cũng là Sự Thật và nhiều lần, cách sống của chúng ta không thành thật, không hữu ích ngay cho chính chúng ta cũng như cho tha nhân: tội lỗi, lòng ích kỷ, đó là cái giả, cái xấu. Để giúp chúng ta thực hành chân lý, hay nói một cách đơn giản, để cho cuộc sống của chúng ta hữu ích cho kẻ khác, Chúa đã để chúng ta gặp đau khổ dưới những hình thức khác nhau; thật là khó mà trở nên hiền nhân và hữu dụng mà không từ bỏ chính mình và chịu khổ đau.

Để làm sáng tỏ điều này, cha xin kể một sự tích Trung Hoa. Ngày xưa, bên nước Tàu rộng lớn có một khu vườn tuyệt đẹp. Chủ vườn có thói quen mỗi ngày đi dạo vào lúc trời nóng nực nhất để thăm cây tre của ông, ở ngay chính giữa vườn. Đó là cây đẹp nhất trong vườn và ông ta mến nó nhất trong tất cả các cây khác, Năm này qua năm khác, cây tre mọc cao hơn, mỗi ngày mỗi đẹp và xum xuê hơn. Cây tre biết chủ vườn thương

mình và lấy làm sung sướng. Một ngày nọ, ông chủ đến thăm cây tre cưng của ông ta với vẻ mặt lo âu. Còn cây tre, để tỏ lòng cung kính, gục đầu cho mái tóc của mình xỏa xuống một cách duyên dáng. Ông chủ vườn lên tiếng:

- "*Hỡi bạn thân, tôi cần đến bạn!*" Cây tre lấy làm thích thú, bởi vì hẳn nghĩ rằng đây là dịp may của hẳn. Nay đã đến ngày mà vì sao hẳn được sinh ra. Hẳn vui vẻ trả lời:

- "*Bẩm ngài, tôi sẵn sàng, ngài muốn xử dụng tôi như thế nào, xin tùy ý*".

Ông chủ vườn tiếp, giọng trầm xuống:

- "*Này bạn thân mến, Để có thể dùng được ta phải đón bạn*". Nghe thế, cây tre khiếp sợ. Hẳn nói, giọng van xin:

- "*Bẩm ngài, vì sao ngài phải đón tôi, tôi là cây mà ngài đã chăm bón cho trở thành xinh đẹp! Tôi xin ngài hãy xử dụng tôi cho sự vinh quang của ngài, nhưng xin ngài đừng đón tôi*". Ông chủ vườn trả lời với giọng trầm hẳn xuống:

- "*Này bạn, nếu không đón bạn, thì ta không thể dùng bạn được!*" Ngồi vườn chìm hẳn trong im lặng nặng nề. Gió ngừng thổi, chim thôi hót líu lo. Chầm chậm, cây tre xỏa mái tóc óng ả của mình xuống thấp hơn nữa, rồi thềm thì:

- "*Nếu không đón tôi thì ngài không dùng tôi được, vậy thì ngài hãy đón tôi đi*".

- "*Cây tre thân mến của ta ơi, không những ta phải đón bạn, mà phải cắt tất cả cành lá của bạn nữa cơ*".

- "*Thưa ngài, xin đừng làm vậy, ít nhất ngài hãy để yên cành lá của tôi*".

- "*Nếu ta không cắt bỏ cành lá đi thì bạn chẳng dùng vào được việc gì*". Ngay lúc đó, mặt trời bóng dấu mình sau đám mây mờ và chim chóc bỗng vụt bay đi mất. Cây tre run cầm cập và nói nhỏ, chỉ vừa đủ nghe:

- "*Lạy ngài, xin hãy chặt hết cả cành lá đi*".

- "*Bạn thân mến của ta ơi. Ta phải làm cho bạn nhiều điều đau đớn hơn nữa. Ta phải chẻ đôi bạn ra và móc tim bạn đi. Nếu không làm như vậy, thì ta không dùng bạn được gì nữa*".

Gợi ý cầu nguyện

*Lạy Chúa Giêsu, Ước gì trong những lúc đau khổ nhất, con vẫn còn đủ sức -
và cảm thấy cần phải nghĩ tới sự đau khổ của Chúa!*
Augustin Valensin

Cây tre không nói gì thêm được nữa, chỉ cúi đầu sát đất. Chủ vườn đốn cây tre, chặt hết cành lá, chẻ làm hai và moi những cái đốt đi. Ông ta vác cây tre đến con suối có giòng nước tươi mát, cạnh cánh đồng khô cháy. Ông ta để một đầu của cây tre thân yêu vào giòng suối. Còn đầu kia, ông hướng nó về cánh đồng khô cằn. Suối cung cấp nước, và cây tre dẫn nước vào ruộng đang mong chờ được tưới mát. Rồi lúa được gieo trồng. Hạt

giống được gieo trồng, nảy mầm. Đến mùa gặt, thu hoạch đầy kho. Đó, do sự hy sinh của mình, cây tre đã trở thành ơn phúc cho chủ mình!

Cha cầu chúc anh chị em hãy để cho Chúa yêu thương mình như cây tre. Ngay cả đôi khi điều đó đòi hỏi con tim của các anh chị bị rướm máu. Đó là tất cả bí quyết của hạnh phúc: yêu thương đến tận cùng.

Assisi, ngày 30.11.1996

Một thoáng suy tư

"Xin cho con đóng đinh với Ngài"

Trong một bài thánh ca, lời hát nghe van xin thống thiết "xin cho con đóng đinh với Ngài, xin cho con cùng chết với Ngài...". Tôi nghe các anh chị trong ca đoàn dâng lời ca mà cảm phục. (Nếu họ hát với tất cả tâm hồn và trái tim cùng hành động!?).

Tôi thì chưa bao giờ dám cất lời hát bài này cả. Chỉ nghe thôi, đã thấy rung mình, không dám rồi, làm sao dám mở lời "xin cho con đóng đinh với Ngài..." Đóng đinh lên da thịt thì đau lắm, đau thấu trời xanh, làm sao mà chịu nổi. Khi khâu áo, cây kim lỗ đâm vào tay là tôi đã "ai da" rên rĩ, ối...vài giọt máu rơi ra là đã điếng hồn, quỳnh quáng, làm sao mà có can đảm "xin đóng đinh".

Mỗi mùa Phục Sinh đến, trên TV đều có chương trình truyền hình về "sự đóng đinh của anh em tín hữu người Phi Luật Tân". Họ đóng đinh thật như Chúa bị đóng đinh vậy. Nhìn người đóng vai Chúa Giêsu nằm trên thánh giá cho người khác đóng đinh, anh ta đau đớn, rên xiết, nghiêng rặng chịu đựng, nước mắt chảy ra thấy rất thương tâm, tôi hết sức cảm phục lòng can đảm của anh ta. Chắc hẳn người tín hữu này trong đời sống hằng ngày, anh ta đã chịu

đựng rất nhiều cây đinh lên thể xác và tâm hồn anh?!

Ở đời, đóng đinh kẻ khác cũng là một thú vui của một số người. Họ đem chuyện của người khác bị lỡ lầm để rêu rao cho mọi người biết và lấy làm đắc chí. Họ sỉ nhục bạn mình để bạn mình đau khổ vì bị hiểu lầm. Họ sung sướng khi thấy bạn mình có những khuyết điểm vì như thế là dấu chứng họ trong sạch, thánh thiện... Có những người có vết thương đau đớn tận cùng tâm hồn, họ muốn quên đi, chôn vùi đi để sống, thế mà người biết được chuyện của họ đem đóng đinh họ bằng cách rêu rao cùng khắp để mua vui.

Tôi sợ bị đóng đinh lắm, thế mà trong đời tôi cũng bị đóng đinh khá nhiều và những người đóng đinh, trớ trêu thay, lại là những người thân yêu của mình. Những người bạn thân của mình hay những người cùng đồng hành với mình. Đau vô tận...

Không biết trong cuộc sống, có lúc nào, tôi vô tình, đóng đinh anh em mình không, chứ thực tâm, tôi không bao giờ dám làm. Xin Chúa thứ tha cho tôi.

ViVi

Tìm lại niềm tin

Mặt mày hốc hác, quần áo tả tơi, người đàn bà gầy gò đen đui đang ôm đứa bé con khoảng chừng sáu bảy tháng, da xanh mét, ốm o, rách rưới, lem luốc, đôi mắt nhắm nghiền, đầu ngẹo sang một bên, trên miệng nước miếng chảy dòng dòng... mấy con ruồi hung hăng bay lượn chung quanh, mới nhìn đến tưởng như đứa bé đã chết rồi... Hai mẹ con ngồi ngay dưới cột trụ đèn bên lề đường, chỗ nhiều người qua lại, trước mặt là chiếc nón lá mốc cùi tả tơi.

Dưới ánh nắng chang chang miền nhiệt đới, người ăn mày cất tiếng thê thảm: "Lạy ông đi qua, lạy bà đi lại, lạy cô đi về.....xin mở lòng từ bi hỷ xả bố thí cho kẻ nghèo đói khốn khổ này....." trong tiếng tha thiết van lơn ấy nhu đau đớn, nhu rên xiết... kêu gọi lòng từ tâm của khách qua đường.

Một thiếu nữ ăn mặc đom đàng với chiếc áo thun đồ sát thân hình, chiếc váy satin đen hơi nhăn nhúm một chút, trang điểm lòe loẹt, phấn dầy thật dày, môi sơn đỏ chói, nét mặt có vẻ buồn bã, cặp mắt kẻ viền chì thật to, ánh nhìn chán nản, thất thần, như đang nhìn về một thế giới xa xôi nào. Đi ngang qua người đàn bà khốn khổ, tiếng than van vẳng đến tai, thiếu nữ dừng chân lại nhìn mẹ con bà ăn mày ốm o đói khát với cái nhìn dửng dưng... rồi như có một chút thương tâm khơi dậy trong lòng, thiếu nữ mở bóp lấy tờ giấy một trăm đồng bỏ vào chiếc nón cùi trên tay kẻ khốn khó đang nhip nhàng lên xuống theo từng lời van xin.

Người đàn bà nghèo khổ mở to cặp mắt đầy ngạc nhiên nhìn thiếu nữ, bà vội vàng cất tờ giấy bạc của thiếu nữ vừa cho vào túi áo vì như sợ cô gái đổi ý hay có ai nhìn

thấy tờ giấy bạc lại gọi lòng tham mà cướp mất... vì có bao giờ bà gặp được những thiếu nữ có lòng như thế. Thường thường bà ta chỉ nhận được những đồng bạc bằng nhôm kêu leng keng lộp cộp trong chiếc nón cùi. Hay là thiếu nữ rút nhầm, tưởng đó là giấy mười đồng... nhưng dù gì thì gì cô ta cũng có lòng tốt to lớn quá, xin các đấng thiêng liêng bề trên trả công cho cô ta.

Thiếu nữ giữ vẻ thản nhiên cất bước, đến một công viên trong thành phố, thiếu nữ chọn chiếc băng khuất lấp sau một lùm cây bên hồ nước ngồi nghỉ chân. Bầy chim se se nghe động tiếng chân người, bỏ lùm cây bay vụt lên bầu trời trong xanh, cũng không làm cô gái có phản ứng gì.

Nhìn mặt hồ phẳng lặng, bầu trời lộng bóng dưới đáy hồ cũng phản chiếu ánh trong xanh không kém, hai con thiên nga đang bơi đến nơi có bóng người để mong được bố thí chút gì... Thiếu nữ cú ngồi ngây người, cặp mắt như nhìn vào khoảng không xa vắng nào. Thật lâu như thế cho đến khi có tiếng một người vừa hét vừa đuổi một người chạy trước khiến cô gái trở về thực tại. Chết thôi, mình cũng phải tìm nơi ẩn thân không thì lại bị bắt lại. Nàng nhìn hết bầu trời đến đáy nước... hoa lá cây cỏ chung quanh... cái gì cũng đẹp, cũng thiên nhiên, cũng vô tư sao lòng ta sầu muộn

Người ăn mày kia khốn khổ hay ta khốn khổ, họ chỉ thiếu thốn đói khát vật chất, khi họ có được sự bố thí thì chắc họ bớt phần khốn khổ. Còn ta, cái thân trụy lạc, sống triền miên trong tội lỗi, hết trong tay người đàn ông này đến người đàn ông khác, lương tâm mình chắc sẽ cắn rứt, rúc rĩa suốt đời biết bao giờ mới trả hết tội lỗi được. Vật chất ta không thiếu thốn như người đàn bà kia nhưng tâm hồn ta thiếu

thốn đói khát vô cùng. Sống mà như tù đầy, không lối thoát. Đã bao nhiêu năm nay rồi ta không biết đến ngôi thánh đường, xa hẳn những người thân yêu, mẹ bây giờ ra sao, các em sống như thế nào? Ôi! Chúa ơi, sao con khổ khổ khổ nạn thế này. Chúa hãy cứu vớt con, hãy giải thoát con Chúa ơi.... Chúa ơi!!!

Những bạn bè một thời ngây thơ trong ca đoàn, cất tiếng hát trong trắng hồn nhiên ca tụng Thiên Chúa, những buổi đi tập hát, những ngày du ngoạn tập thể chung với thanh niên và nhi đồng "Hùng Tâm Dũng Chí" v.v... và v.v... Thiếu nữ đưa hai tay ôm đầu gục mặt xuống than thở trông thật tội nghiệp.

Chúa ơi! sao con khổ thế này, con đâu có muốn sống cuộc đời như nhóp tẹt lỗi như vậy, vì đâu mà hoàn cảnh xui con phải khổ khổ như vậy. Con không dám gặp mặt một người quen nào hay người cùng quê quán, khi gặp con cũng phải chạy trốn... Chúa ơi! Ngài có hiểu cho con không? Ngài có thương cho con không?

Ngồi như thế hồi lâu, thiếu nữ ngẩng mặt lên, trở lại thế ngồi thẳng bất động như lúc ban đầu, mặt ướt đầm nước mắt nhoè nhoẹt lớp son phấn trên khuôn mặt sầu muộn, thiếu nữ cúi để mặc cho dòng nước mắt tự do tuôn rơi, trông thật náo nùng.

Mọi chuyện vừa xảy ra ban chiều trong căn phòng nhóp nhúa lại hiện ra rõ muồn muốt trước mắt nàng. Sao định mệnh lại trớ trêu xui khiến nàng gặp lại người yêu trong hoàn cảnh éo le như thế chứ. Rồi đây tất cả giáo xứ sẽ biết nàng là một con điểm trôi sông lạc chợ chứ có phải là nàng đi làm ăn xa ở một hẻo lánh nào đâu để lấy tiền hàng tháng gửi về cho Mẹ nuôi bầy em nhỏ ăn học... Những lời trách móc chửi rủa của chàng một cách giận dữ vẫn còn đeo đẳng mãi trong tâm hồn nàng... Thiếu nữ lại cúi xuống ôm đầu khổ sở đau đớn và hối tiếc cho cuộc đời mình. Trong tư thế như vậy, nàng yên lặng thật lâu tưởng như cả giờ đồng hồ trôi qua vậy.

Thiếu nữ đứng lên một cách quyết liệt, nàng sửa lại ngay ngắn quần áo, lấy tấm gương soi lại khuôn mặt, trái với mọi lần, nàng không lấy son phấn trang điểm lại khuôn mặt, nàng chỉ cầm chiếc khăn tay lau thật sạch khuôn mặt nhạt nhòa phấn son, rồi sầm sùi tiến bước... Bây giờ nàng mới chợt nhớ ra là mình đã đi ra khỏi vùng kèm toả của những thằng macô dữ dằn ức hiếp nàng. Lòng mừng khắp khởi và cũng không hiểu được tại sao mà mình lại đi ra khỏi nơi đó một cách dễ dàng như vậy. Nàng rảo bước thật nhanh và vội vàng kêu một chiếc taxi bảo chạy ngay đến tu viện nọ, cái tu viện mà hồi còn là cô bé trong ca đoàn nàng đã từng được biết đến, chính vì các soeur ở dòng này thỉnh thoảng có xuống giáo xứ của nàng để sinh hoạt với ca đoàn và các em thiếu nhi.

Đến trước cửa ngôi nhà dòng kín cổng

tường cao, nàng lưỡng lự dằng co mãi với ý nghĩ nên vào hay không, sau cùng nàng nhất quyết bấm chuông. Một nữ tu nhỏ bé ra mở cổng, hơi ngõ ngàng trước người bấm chuông nhưng vẫn dịu dàng mời nàng vào nhà khách.

- Thưa cô muốn gặp ai?

- Mẹ Bề Trên (cô gái cúi gằm mặt và lí nhí trả lời).

- Cô cần gặp Mẹ Bề Trên có việc gì để tôi vào thưa trước với Mẹ.

- Soeur cú nói rằng có một kẻ đau khổ đang cần gặp Mẹ.

- Thưa vâng.

Nữ tu quay lưng bước vào nhà trong, chỉ còn một mình, thiếu nữ suy nghĩ không biết mình có nên thay đổi cuộc đời như vừa mới quyết định lúc nãy không, mình có can đảm rũ bỏ mọi hào nhoáng bên ngoài, mọi giả tạo bao quanh mình để mà thu mình trong bốn bức tường nhà dòng không? Cái thân mình ô uế như thế này nhà dòng có chấp nhận mình không?...

Cánh cửa giữa phòng chờ đợi và nhà trong xịch mở làm đứt hẳn ý nghĩ đang tuôn tràn miên man trong đầu. Thiếu nữ ngước lên nhìn Mẹ Bề Trên và ngay lúc đó, lúc nàng đứng lên cúi đầu chào Mẹ Bề Trên thì ý nghĩ quyết định sáng rõ trong trí nàng.

Mẹ Bề trên không đến ngồi trên chiếc ghế bành, một chỗ ngồi dành riêng cho Mẹ, mà Mẹ lại bước đến gần nàng, nắm tay nàng kéo ngồi xuống chiếc băng nàng đang ngồi, miệng tươi cười:

- Con ngồi xuống đây đi. Rồi quay sang nữ tu mở cửa ban nãy:

- Con vào lấy cho mẹ và cô đây hai ly nước.

- Xin vâng.

Nữ tu trả lời cách cung kính rồi quay lưng cất bước.

- Con tên gì nào?

Thiếu nữ không trả lời câu hỏi của mẹ bề

trên mà nàng nói lên ý nghĩ và ước muốn của mình:

- Thưa Mẹ, con là một đứa con gái nhỏ nhóp, không xứng đáng đến đây. Mẹ có thương con không? Con muốn sống ở đây mẹ có cho con ở không? Bất cứ làm việc gì khó khăn đến mấy con cũng làm. Mẹ có cho con ở đây không, thưa mẹ?

- Nào, con cứ từ từ trình bày khúc chiết mọi chuyện cho mẹ nghe. Còn chuyện con muốn ở đây thì mẹ nhất định để cho con ở rồi. Nhưng con có biết rằng cuộc sống trong nhà dòng khác xa hẳn cuộc sống nhộn nhịp ngoài kia chứ? Mọi sự tù ăn, mặc, ngủ, nghỉ, và suy nghĩ nhất nhất đều ghép mình trong kỷ luật khắc khổ của nhà dòng con có biết không?

- Thưa mẹ, con biết.

- Vậy con hãy nói vì sao và động lực nào thúc đẩy con tìm đến mẹ, tìm đến nương náu dưới chân Chúa nơi nhà dòng hèn mọn này.

- Thưa mẹ bề trên, con thật không xứng đáng, đời con thật nhỏ nhóp, con đã

Cứ thế thiếu nữ kể rõ hết cho mẹ bề trên nghe về cuộc đời khốn khổ của cô ta sau khi bố chết ngoài trận địa không toàn hình hài, mẹ đã tần tảo buôn bán mà không đủ nuôi bày con ó đứa mà thiếu nữ là đứa lớn nhất đã xin phép mẹ cho lên Saigon để làm ở một hãng dệt nọ, kiếm tiền giúp mẹ nuôi em, nhưng cuộc đời đã đưa đẩy cô bị người ta lừa bán cho một động mái dâm, bị ngăn giữ nghiêm ngặt nên không có lối thoát, cuộc đời này đã kéo dài ba năm rồi, tưởng như cả đời cô phải chịu chấp nhận sống cuộc đời nhỏ nhóp, nhưng hôm nay, có lẽ Chúa đã cứu cô, sắp đặt cho cô gặp lại người yêu cũ trong cảnh éo le, khiến cô có ý định trở về dưới chân Chúa. Còn việc cô làm thế nào mà thoát ra được vòng kiềm tỏa của những tay macô thì cô chịu, không biết tại sao? thế nào? và cô tin chắc Chúa đã che chở cho cô thoát nạn và dẫn đưa cô đến đây./.

Nhật ký tình tâm linh thao

Thứ sáu 29.3.96: Tâm hồn bình an vì có chuẩn bị. Nhưng khi nghe các bạn nói khó giữ im lặng được, lúc đó mình cũng xao xuyến, không còn cảm tưởng của ban đầu nữa là không có gì khó khăn cả.

Thứ bảy 30.3.96: Từ khi thức dậy tâm hồn mình xao xuyến thế nào!!! Lúc ăn sáng cũng vậy. Triệu chứng như bị stress. Sau khi cha hướng dẫn cách ngồi thoải mái, thở đều hòa thì tâm hồn lắng đọng, bớt căng thẳng.

Lời nguyện buổi sáng: Con đến đây vì muốn cho tâm hồn lắng đọng, vì cuộc sống hàng ngày không cho con cơ hội này. Con có chuẩn bị tâm hồn. Con mong gạt hái được chút gì....

Cái gì làm cho con xa Chúa? Làm việc hay xét theo lý trí. ít có thời giờ cho Chúa, thiếu giờ cầu nguyện trong thinh lặng. Tuy có cởi mở nhưng chưa mở cõi lòng cho Chúa ngự vào. Sự quen thuộc của công việc và môi miệng làm cho con mù quáng và dễ xa Chúa. Những may mắn Chúa ban cho mà cứ nghĩ là sức mình làm nên, nên quên mất Ngài.

Chúa nhật 31.3.96: Ôn con xin có sự đánh động trong hồn con, nhưng không rõ con phải phản ứng ra sao? Xin Chúa luôn ở bên con và giúp con, ban cho con sức mạnh để con không sợ hãi và trách nhiệm của con không nặng nề. Cho con sức khỏe và niềm tự tin hơn. Giúp con đem được sự hấp dẫn lôi cuốn của tâm tình linh thao này về cho người thân và người khác.

Con đã biết rõ Chúa Kitô hơn và xin vâng theo thánh ý Ngài. Cho con có ơn quyết định trong tin tưởng và có người cộng tác. Tâm hồn con không còn sợ hãi và cảm thấy nhẹ nhõm trong trách nhiệm.

Thanh

30.3.96: 7.30 am. Suy gẫm Thánh Kinh. "Chúa cấm họ không được nói với ai về việc vừa xảy ra". Chúa ơi câu nói vừa rồi của Chúa thể hiện một gương khiêm nhường vô biên mà loài người thế gian không ai có được. Con xin cố gắng học biết khiêm nhường như Ngài. Người ta thì "tốt đẹp khoe ra, xấu xa dìm lại". Chúa vừa làm xong một cử chỉ đẹp và cao cả thì Chúa lại cấm mọi người chứng kiến không được nói ra

ngoài. Hơn nữa con nghĩ: Theo Chúa, những gì loài người thế gian cho là đẹp đẽ, với Chúa điều đó chưa chắc đã là đẹp và ơn ích. Những gì loài người cho là xấu xa, ghét bỏ, dưới mắt Chúa nhiều khi lại là ơn ích, tốt đẹp Chúa đã ban cho họ mà họ không biết.

2.30 pm. Gặp cha. Tâm sự với Cha vì bị hiểu lầm, bị vu khống bằng những thư rơi, và khủng khiếp nhất là bị những bạn đồng hành si nhục trước đám đông. Cha cho thí dụ:

Ánh sáng ở trọng tâm, chính là Chúa. Những vòng tròn quanh ánh sáng sẽ từ từ lan rộng ra, sáng ít, sáng ít hơn, mờ mờ và sau cùng là bóng tối. Nơi tối tăm này có rất nhiều kẻ hiểu lầm, chống đối mình, vì nơi đó xa ánh sáng: xa Chúa.

"Có cũng mới đứng đầu gió" Làm việc tông đồ thì luôn luôn phải chống chọi với những làn gió ngược. Như vậy mới trở nên vững mạnh được.

Cha khuyên: *Phải tập chịu đựng như Chúa Giêsu bị hiểu lầm, bị vu khống, bị nhạo báng.* Phải tập tha thứ, tha thứ, tha thứ nhiều lần. Cha biết là với sức người rất khó tha thứ cho kẻ si nhục, phỉ báng mình. Nhưng con phải tập và nhờ ơn Chúa, cha chắc chắn con làm được...

31.3.96: Lc.18, 31-34; Đoạn Thánh Kinh này con thấy con có cả hai hình ảnh Pharisêu và người thu thuế. Hai người đó luôn thay phiên nhau hiện diện trong cuộc sống của con. Đôi lúc con hợm mình, cậy của cậy công hơn người. Đôi lúc thì nhìn rõ tội lỗi của mình, và ăn năn hối cải, thu mình như người thu thuế. Bài giảng "dọn sạch lòng mình cho Chúa ngự". Con thấy rõ bàn thờ trong lòng mình chỉ có Chúa ngự thì tất cả mọi thứ trên đời này đối với con đều là thứ yếu, kể cả những tự ái, làm cho xu hướng lệch lạc trong con phát triển. Từ nay con cố gắng xin Chúa giúp con để biết giữ bàn thờ mình luôn trong sạch cho Chúa ngự. Nhưng Chúa ơi! lòng con yếu đuối, biết con có thực hiện được không???

Nguyễn

Một ngày trong tay Cha

Một chút ánh sáng tinh khiết đầu ngày chiếu xuyên qua khe màn buồng ngủ đã làm tôi thức giấc. Nhìn đồng hồ, đã đúng giờ thức dậy. Nhìn sang chàng, một khuôn mặt thân thương nhưng hơi khó tính. Chàng vẫn ngáy đều trong giấc ngủ ngon buổi sáng, một thói quen dễ yêu: ngủ trưa. Nhờ thế mà tôi luôn luôn có những giây phút đầu ngày thật yên tĩnh... Một ngày của tôi được bắt đầu bằng lời kinh sáng theo thói quen, đã được bố mẹ truyền dạy từ những ngày bé thơ... "Lạy Mẹ Maria..." Qua bàn tay Mẹ để dâng lên Trái Tim Cha những lời cảm ơn chân thành và cầu xin Cha soi sáng giúp đỡ cho những việc chúng con làm được thể hiện theo thánh ý Cha.

Công việc trong ngày của tôi rất nhiều vì tôi có hai Job toàn thời gian. 8 tiếng đồng hồ trong hăng và bốn phần làm vợ, làm mẹ. Lâu lâu lại nhận thêm Job khác như công tác xã hội, việc nhóm v.v... thí dụ như hôm nay đang phải dành thì giờ viết bài cho nhóm linh thao. Tôi là một con bé hung hăng, lẳng xăng, và độc tài. Tôi chuẩn bị, lên chương trình cho ngày và bắt cả gia đình cũng như đồng nghiệp phải theo. (Dĩ nhiên là Cha chẳng được hỏi tới và Cha cũng phải theo ý tôi {thương thay Cha nhân từ})

Nhưng, nay tôi đã thay đổi nhiều, nhờ khóa cấm phòng linh thao tại Betzdorf, vào mùa chay 96. Thêm vào đó, những lần họp nhóm, trong cầu nguyện tôi đã nhận được nhiều an ủi nơi Cha Từ Ái, trong trao đổi tâm tình, chia sẻ những ưu tư, đau khổ trong cuộc sống, tôi đã nhận được những lời khuyên nhủ yêu thương chân tình từ anh chị em. Tôi đã biết sống bình an, phó thác trong tay Cha...

Một cái nhìn khái quát cho công việc trong

ngày, tôi bình tâm suy nghĩ một chút qua kinh nghiệm đã gặp trong linh thao để rút ra những lỗi có thể mắc phải, hoặc một lời hứa trong phút hồi tâm đêm hôm trước, cần phải thực hiện. Tôi hỏi ý Cha và quyết định thực hiện theo ý Ngài. Bây giờ là những phút tĩnh lặng để Cha làm việc trong tôi, thường thì Ngài cho tôi một ý kiến hay một lời an ủi để tôi dễ dàng "xin vâng", khiến cho tâm hồn tôi bình an và vững mạnh... đón chào một ngày mới trong tay Cha. Nhờ sự bình an của Ngài trong tôi, tôi thấy tôi bớt bức bối và chấp nhận sự tự do của các con, sự vô tâm của chàng, sự lẩn lớt của đồng nghiệp, sự gắt gỏng của Chef, sự thiếu tế nhị của những người tôi đã giúp đỡ...

Buổi sáng ở hăng được tôi khởi đầu bằng tiếng cười hân hoan, câu chào thân ái, lời hỏi han thân tình khiến không khí làm việc trở nên vui vẻ, công việc được giải quyết dễ dàng trong tình thân ái của một đại gia đình. Giờ cơm trưa, tôi chỉ ăn một chút thức ăn nhẹ, nên bữa ăn chỉ chiếm một chút thì giờ. Tôi dành thời gian còn lại để tâm sự với Cha qua cuộc đi dạo ngoài đồng cỏ. Suốt buổi sáng làm việc, tôi giải quyết công việc theo thói quen, nên giờ đây tôi muốn mở trái tim mình ra với Cha. Buổi chiều công việc lại đến dồn dập, nên tôi muốn tâm sự với Cha về những cử chỉ, lời nói, việc làm sáng nay để xin Cha cho tôi biết: Tôi đã phục vụ anh em theo thánh ý Ngài chưa? Kết quả là tôi cảm tạ Ngài về những công việc tốt đẹp Ngài đã chỉ dạy và dâng lên Ngài những thiếu sót để xin Ngài soi sáng cho tôi làm tốt hơn. Sau buổi đi dạo với Cha trong không khí trong lành với tiếng chim hót, tâm hồn tôi thật thanh thản, hồn nhiên. Tôi trở về hăng tiếp tục công việc... có Cha đang đồng hành tiếp tục nâng đỡ, ủi an...

Buổi tối, trở về mái ấm gia đình tôi thi hành Job làm vợ, làm mẹ. Job này là ơn gọi của Cha (qua chàng), là tiếng đáp trả của tôi cách 22 năm. Job ở hăng thay đổi nhiều tùy theo hoàn cảnh, khả năng. Job ở gia đình tôi quyết tâm ôm chặt dù khổ đau, tan tác, dù bệnh tật, đói nghèo, tôi vẫn nhẫn nhục bước lê theo Cha (qua chồng). Tôi sắp ngã nhiều lần do yếu đuối thấp hèn, Ngài nâng tôi lên giúp đỡ, ủi an. Tôi đã tuyệt vọng trước những khó khăn vì thiếu kiên nhẫn, Ngài thêm sức và vỗ về. Tôi đã thất bại ê chề vì vụng về ngu dại, Ngài soi sáng, khích lệ... xoa dịu tâm hồn. Ôi, tuyệt diệu!! Trong tay Cha, con luôn vững tâm và hạnh phúc!!!

Một ngày đã qua với vui buồn lẫn lộn. Phút hồi tâm tôi thực hiện dưới ánh sáng Chúa Thánh Thần. Nhờ Ngài trái tim tôi được mở rộng, nhờ Ngài mắt tôi bừng sáng để nhận ra "cái tôi" ích kỷ, tham lam, kiêu ngạo khiến cho gia đình không hạnh phúc, không khí trong sở không thoải mái, buổi họp nhóm trở nên nặng nề... Những thiếu sót ấy là do tôi ít nhớ tới Cha, yêu Cha chưa đủ, chưa trọn vẹn trong anh em mình. Đối với người đời càng thêm tuổi càng thêm khôn ngoan. Nhưng đối với Cha, càng gần Cha tôi càng cảm thấy mình nhỏ bé, vụng dại...

Lạy Cha,
con muốn luôn là một đứa bé đang tập đi để
tay con luôn trong tay Cha.
Để đường con đi là đường Cha chọn.
Để việc con làm là làm theo ý Cha.
Con phó thác và tin tưởng nơi Cha.
Khi con vấp ngã tự nhận là đủ khôn ngoan
và tài giỏi để bước đi một mình,
là con đã xa Cha,
đã đánh mất Cha thân yêu.
Đây là điều con muốn và hằng xin,
để Cha và con luôn tay trong tay tiến bước.
Trong tay Cha con không sợ vấp té.
Trong tay Cha con được ấp ủ, chở che.
Trong tay Cha con sung sướng, hạnh phúc tuyệt
vời./.

Nhí

Thơ

Lời tạ từ

Chỉ ít phút nữa thôi
Chúng con sẽ không còn thấy mẹ
Mẹ đi vào lòng đất cõi thiên thu
Mẹ đi vào nước Chúa hưởng vinh quang
Trong vĩnh cửu, tám bảy năm thật vẫn
Cũng đủ làm thời chuẩn bị hành trang

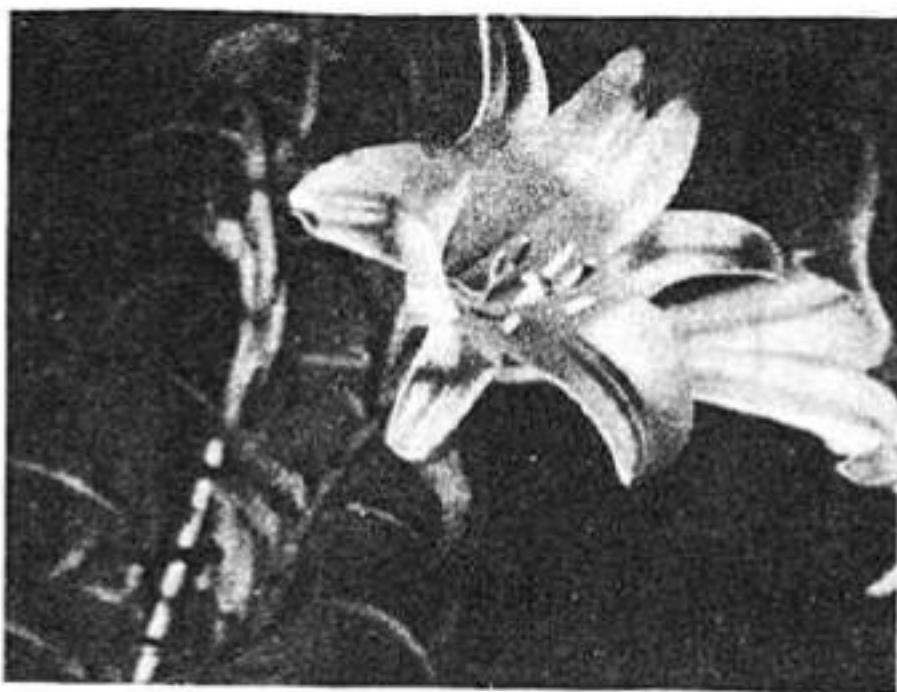
Mẹ đã sống bằng tin yêu Thiên Chúa
Đã khiêm nhường chấp nhận những gian truân
Thời con gái, thời nuôi con nhỏ bé
Cũng như thời già cả yếu đau
Luôn thể hiện niềm tin vào Thiên Chúa
Luôn sẵn sàng đón nhận với tha nhân
Là ánh sáng là đèn soi con cháu
Ngày hôm nay con cháu mãi noi theo

Nay ra đi, giờ phút cuối đến rồi
Chúa đến hái quả xinh tươi thiên quốc
Con mất đi người mẹ thánh đức này
Thật trống vắng thật đớn đau chất ngất
Nhưng niềm tin giúp phần khởi tâm hồn
Mẹ về nhé, đời đời về bên Chúa
Mẹ gần con, mẹ giúp đỡ nhiều hơn

Trên nước Chúa, mẹ vẫn luôn nhìn xuống
Đoàn chúng con mẹ vẫn mãi phù trì
Mẹ đã chết, vẫn bên con mãi mãi
Đoàn chúng con an táng mẹ trong hồn
Mẹ vĩnh biệt trong xác thân dương thế
Nhưng linh hồn thần phách mẹ vẫn đây

Xin lạy mẹ, chúng con chào kính mẹ
Xin chào biệt phút ra đi thể xác
Đoàn chúng con bái biệt mẹ kính yêu
Xin lạy mẹ, chúng con chào kính mẹ.

LM. V. F. Lê Minh Bình Dương

Một trong những người ít lời khen là Đức Kitô. Mắng thì nhiều mà khen chẳng bao nhiêu!

Vị Giáo Hoàng thứ nhất đã bị Chúa mắng ngay từ những ngày đầu bỏ chài lưới ở biển hồ Galilê. Rồi sau đấy bị mắng liên tiếp cho tới ngày cuối đời ở Giêrusalem. Lời mắng đầu tiên là quân yếu tin (Mt. 14:21). Lần mắng sau đó về sự tối dạ: "Đến bây giờ rồi mà anh em hãy còn ngu tối sao: Mt.15:16). "Đến bây giờ rồi" có nghĩa :33) là một thời gian lâu rồi mà cứ chậm hiểu. Rồi lời mắng nặng hơn: "Satan, xéo đi sau Ta" Mc. 8:33). Trước khi chết, Chúa còn mắng thêm lần nữa: "Bỏ gươm vào vỏ, Chén Cha đã ban cho Ta, Ta lại không uống sao?" (Yn. 18:11).

Có một lần thánh Phêrô cũng thông minh trả lời Thầy, rằng Thầy là Đức Kitô, Con Thiên Chúa hằng sống. Hôm ấy, Chúa khen rằng phúc cho Phêrô. Nhưng Chúa lại bảo ngay, không phải "máu thịt đã mặc khải cho người, mà là Cha Ta, Đấng ngự trên trời" (Mt. 16:17). Chúa muốn nói nhờ Chúa Cha trên trời mặc khải cho nên Phánh Phêrô mới nói được như thế. Như vậy còn gì là khen nữa.

Bị mắng nhiều mà khen chẳng bao nhiêu. Tiểu sử vị thủ lãnh đầu tiên của Giáo Hội là thế. Vậy mà bây giờ các môn sinh của vị thủ lãnh ấy lại hay băn khoăn về lời khen. Khen làm người ta vui thế nào thì chê làm người ta đau đớn như thế. Cũng từ đó, các môn sinh của vị thủ lãnh ấy dần vật nhiều lắm vì tiếng chê.

Lời khen và khả năng

Người ta hãnh diện khi được khen vì khen là dấu hiệu mình có khả năng. Đếm lời khen cũng là cách biết mình thế nào. Những

Lời khen

Nguyễn Tâm Thương

khả năng, dù vật chất hay tinh thần, thành công trong việc làm hay tình yêu, giàu có bằng của cải hay trí thức, đều là những khả năng. Cứ nhìn vào đấy mà người ta đánh giá cuộc đời. Hiện hữu là sự sống mà, mà sự sống thì ai cũng hiện hữu như nhau thôi. Chính khả năng riêng của mỗi cá thể làm cho mỗi hiện hữu ấy khác biệt. Nó như màu sắc rải lên một buổi chiều. Trời chiều tự nó chỉ là màu xám tro, nhờ ngũ sắc của những áng mây mà làm cho buổi chiều lên hoa nắng. Vì khả năng làm cho sự hiện hữu của một cá thể thêm lung linh, cho nên có thể nói khả năng của một người làm cho sự hiện hữu của người đó càng hiện hữu thêm. Nghĩa là sự sống đã vào đời bây giờ "sống" hơn nữa. Liên quan đến sự sống là hồn thiêng ai cũng tìm kiếm. Từ đó họ đi tìm lời khen.

Khả năng đặc biệt của mỗi cá thể là những hạt kim cương riêng của mỗi người. Chẳng ai đeo kim cương rồi dấu kín đi. Muốn cho người khác biết thì cần để lộ ra. Vì thế, tự nhiên, người ta có khuynh hướng làm cho khả năng mình nổi bật giữa những cá thể khác. Một tâm hồn nào đó chỉ hạnh phúc vì tiếng khen thì phải đi tìm tiếng khen. Có cách tìm dễ dãi là chỉ việc cho người ta biết mình có khả năng. Bởi đó, tiếng khen và sự khoe khoang gần nhau lắm.

Lời khen và sự mê hoặc

Cách dễ dãi để cho người đời biết hạt kim cương là đeo trên ngực áo. Khổ một điều, khi không có khả năng thì lấy gì để cho người ta biết. Từ đó, nhu cầu cần tiếng khen xua người ta vào những vùng tăm tối của những giá trị không thật. Họ tạo ra những khả năng không có. Và cũng từ đó, giả dối đi vào cuộc sống, nên cuộc sống của họ không còn sống trọn vẹn nữa. Bi thảm của

lòng ham muốn tiếng khen là chỉ vì muốn sự hiện hữu của mình thêm hiện hữu hơn mà tạo ra những giá trị không thực, để rồi làm cho chính sự hiện hữu đang có ấy mất đi một phần hiện hữu của nó.

Khi không được khen mà tiếng khen đó lại về người khác, nó làm cho người ta xao xuyến. Tiếng khen là lời ca tụng khả năng, khả năng là hạt kim cương trang điểm cuộc sống. Sống là sống với ai. Giữa rừng người ấy thì không muốn so sánh người ta cũng thấy những khác biệt. Có ánh kim cương này ngời sáng hơn ánh kim cương khác. Khen là xác định sự khác biệt ấy. Bởi đó, khen người này đẹp thì người bên cạnh tự nghĩ là mình kém xinh. Tiếng khen là hạnh phúc cho khóm hoa cúc thì cũng có thể là nỗi đau vật cho cành hoa ngâu. Biết bao tâm hồn đã khổ đau vì nghe người khác được khen. Lời khen tự nó chẳng là gì. Con người ban tặng cho nó sức mạnh để làm con người ngây ngất và cho nó thuốc độc để sâu muộn hóa sự sống.

Thê thảm của lời khen là lời khen không đúng. Nó vẽ lên khả năng ta không có để ta hạnh phúc với điều không thật. Điều không thật mà có khả năng làm ta hạnh phúc thì đấy là dấu chứng ta không có khả năng để hiểu hạnh phúc thật là gì.

Lời khen không đúng là thê thảm. Nhưng lời khen đúng cũng không hẳn là không làm ta thảm hại. Khi con người say tìm lời khen thì lời khen trở thành thuốc phiện đưa ta vào nghiện ngập nô lệ. Ta không làm chủ đời ta nữa mà là tiếng khen làm chủ đời ta. Tại sao tôi lại để đời mình ngây ngất hay ử dật, tôi mua một giá quá đắt cho một lời nói không mất tiền mua.

Lời khen và người môn sinh

Các môn sinh của vị thủ lãnh đầu tiên của Giáo Hội không có luật trừ. Họ không ra khỏi hàng rào tập quán giá trị của xã hội. Ngày kia, có tiếng đồn đại về một môn sinh. Chàng xuống núi hành đạo và tín đồ cho chàng lời ca tụng. Chàng băn khoăn về

lời khen. Rồi cũng ngày kia, kẻ đồng môn của chàng lại cũng được đời cho những lời tụng ca. Kẻ đồng môn ấy bắt đầu tìm khuôn mặt mình bằng đếm nhật những khả năng. Từ đó, cả hai người môn sinh đều thẩm định sứ mạng bằng thành công do lời khen của người chung quanh.

Rồi dần dà từ đấy, họ lo âu soạn những lời thuyết giảng sao cho hay hơn. Ngày nọ qua ngày kia, lời ca tụng đến nhiều, họ hạnh phúc nhiều và họ cũng lo âu nhiều. Lời giảng thuyết nói về bình an nội tại, nhưng biết nói sao đây cho người đời khen tặng, nên chính lúc nói về bình an nội tâm mà người môn sinh lại lo âu. Họ cứ đếm khả năng của nhau mà soạn lời thuyết giảng. Mùa nắng lên. Mùa mưa về. Thời gian đưa cuộc đời ngắn dần. Mãi mê để cuộc đời định giá, họ chỉ còn vui khi được lời khen. Lời khen tặng của đời có sức xóa vơi thao thức lời mắng của Đức Kitô.

Một nỗi băn khoăn

Thánh Phêrô, vị thủ lãnh của họ ngày xưa bị Đức Kitô mắng nhiều. *Hôm nay, các kẻ nổi gót vị thủ lãnh ấy lại ngại nghe những lời phê bình. Họ đi tìm hãnh diện qua lời khen.* Nhớ về các môn đệ nơi trần thế, nếu thánh Phêrô hồi tưởng lại ngày còn ở trần thế, thì một trong những kỷ niệm đáng nhớ là ngày Đức Kitô giảng về sự uestập. chúa bảo những gì ở bên ngoài thì không làm cho người ta ra sạch hơn, hoặc bẩn hơn được (Mt. 15:10-20).

Hôm nay, vị thủ lãnh ấy chắc đang nghĩ ngợi về môn đệ của mình ở trần gian, vì các môn đệ này tin rằng những lời khen ở ngoài nhưng có sức làm cho họ ra sạch hoặc ra bẩn.

Thánh Phêrô có kinh nghiệm rằng Đức Kitô tìm người biết lắng nghe cho dù có bị mắng. Mà dường như hôm nay Chúa lại gặp nhiều các môn sinh thích đi tìm tiếng khen. Bởi thế, tâm trạng của Thánh Phêrô đối với Giáo Hội có thể là tâm trạng đang băn khoăn./

Thư gửi chị

Ngày.....

Chị kính mến,

Hôm trước em có nhờ cha Andrea, đại diện cho Bề Trên Tổng Quyền Dòng em, sang thăm Việt Nam, và khi trở về Roma - mang thư em gửi cho chị. Mong chị vẫn mạnh khỏe và hăng say với sứ vụ. Riêng em, Chúa ban vẫn bình an. Cộng đoàn của em đang kỳ nghỉ nên cũng rảnh rang được vài hôm. Sáng nay, 5 giờ sáng, em cùng cha giám quản giáo phận đi dự một lễ an táng của một bà cụ, mẹ của một ông thiếu tướng quân đội, nơi này cách xa Sông Bé gần 100km và là vùng biên giới Việt Nam - Campuchia. Ở đây dân chúng sống hiền hòa, nghèo khổ, quê mùa và đại đa số theo Đạo Phật, đạo thờ Ông Bà. Sự hiện diện của linh mục Công Giáo trong đám tang đã khiến họ ngạc nhiên lắm. Họ xì xào, tranh luận với nhau đủ điều, và dĩ nhiên, với một sự hiện diện ngăn ngừi thoáng qua như vậy. Em nghĩ, chẳng giúp họ thay đổi được một điều gì sâu xa đâu, nhưng cũng có thể giúp họ hiểu biết hơn, thiện cảm hơn một chút về Đạo Công Giáo chúng ta.

Đúng 7 giờ, theo "thầy" phán, phải động quan - thế là dù trời đang mưa thật to cũng cứ bắt đầu, mọi người đi đưa bà cụ đều phải đội mưa, lội sình mà đi. Một đám tang lặng lẽ, âm thầm với những nghi lễ truyền thống của một vùng quê Nam Bộ, đã để lại trong em nhiều suy nghĩ lắm: về sự hội nhập văn hóa, về tình người, về lòng thảo hiếu, về Đức Tin... Trên đường về, ngồi trên xe với quần áo ướt lướt thướt, em nghĩ ngay đến đoạn Tin Mừng Lc. 11 - 17 mới đọc trong thánh lễ ngày hôm qua về việc Đức Kitô làm cho con trai bà góa thành Naim sống lại, mà lòng rộn lên thật nhiều tâm tư.

Chị xa quê hương lâu lắm rồi, chắc chị khó mà hình dung những điều em vừa kể. Họ đạo mà em đang làm cha sở, cũng là một họ đạo người địa phương miền Nam. Họ hiền lành, xuề xòa và dễ dãi trong cuộc sống đời thường, thậm chí cũng có lúc dễ dãi, hời hợt trong cả cuộc sống tâm linh nữa. Làm chứng và loan báo Tin Mừng bây giờ đòi hỏi người tông đồ phải xả thân dữ dội lắm. Em vẫn thích ngồi bên họ hàng giờ, để nghe họ nói về cuộc đời họ, để nghe họ chân tình bộc bạch những điều vướng víu sâu kín, để nghe họ giải bày những mất mát, thất bại, những được thua trong cuộc đời họ. Hóa ra họ cũng sâu xa lắm, thao thức lắm, trần trụi lắm, tâm tư lắm. Có đến với họ, có gần bó với họ, có sống với họ mới cảm nhận được phần nào về họ. Để đưa họ về với Chúa, với Giáo

Hội, với Bí Tích, em nghĩ là dễ thôi. Nhưng để giúp họ sống với Chúa, với Mầu Nhiệm Giáo Hội, với Mầu Nhiệm Bí Tích mới là điều khó. Em chia sẻ với chị một chút như thế để chị em mình xác tín hơn về sự lựa chọn của mình. Hơn nữa, để riêng em cảm thấy rằng, cho tới mãi mãi - mình vẫn là người nghèo của Thiên Chúa mà thôi. Sáng mai, em có dịp đi cứu trợ cho đồng bào dân tộc Stieng và M' nong của các buôn sóc tại vùng Phước Long, do ảnh hưởng của mưa bão, thời tiết thất thường, anh em dân tộc đang phải sống vất vả lắm. Các cơ quan từ thiện đang nỗ lực giúp đỡ bằng nhiều cách để anh em dân tộc ngày càng ổn định đời sống hơn.

Chị được đi nhiều nơi, sống ở nhiều hoàn cảnh sống khác nhau, hội nhập với nhiều sắc thái văn hóa khác nhau, nên lòng chị, tâm hồn chị rộng lắm. Em ước ao được đi chỗ này chỗ nọ, để mình bớt khù khờ hơn, bớt "ngáo" hơn và nhất là để mình sống yêu mến rộng mở

hơn. Em chúc chị sống trọn vẹn ngày một hơn với Chúa, với Giáo Hội, với tha nhân.

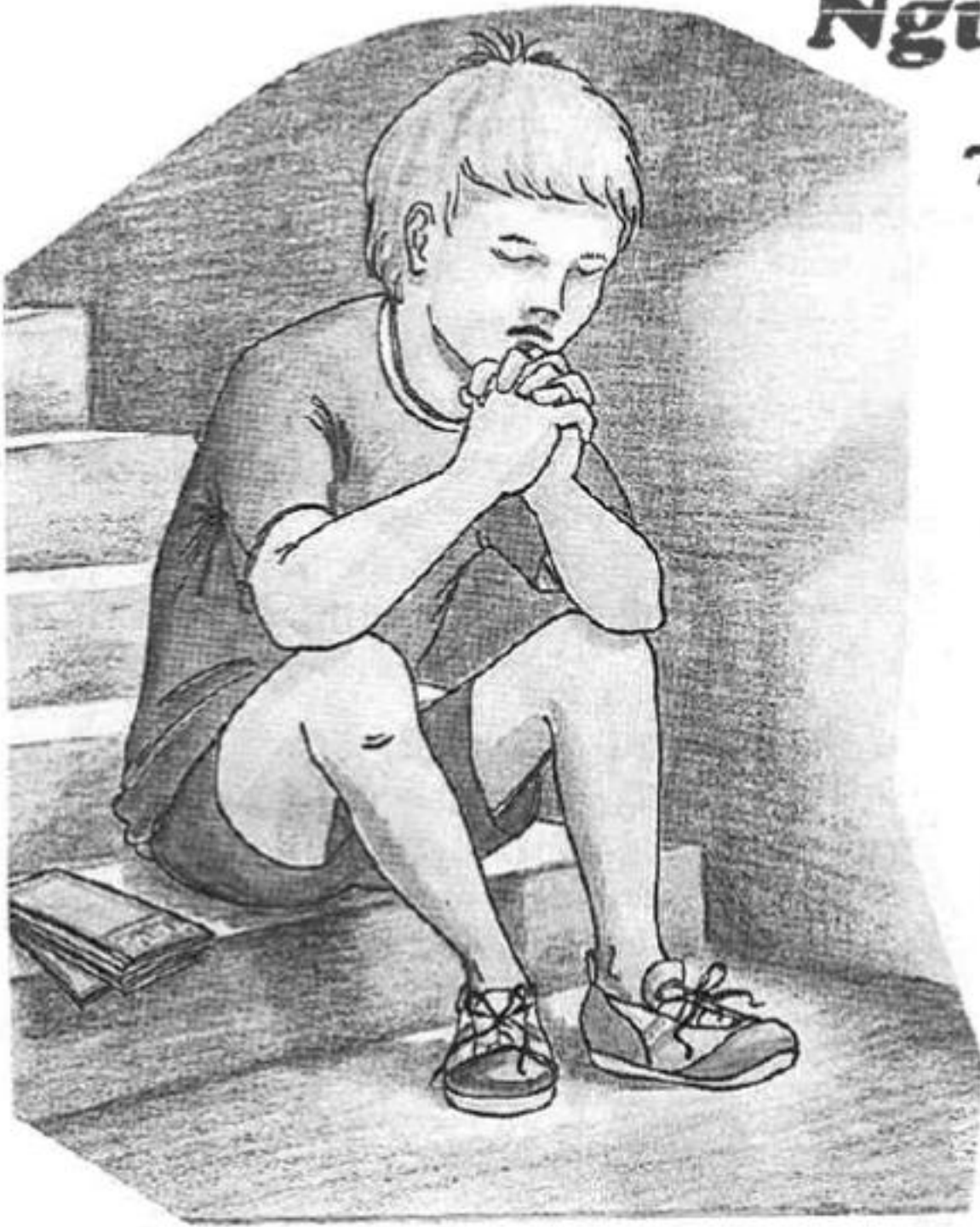
Ngày.....

Tối nay, tuy rằng mệt phờ ra sau một ngày đi cứu trợ, em vẫn muốn viết kể cho chị nghe chuyện đi này. Sáng nay mưa sụt sùi, nhìn bầu trời sũng nước, nhưng chương trình đã định nên cứ đi. Cùng đi có đại diện Hội Hồng Thập Tự, chính quyền địa phương. Đến nơi đã thấy anh em dân tộc chờ sẵn sàng. Họ hiền lành, nhẩn nhẩn đến độ gan góc khô cứng. Trên từng khuôn mặt có thể đọc được dấu chứng của thời gian, của sự vất vả, thiếu thốn. Vài kg gạo, một vài món thực phẩm khác cho một gia đình, có thấm tháp gì đâu! Nhưng tình người thì chan chứa mênh mông lắm. Phải chỉ mình có thêm nữa, thì những chiếc "gùi" đầy ấn tượng kia sẽ được đầy hơn, và sẽ không có cảnh những chiếc "gùi" rỗng không, nhẹ tênh trở về mà lòng trĩu nặng lo âu. Tội nghiệp quá! Thương quá đi thôi những ánh mắt ngơ ngác xa xăm!

Chia tay ra về mà sao vẫn canh cánh bên lòng hình ảnh của những Đức Kitô đang trên đường khổ nạn. Tối nay radio báo cơn bão số 6 đang đến. Sẽ còn nhiều khốn khó. Trong rừng sâu thăm thẳm kia, có lẽ các anh em dân tộc đang mở mắt thao láo nhìn về khoảng mệnh mông của trời đất.

Kính thư,

Nguyện cầu như trẻ thơ

Tôi mở lớn đôi mắt để tìm ánh sáng Thiên Chúa
mà nào tôi có thấy nó đâu:

Tôi đang ở nơi tối tăm,
thì cho dù tôi có ráng mở lớn đôi mắt
tôi cũng chỉ thấy một màu đen tối.
Vậy đâu phải đôi mắt tôi cần mở lớn,
nhưng chính miệng tôi, cần mở rộng.

Tôi sẽ mở miệng để cầu xin Chúa
kéo tôi ra khỏi vùng tối tăm
và khi Ngài đã kéo đi cái mạng u ám ấy
thì tôi mới mở được đôi mắt
và tôi mới thấy được ánh sáng của Ngài.

Tôi đã gắn con tim tôi vào trong trái tim Ngài
và tôi đã thưa với Ngài: Giờ đây,
xin Chúa hãy chăm sóc trái tim của con.
Tôi sẽ sống mãi trong niềm vui của Thiên Chúa
vì Ngài luôn ở bên tôi.

Suốt đêm, tôi đã đau buồn.
Nước mắt ràn rụa, không cầm lại được.

Tôi bên nói:
Vì mình không trò chuyện với Chúa nên mình buồn.
Tôi vùng đứng dậy, lấy cuốn sách giáo lý,
và trong sách tôi đọc được sự thật của Thiên Chúa:
Với Thiên Chúa, tôi không còn buồn phiền
và nước mắt cũng ngừng chảy
và tôi đã nói: .tôi sẽ sống mãi với Chúa tôi.

Một đêm nọ, có con hổ về.
Nó rảo quanh làng
và không ai dám ra khỏi nhà để lửa trâu vào chuồng.

Tôi cũng sợ,
nhưng tôi đã nói:
.mình không được sợ, bởi vì Chúa đang ở với mình..
Nói xong tôi bước ra khỏi nhà vì Thiên Chúa ở với tôi.
Một người Thượng ở Kontum VN

Cây chà là

Cây chà là, đó là mẫu mực của đức khiêm nhu.
Cây khác thì phô bày bông hoa rực rỡ của mình để được người chiêm ngưỡng.
Cây chà là lại dấu kín bông hoa của nó trong cái vỏ cứng ngắc,
mà ta phải dùng sức nạy ra,
hoa mới kết trái được.
Quả chà là, là trái cây dịu ngọt nhất.
Lại có một cái hột thật rắn chắc,
nhưng đồng thời rất nhẹ.
Và cơm trái chà là thì ngọt ngào vô cùng.

Mỗi "tiểu muối" cũng phải có
một hạt nhân thật rắn chắc,
một ý chí thật vững mạnh
và một tình yêu rộng lớn.
Xung quanh hạt nhân,
Chúa sẽ phủ lên nhiều vẻ dịu hiền,
nhiều đức sẵn sàng,
nhiều nét uyển chuyển
để đáp ứng cho mọi hoàn cảnh.

Cái "tâm" của cây chà là nằm ở trên ngọn cây.
Chúng ta cũng có một trái tim và một khối óc.
Cả hai phải đồng hành hướng dẫn cuộc sống chúng ta.
Chúng ta cần nhiều yêu thương
để sửa chữa cái cứng cõi của lý trí lạnh lùng.
Và chúng ta cũng cần lý trí để dẫn dắt con tim,
cho nó ngoan ngoãn hơn.

Cây chà là nào sinh ra trái ngọt nhất thì lại mọc trên vùng đất mặn nhất.
Người ta còn tưới cả nước muối cho nó nữa.
Chúng ta phải hiến những đắng cay của hy sinh và đau khổ thành nét dịu hiền.

Cây chà là, là cây nhạy cảm nhất.
Một thoáng gió nhẹ,
một làn khí nhỏ cũng đủ làm cho lá chà là lặng lẽ rung rinh.
Giống như cây chà là, chúng ta cũng phải biết rung cảm trước mọi ân sủng.

Chà là là loại cây rắn chắc nhất.
Hãy thử bẻ gãy những thớ của thân cây nó hay đốt lên thì biết.
Thớ gỗ chà là thì hút nước, mà thân cây chà là lại không chìm.

Cây chà là mọc thẳng tắp, vươn thật cao,
nhưng ta phải không ngừng cắt tỉa những nhánh cây đâm ra trên thân nó.
Đó là hình ảnh của những hy sinh cần thiết để tiến bước ngay thẳng và vươn lên cao nữa.

Chúng ta cũng còn có thể suy gẫm về trái của cây chà là.
Mỗi buồng chà là bao gồm rất nhiều trái. Đó là hình ảnh của tình huynh đệ.

Mỗi trái chà là, đó là hình ảnh của một "tiểu muối" vậy.

Đức Cha G. Mercier, giám mục giáo phận Sahara.
(Giakim phỏng dịch, kính tặng các tiểu muối Chúa Giêsu)

Nguyễn Ngọc Thế

Dấu Ấn

*"Chúa ghi vào hồn tôi dấu ấn của ngài
Chúa đi vào đời tôi êm ái tuyệt vời..."*

Đó là là một bài hát mà một người bạn đã có lần chia sẻ cùng tôi, khi tôi rơi vào một cơn khủng hoảng về cuộc sống và về niềm tin vào Thiên Chúa. Từ đó lời ca này luôn vang lại trong cuộc sống tôi.

Một lần nọ, được xách vali cùng một cha vào trong một nhà dưỡng lão để dâng lễ ngày Chúa Nhật Phục Sinh. Tôi bắt gặp lại ý nghĩa của lời ca trên qua bài giảng của cha trong thánh lễ. Cha đã ngỏ lời cùng các cụ già: *"Hôm nay là ngày lễ Phục Sinh của Chúa Giêsu. Đó là một tin vui cho tất cả mọi Kitô hữu. Với niềm vui Phục Sinh này chúng ta có quyền hy vọng, dù rằng cuộc sống hiện tại có chất chứa nhiều đau thương, nhiều sự cô đơn lẻ loi, nhiều bất công... Vâng có thể trong chúng ta sẽ có người bị bỏ rơi, bị nhiều người thân nhân và xã hội lãng quên. Nhưng dù cho mọi người có bỏ rơi, có làm ngơ trước những đau khổ của chúng ta, thì Thiên Chúa vẫn luôn ở bên cạnh chúng ta trong những hoàn cảnh thực tế mà chúng ta đã sống và đang sống. Để có thể cảm nhận được sự gần gũi của Thiên Chúa, tôi xin mời gọi mỗi người thử quay nhìn lại cuộc sống của mình qua những biến cố và sự kiện cá nhân, vì chính trong những khúc quanh đó chúng ta có thể nhìn thấy, cảm nghiệm và nhận ra được khuôn mặt và bàn tay của Thiên Chúa đang sống động hóa thực sự trong đời sống của chúng ta."*

Qua bài giảng này, một vấn nạn đã nảy sinh trong tôi: Phải chăng đôi mắt của Thiên Chúa luôn dõi theo bước chân của tôi và bàn tay của người luôn là mái ấm cho tôi trú ngụ? Vậy thì ngài đã để lại dấu ấn nào trong đời sống của tôi?

Sau đó một thời gian, bất ngờ tôi đụng độ lại với những câu hỏi trên một cách quyết liệt, khi tôi đặt lại vấn đề đức tin vào Thiên Chúa.

Trước đây, trong môi trường tôn giáo tôi đã lãnh hội và thấm nhuần về hình ảnh Thiên Chúa không chỉ trong tư tưởng mà cả trong tâm hồn. Tôi được bố mẹ đưa đến nhà thờ để được lãnh nhận bí tích rửa tội khi mới sinh ra được một vài tuần. Và như những trẻ em khác tôi được học giáo lý nơi giáo xứ, được lãnh nhận một số bí tích của một tín hữu, rồi được tập sống đạo với những sự hướng dẫn động viên của các cha, các sơ trong những hội đoàn khác nhau một cách nhiệt tâm. Từ đó ý thức về Thiên Chúa lớn mạnh trong tôi và một cách nào đó niềm tin vào Thiên Chúa cũng tăng trưởng. Những điều này thật là quý báu như những hành trang để tôi chuẩn bị lên đường. Tuy nhiên, tôi cảm thấy còn thiếu một điều gì đó cho đời sống của một người Kitô hữu trưởng thành. Rồi một lần nọ, khi tôi hỏi mình, tại sao tôi tin vào Thiên Chúa, Ngài có hiện hữu thực sự hay chẳng và tôi nhận được niềm tin vào Thiên

Chúa từ đâu? Để tìm cho được câu trả lời xác đáng, tôi thử bước ra khỏi môi trường tôn giáo thoát khỏi vòng vây và những ảnh hưởng của nó. Khi thử như vậy tôi cảm thấy mình bị hổng chân. Phần vì tôi cảm thấy Thiên Chúa thật trừu tượng, người ta không thể hiểu được ngài với cái trí khôn minh mẫn của mình. Phần thì tôi thấy niềm tin vào Thiên Chúa mà cha mẹ và môi trường tôn giáo, chuyển sang cho tôi chưa đủ sức thuyết phục tôi. Đặc biệt khi tôi thoát ly gia đình và một mình một ngựa đang loay hoay trong môi trường xã hội tục hóa, đề cao tự do cá nhân và chính tôi. Chính vì vậy tôi rơi vào cuộc khủng hoảng đức tin.

Trong thời gian khủng hoảng này, tôi nhớ lại lời giảng của vị linh mục. Tôi thử chạy ngược về quá khứ, lần theo những sự kiện và biến cố trong đời đã để lại cho tôi những dấu ấn không thể quên. Vâng, dấu ấn mà trong đó tôi nhìn thấy và cảm nhận một cách rõ ràng khuôn mặt và bàn tay quan phòng của Thiên Chúa. Chính những dấu ấn đó, hay nói khác đi những kinh nghiệm cá nhân về đức tin và về Thiên Chúa, đã xác nhận và củng cố niềm tin vào Thiên Chúa của tôi. Qua đó tôi thầm cảm tạ Thiên Chúa thật nhiều, vì tôi trộm nghĩ rằng. Nếu đặt trường hợp tôi không có được những kinh nghiệm về đức tin hay về Thiên Chúa, thì tôi chẳng biết mình có giữ vững được niềm tin hay chẳng, chứ chưa nói đến

chuyện sống đức tin và rao truyền lời Chúa.

Sau cuộc khủng này, có dịp chia sẻ với một vài anh bạn người Đức. Họ cũng xác nhận rằng, với họ những kinh nghiệm về đức tin và về Thiên Chúa là những điểm nòng cốt, để họ có thể tin vào Thiên Chúa và giữ vững cũng như phát triển niềm tin này trong môi trường tục hóa ngày hôm nay.

Khi nhớ lại những lần chia sẻ của một số anh chị em mà tôi được dịp tiếp xúc một cách cá nhân, thì tôi thấy nơi họ cũng có những "khúc quanh", mà đối với họ chúng mang những tầm mức thật quan trọng cho đời sống và niềm tin của họ vào Thiên Chúa.

Như một người bạn quen thân đã hơn mười năm trời rơi vào một cuộc khủng hoảng rất trầm trọng mà chẳng biết nói với ai, và cứ loay quanh với chúng, để rồi bao mặc cảm đau khổ tích tụ và chôn chắt theo dòng thời gian. Nhưng chính trong hoàn cảnh đó, người bạn này đã tìm được một sự cảm thông thiêng liêng qua việc tham dự thánh lễ và những lời cầu nguyện. Đặc biệt hình ảnh khổ nạn và thương khó của Chúa Giêsu đã trở nên niềm an ủi và khích lệ. Như lời bạn ấy tâm sự "Bạn biết không, sau khi mình cảm nhận được những đau khổ của Chúa, thì cảm thấy những đau khổ của mình không đáng gì so với Chúa. Hơn thế nữa, Chúa Giêsu chịu đau khổ vì thương yêu nhân loại và trong đó có cả mình nữa... Rồi khi mình nhìn vào đời sống thực tế, mình cảm thấy còn sung sướng hơn những người khác nữa, họ phải chịu mọi đau khổ từ thể xác lẫn tinh thần. Chính vì thế, mình cũng muốn chia sẻ một phần nào sự đau khổ của họ".

Chính người bạn này cũng đã viết cho tôi, khi một lần tôi cũng trầm mình trong khủng hoảng: "Bạn thân mến, chúng ta đừng

nghĩ lầm rằng mình cô đơn trên đường thánh giá, người bạn đường của chúng ta, Đức Kitô, vẫn luôn đi bên cạnh chúng ta và còn nhiều người nữa cũng đang đi bên cạnh chúng ta đó." Qua kinh nghiệm này, tôi nhận ra được sự hiện diện của Chúa trong thực tế, dù rằng thực tế đó có đen tối, có chất chứa những vết đen của khổ đau, của lầm than. Nhưng chính trong cái đêm đen u buồn đó người bạn thân này đã tìm được một ánh sáng nhỏ nhoi nhưng chứa chan hy vọng và nguồn sống. Vâng niềm hy vọng và nguồn sống phát xuất từ chính Chúa Giêsu. Nhờ vậy mà người bạn này có được sự bình an nội tâm để có thể tiếp tục tiến bước, dù rằng thực tế có phủ phàng đến mấy đi nữa.

Người bạn khác là Chính đã chia sẻ cùng tôi về những vật lộn với đời và với cả chính Thiên Chúa, mà khi anh đã gặp phải khi anh rời quê hương đến sống ở một đất nước hoàn toàn khác lạ, nơi đó anh không biết mình phải xây dựng cuộc sống như thế nào, vì trong hoàn cảnh anh có quá nhiều giới hạn. Dù rằng anh vẫn cố gắng lục lọi, tìm tòi điểm tựa cho cuộc sống. Nhưng hầu như mọi sự trở nên mù mịt. Anh chẳng biết mình sống thế nào trong hiện tại. Vâng, hiện tại lo không xong thì làm sao nghĩ đến tương lai. Mà nghĩ thế nào được khi hiện tại mù mịt, thì tương lai còn đen tối tới mức nào. Cái mù mịt này liên hệ đến vấn đề sinh nhai, vấn đề học hành, làm việc và chần chừ cả đến tâm sinh lý của anh ấy. Hơn nữa, trong một môi trường văn hóa hoàn toàn mới mẻ, nơi đó Chính không còn những người bạn thân quen bên cạnh, Chính không tìm được những niềm vui và những khuyến khích của những hội đoàn mà Chính có ở quê hương. Rồi còn cái lạnh không những của khí hậu mà còn của tình người nữa. Tệ hơn, khi Chính thấy thiếu những cảm thức về

Thiên Chúa, về một môi trường tôn giáo, mà với Chính chúng đóng một vai trò khá quan trọng trong cuộc sống.

Chính tâm sự cùng tôi "Bạn biết không, trong hoàn cảnh đó, mình chẳng biết phải cựa quậy như thế nào cả. Cũng không biết tìm nguồn an ủi ở đâu, ngoài một điều là cố gắng giữ cái thói quen đến thăm Chúa thường xuyên trong thánh lễ và cũng cố gắng bắt chuyện với Ngài. Nhiều lần ngồi trước mặt Chúa Thánh Thể mình không biết làm gì hơn là im lặng nhìn Ngài. Sau mỗi lần có giờ với Chúa như vậy, thì nhận được một nguồn an ủi khích lệ nào đó, và nhờ vậy mà mình có thêm sức mạnh để tiếp tục sống. Hay như một lần khác, mình cảm thấy thật cô đơn, lo sợ và bối rối vì mọi sự xung quanh mình hầu như mù tối. Thực sự mình mất định hướng. Lúc đó mình đi vào rừng, và tự nhiên phát những lời trách móc với Thiên Chúa. Mình đã nói với Chúa "Lạy Chúa, tại sao Chúa lại đưa con vào hoàn cảnh sống cay nghiệt như vậy? Tại sao??? Con không hiểu được. Dù vậy con chỉ xin Chúa một điều xin ban cho con sức mạnh để con chịu đựng được nỗi khổ đau trong hoàn cảnh hiện nay." Sau đó trở về nhà mình cảm thấy thật bình an. Từ đó với thời gian mình nhận thật nhiều những "bất ngờ" mà mình không hề trông đợi, và một chân trời mới tràn đầy hy vọng đã mở ra trước mặt mình. Vâng, những điều đó mình không thể hiểu được. Tuy nhiên mình xác tín rằng, Chúa đã ghi vào trong đời sống và tâm hồn mình dấu ấn của Ngài."

Một người bạn khác tên là Nguyệt cũng chia sẻ kinh nghiệm gặp gỡ Chúa. Nguyệt từ khi còn nhỏ sống trong một gia đình rất khá giả, nhưng riêng Nguyệt thì phải đón nhận một số phận rất đáng cay. Phần vì môi trường gia đình bị đổ vỡ, phần

thì Nguyệt bị cư xử rất ngược đãi, đôi khi đến khinh miệt và còn bị đuổi ra khỏi gia đình. Và rồi Nguyệt bất ngờ phải đón nhận một vết thương thật lớn. Trước những nỗi đau này Nguyệt đánh mất đi sức sống, niềm vui và hy vọng, đến độ Nguyệt đã tìm cách tự tử. Nhưng hình như số phận của Nguyệt nghèo nhưng thực sự không nghèo, đau khổ nhưng không khổ đau. Vì sau cuộc tự tử không thành công, Nguyệt đã được một linh mục trong xứ đạo giúp đỡ và thoát khỏi vòng lẩn quẩn đau thương này. Sau đó, Nguyệt được nhiều người thân quen thông cảm, hướng dẫn và giúp đỡ không chỉ trong cuộc sống sinh nhai, hay trong vấn đề tâm sinh lý trước những nỗi đau khổ, mà đặc biệt họ đã chỉ cho Nguyệt tự tìm thấy một niềm tin, niềm hy vọng và sức sống nơi Thiên Chúa.

Nguyệt đã viết gởi tôi lời chia sẻ của Nguyệt trong một nhóm chia sẻ về đời sống đức tin: "Thưa di cùng các anh chị. Qua giờ chia sẻ này con cảm nghiệm được Chúa đánh động con, đánh thức con và Chúa nói với con rằng, con không phải là không có Cha đâu tại con chưa nhận ra đó thôi. Trong cả giờ cầu nguyện này con cứ nghe lúc nào Cha cũng gọi con. Nhiều lúc có người đến với con và muốn hỏi con điều gì đó, và lúc đó con cứ nghĩ Chúa đang ở trước mặt con và hiện diện sống động bên con. Lúc này, con cảm thấy con có lỗi với Chúa nhiều lắm. Trong cuộc đời của con, con cứ nghĩ rằng, không có cha không có mẹ thì sống để làm gì. Con cứ nghĩ dọn cho con một cái chết để quên tất cả... Nhưng nay con sung sướng quá, vì con đã cầu nguyện và hiểu được nhiều lắm rồi. Con cũng nói lên được những tâm tình mà bấy lâu nay con không thốt ra được. Nay trong lòng con vui sướng đã nghe được tiếng Chúa nói, và viết ra được những gì mình đã có. Con không ngờ

con lại được như thế này."

Thực vậy, qua những tâm sự của Nguyệt, tôi hiểu rõ hơn cái kinh nghiệm đức tin mà qua đó Nguyệt có thể lạc quan thốt lên rằng: "Con cảm thấy trong lòng con như có một vầng trăng đang chiếu sáng."

Qua những kinh nghiệm của nhiều người thân quen, đặc biệt của những người bạn mà tôi vừa trình bày ở trên, tôi nhận ra một cách rất rõ ràng cái tầm mức quan trọng của những kinh nghiệm về đức tin và về Thiên Chúa.

Hơn nữa trong xã hội ngày hôm nay và với sự phát triển của khoa học và kỹ thuật, con người đang thật bận bịu để cố gắng nghiên cứu mọi sự. Tất cả đều đòi hỏi những chứng minh thực tế và những kinh nghiệm đã trải qua. Trong phương diện tôn giáo, dĩ nhiên con người không thể dùng khoa học để chứng minh được Thiên Chúa, vì ngài không phải là đối tượng vật chất để có thể chứng minh, và hơn nữa Thiên Chúa vượt qua khỏi cái trí khôn bao la nhưng bé nhỏ của con người, nhưng dù vậy con người vẫn sống với sự che chở của Ngài, như một lời Thánh Vịnh: "Thiên Chúa là núi đá độ trì tôi." Và chính trong sự chở che này con người có thể cảm nhận được hơi ấm xuất phát từ đôi bàn tay ngài một cách rõ ràng. Đó chính là những kinh nghiệm thực tế không thể quên được về Thiên Chúa và về niềm tin vào Ngài. Chính những kinh nghiệm này như là một nút ngoặc nối kết con người với Thiên Chúa hay nói khác đi, khi đứng trên nền tảng của những kinh nghiệm này thì người ta như xây nhà mình ở trên đá chứ không phải trên cát. Nhờ vậy mà niềm tin vào Thiên Chúa sẽ luôn vững chắc dù có gặp gió bão, lụt lội...

Những kinh nghiệm về đức tin

và về Thiên Chúa này mang những sắc thái nào ?

Trong cuốn sách "Glauben braucht Erfahrung", xin tạm dịch "Đức tin cần kinh nghiệm" tác giả người Đức Gerhard Lohfink cho rằng: "Những kinh nghiệm về đức tin mang những tính chất đặc biệt như sau : Kinh nghiệm về sự bình an nội tâm, về sự an ủi, kinh nghiệm về niềm hy vọng và về niềm vui. Tuy nhiên cũng rõ ràng là, những kinh nghiệm này không có tính cách nông cạn bên ngoài, như là chúng đến thật nhanh rồi chẳng mấy chốc lại biến mất. Nhưng những kinh nghiệm này được ghi dấu thật sâu nơi tâm hồn và luôn luôn trở dậy. Những kinh nghiệm này cũng không là những gì rẻ tiền mà chúng ta được chuyển nhượng... Thực vậy, nếu ai đã một lần có được kinh nghiệm này, thì không bao giờ quên được."

Ở đây Gerhard Lohfink nhấn mạnh đến nền tảng của kinh nghiệm này. Đó là sự bình an nội tâm. Thiết nghĩ sự bình an nội tâm này phát xuất từ Thiên Chúa và chúng hướng con người về chính Thiên Chúa. Vì vậy điều chính yếu là dù trong bất cứ hoàn cảnh nào đi nữa, con người vẫn vững tâm hy vọng, vì con người cảm thấy mình không tuột ra khỏi bàn tay của Thiên Chúa. Vâng, dù tôi cảm thấy an vui, phấn khởi và hăng say trong cuộc sống. Dù khi tôi rơi vào hố sâu của thất vọng chán chường, cảm thấy cuộc đời sao vô nghĩa và khắc nghiệt đến thế... Thực vậy, Thiên Chúa luôn hiện diện ở đó, nên ở bên Thiên Chúa người ta cảm thấy có điều gì đó vượt ra khỏi cái vũ trụ sợ hãi có tính cách con người. Như vậy, người ta lại can đảm tiếp tục tiến bước trên đường. Thánh Phaolô cũng cảm nhận được sự gần gũi của Thiên Chúa trong cuộc sống của ngài và ngài cũng đã khuyên nhủ : "Anh em hãy vui

luôn trong niềm vui của Chúa. Tôi nhắc lại : vui lên anh em! Sao cho mọi người thấy anh em sống hiền hòa rộng rãi, Chúa đã đến gần anh em đừng lo lắng gì cả. Nhưng trong mọi hoàn cảnh, anh em cứ đem lời cầu khẩn van xin và tạ ơn, mà giải bày trước mặt Thiên Chúa những điều anh em thỉnh nguyện. Và bình an của Thiên Chúa, bình an vượt lên trên mọi hiểu biết, sẽ giữ cho lòng trí anh em được kết hợp với Đức Kitô Giêsu." (Phi 4,4-7).

Sự bình an của Thiên Chúa, nền tảng của kinh nghiệm về đức tin này sẽ được khám phá không chỉ trong mỗi cá nhân mà còn được khám phá trong cộng đoàn. Thực vậy, tôi chẳng biết Thiên Chúa là ai, để mà có thể cảm nhận được Ngài và rồi khám phá ra được sự gần gũi của Ngài, nếu tôi không được sự chuyển nhượng niềm tin từ bố mẹ và nhiều người thân quen. Vâng, kinh nghiệm đức tin là của tôi đấy nhưng vẫn không chỉ là của tôi, vì tôi không chỉ sống riêng lẻ một mình. Hơn nữa, niềm tin của tôi vào Thiên Chúa là một biểu lộ niềm tin của Giáo Hội vào Thiên Chúa, vì tôi thuộc về Giáo Hội. Tôi cũng cảm thấy rằng, những kinh nghiệm đức tin có tính cách cá nhân của những người bạn thân quen, một cách nào đó cũng có liên hệ đến tôi. Ít nhất qua những sự chia sẻ chân thành cũng để lại trong tôi điều gì đó, mà qua đó niềm tin của tôi vào Thiên Chúa cũng được thanh luyện. Thực vậy, khi đọc tiểu sử của một vài người đi trước như anh Charle de Foucault, hay của anh I Nhã hay của Têrêsa Hải Đồng hoặc của cha Alfred Delp, tôi thấy được kinh nghiệm về đức tin và về Thiên Chúa của họ cũng mang lại cho tôi một làn gió mát lành nào đó.

Tuy nhiên để có thể thấy được, nhận biết được và khám phá được kho tàng của những kinh nghiệm thiêng liêng thì người ta phải biết chủ động. Vâng, sự chủ

động rất đơn giản nhưng không giản đơn là tìm thấy thời gian riêng cho Chúa và cho riêng mình hay cho Thiên Chúa, cho cộng đoàn và cho riêng mình, để suy tư, cầu nguyện và chia sẻ.

Ngoài ra cũng cầu xin Ngài cho nhận ra được cái dấu ấn của Ngài trong cuộc sống : trong công việc, nơi học đường, trong làng xóm, trong gia đình, trong những khi tiếp xúc với những đau khổ hay hạnh phúc, với những nỗi buồn hay niềm vui... đặc biệt nơi chính những sự kiện, biến cố quan trọng trong cuộc đời. Để từ đó đánh đập của bình an và hy vọng..., những tiêu điểm của kinh nghiệm về đức tin sẽ được khám phá. Thiết nghĩ rằng, ở đây cũng nên khẳng định là không phải khi con người tin vào Thiên Chúa là con người tránh được mọi sự đau khổ của thế gian này, và luôn luôn sống vui tươi hạnh phúc. Không, khi người ta tin vào Thiên Chúa và sống dưới đôi tay của Ngài, thì người ta không thoát khỏi thế gian. Người ta vẫn sống bình thường, vẫn có thể gặp đau khổ, mất mát, vẫn có thể gặp những bất công trong cuộc đời... Nhưng có điều là những sự đó không nhấn chìm người có niềm tin vào trong vũng đầm lầy. Ngược lại họ vẫn sống và sống trong hy vọng, vì họ ở trong thế gian nhưng không thuộc về thế gian.

Chắc chắn rằng những kinh nghiệm về đức tin và về Thiên Chúa của mỗi cá nhân mang tính cách chủ quan, và đóng vai trò quan trọng cho mỗi cá nhân. Nhưng không vì thế mà tính cách khách quan của nền tảng đức tin bị làm cho ra rìa. Vâng, những kiến thức về giáo lý, về tín lý, về luân lý, về Giáo Hội... mà qua đó người ta với lý trí của mình có thể hiểu nhận biết được Thiên Chúa trong phạm vi của nó. Vì thế những kiến thức này vẫn mang một nền tảng thật quan trọng. Nên khi không thể loại bỏ tính cách chủ quan và tính cách

khách quan của đức tin, thì con gì hay hơn nữa khi chúng được phối hợp với nhau, bổ túc cho nhau, để rồi niềm tin của bạn, của tôi được cấy sâu không chỉ trên lý thuyết mà còn đâm rễ cả trong con tim.

Trong môi trường xã hội hôm nay, người Kitô hữu phải luôn đối diện với nhiều thách đố trong vấn đề đức tin. Họ sẽ cảm thấy chóng mặt trước chủ nghĩa tục hóa, chủ nghĩa hưởng thụ đề cao cá nhân, đến nổi hình ảnh của Thiên Chúa bị xóa mờ để hình ảnh con người được tô son. Kế bên làn sóng từ chối Thiên Chúa này, còn có làn sóng đa thần. Người Kitô hữu sẽ cảm thấy bối rối, vì không biết Thiên Chúa mình tin có đúng là Thiên Chúa duy nhất hay không, hay còn có Thiên Chúa nào khác nữa chăng hoặc có "ông thần bà tiên nào đâu đây"

Trước những thách đố này, thiết nghĩ rằng vấn đề thanh luyện, đào sâu và phát triển đức tin đóng một vai trò rất quan trọng. Những điều này cũng cần cho đời sống đạo hằng ngày của người Kitô hữu, vì niềm tin vào Thiên Chúa không thể chỉ mang tính cách lý thuyết hay mang tính cách thói quen bên ngoài, mà còn mang cả sự cảm nhận bên trong và sự sống động trong thực tế. Một trong những điều người Kitô hữu có thể và cần nên làm là trở về với chính mình và trở về với Thiên Chúa, để đi tìm những dấu ấn hoặc những kinh nghiệm về đức tin và về Thiên Chúa trong đời sống, vì qua những dấu ấn này, người ta sẽ thấy Thiên Chúa dù xa lắm nhưng cũng thật gần. Dù Ngài lớn lao lắm nhưng cũng thật "bé nhỏ"... Chắc chắn những "dấu ấn" luôn ở đó, được bọc gói trong manh áo bình an và hy vọng.

"Với niềm yêu thương vô biên"

Lạy Chúa
Chúa đã đến
Chúa đã xin con mọi thứ,
và con đã trao tặng tất cả.

Con mê đọc sách
và nay con đã mù lòa.

Con mê chạy nhảy trong rừng
và nay chân con đã bại liệt.

Con mê hái hoa
trong nắng ấm mùa xuân
và nay đôi bàn tay con không còn nữa.

Lạy Chúa, xin hãy nhìn,
thân xác mỹ miều của con
nay nó đã tàn tạ thế nào!

Nhưng nào đâu con có nổi giận.
Con tạ ơn Chúa
đời đời con tạ ơn Ngài,
vì nếu đêm nay con chết đi
thì con biết là cuộc đời con
đã được tràn đầy tuyệt hảo.

(Trích một lời nguyện trong cuốn sách "Với Niềm Yêu Thương Vô Biên". Lời nguyện và cuộc đời của một người đàn bà bình phong cùi)

Gia Kim phỏng dịch

*Lạy Chúa,
Con yêu mến những ai tin ở công việc mình làm;
họ nhận hai nền bạc,
nhưng họ muốn hoàn lại cho Chúa bốn nền.
Andre Gueret*

Con người mới

Tôi nghe có khóa linh thao tại Đức từ năm 1988, lòng vẫn hằng ao ước được một lần tham dự cấm phòng theo phương pháp của Thánh Inhã, nhưng...

Mãi đến năm nay (96) tôi mới quyết định ghi danh. Vậy mà ngày khởi hành đến địa điểm tôi cũng còn do dự, vì khi ghi danh đã không phải đóng tiền, mình bỏ cuộc cũng chẳng thiệt thòi gì (hic, hic...), hơn nữa chồng tôi đi Hòa Lan chưa về tới. Đêm vừa qua thức trắng đêm chờ chồng, sáng nay không còn hứng thú đi đâu nữa, nhất là khi nghĩ đến bỏ ba cháu nhỏ ở nhà mà chưa bàn giao cho bố nó. Không đành!! Ruột gan rối như tơ vò. Lòng áy náy, trách nhiệm làm mẹ, làm vợ. Rồi những chi ly tính toán, tốn phí cho một chuyến cấm phòng đi xa hơn 600Km. Cuối cùng sự lo lắng biến thành giận hờn. Chàng đã về từ đêm qua nhưng có nhiều lý do không về thẳng nhà.

Thế là tôi đến với linh thao trong nỗi phiền muộn ngập hồn. Đêm đầu tiên tại Betzdorf tôi ngủ chẳng yên vì "ngổn ngang trăm mối bên lòng" mặc dù vì đường xa mệt mỏi và đêm hôm trước đã mất ngủ vì chờ chồng.

Sáng hôm sau, bước thấp bước cao, thân thể mệt mỏi, tâm hồn uể oải bước vào nhà nguyện. Thấy mọi người tay bắt mặt mừng, ôm chào nhau thăm thiết, tôi cảm thấy ngỡ ngàng. Nhìn quanh, vài ma mới giống tôi trông thật ngây ngô, mặt mũi cứ nghếch ra, chân tay thừa thãi, mắt nhìn hết góc này liếc sang góc khác, miệng muốn mở lời ít nhiều nhưng chẳng dám...

Điều kiện "ít có và đủ" để làm linh thao là phải *thỉnh lặng*. Mục thỉnh lặng này đối với tôi thật khó khăn. Thú thật, tôi vẫn là một người được tiếng là "ăn to nói lớn", chưa thấy người đã thấy tiếng cười dòn dã. Bạn đồng nghiệp đã chẳng tặng cho tôi cái tên thật dễ thương, và tôi rất hài lòng về cái tên

này: "Frühling". Lần này, tôi cứ ngỡ đến đây, gặp đồng hương tha hồ mà mình tán phét và lòng thông tâm sự muôn ngàn chuyện tha hương... Thế mà cha linh hướng lại bảo: "Nếu các con muốn tâm sự thì các con hãy tâm sự với Chúa và bàn hỏi với cha".

Chúa ơi! Ngài ở trên cao vọi vọi, con chẳng nhìn thấy Chúa đâu thì làm sao mà tâm sự, nói chuyện với Chúa được?

Còn với Cha... thôi thì có còn hơn không, miễn sao xỏ được bầu tâm sự là dzui dzồi...

Nghĩ lại thấy tội nghiệp cha linh hướng quá. Từ sáng sớm tinh mơ lo hướng dẫn cầu nguyện, xét gẫm, giảng bài huấn đức khan cả tiếng cũng như dâng thánh lễ mỗi tối... Thế mà trong lúc chúng con được thông dong đi dạo, ngắm cảnh hay vào phòng chòm chăn ấm... để xét gẫm?!... thì cha lại phải tiếp từng người để nghe những lời tỏ oán, những nỗi âu lo buồn phiền của mọi người... Ôi ! còn công việc nào khó khăn, mệt nhọc hơn! Tuy nhiên cha cũng cảm nhận được kết quả khi nhìn thấy những khuôn mặt không còn lo lắng sợ hãi, không còn nét ưu tư, hân học cuộc đời, trong ngày đầu gặp cha... Những khuôn mặt ấy trở nên hân hoan, thanh thản, tự tin với giọng nói dịu dàng, vui vẻ.

Có lẽ đây là phần thưởng quý báu nhất mà cha đã nhận được sau những ngày chuẩn bị và làm việc mệt nhọc để cứu các con chiến đi lạc. Để hướng dẫn anh chị em *đồng hành với Chúa* trong cuộc sống.

Một ngày thứ bảy dài đằng đẵng với những điều mới lạ được học hỏi, sự cố gắng thỉnh lặng (ngoài thói quen bình thường) để *tâm sự và lắng nghe tiếng Người*, mà lại *lắng nghe bằng con tim*, một điều mà xưa nay tôi không bao giờ dám nghĩ đến, vì Người cao siêu quá. Nhờ ơn Chúa Thánh Thần nên phút đầu làm quen khó khăn đã qua. Tôi ngỡ ngàng và choáng ngợp trong hạnh phúc

vừa bắt gặp. Tôi những tưởng mình mơ, không tin đó là sự thật. Bởi Người gần gũi thân quen từ lâu mà sao tôi cứ ơ hờ lãnh đạm. Tôi có Người, bạn chí tình ở ngay bên cạnh nhưng tôi cứ đi tìm kiếm trong tuyệt vọng niềm an ủi và sự cảm thông ở tận đâu đâu...

Ngày Chủ Nhật Lễ Lá đến với tôi trong tâm trạng của kẻ chiến thắng trong vinh quang... Khuôn mặt tôi rạng rỡ, hân hoan, nụ cười tươi nòng nân hạnh phúc, không phát thành tiếng nhưng nếu ai để ý sẽ thấy và nghe được, phải thế không "Bố Già" thương yêu!!!

Trong niềm hân hoan đó, tôi ước ao gặp lại người thân yêu để ôm tất cả vào lòng và thầm thì những lời yêu thương tha thứ. Niềm khắc khoải hối hận khi cảm nhận được tội lỗi của mình trong "chị Đức, anh Cửa, anh Lý, em Thương" trong bài huấn đức đã thức tỉnh con người kiêu ngạo, tham lam và thiếu lòng bác ái nơi tôi. Sau phút hòa giải với Thầy và với anh em, tôi cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm, tình yêu của anh em đã choáng ngợp hồn tôi trong những cái ôm thiết tha triu mến trước sự hiện diện yêu thương của Thầy... Niềm hạnh phúc đưa tôi vào giấc ngủ bình an không mộng mị.

Ngày cuối cùng của khóa cấm phòng đến với tôi cũng ngỡ ngàng như ngày đầu tiên mới đến... Nhưng ngỡ ngàng này đầy an sủng, hạnh phúc tuyệt vời!!!

*Tôi không còn là tôi của ba ngày trước đó.
Tôi đã trở thành một con người mới,
con người của yêu thương, thông cảm và tha thứ.
Một con người bình an không lo lắng âu phiền,
bởi tôi mới có được Người bạn,
Người sẽ yêu thương, an ủi, nâng đỡ và bảo vệ tôi
chân thành.
Người luôn trung thành đi bên tôi suốt cuộc đời.
Tôi sẽ không còn cô đơn.
Tôi sẽ không sợ gian nan nguy khốn bởi tôi đã có
Người.*

NP

Rollo khói hương

Lòng con ngào ngọt khói hương
Nhu vàng mây bạc đường về Nhà Cha
Rừng cây sương đổ nhạt nhòa
Hồi chuông đánh thức lời ca nguyện cầu
Bên hàng ghế vắng đêm thâu
Vang bài nguyện gấm muôn màu hiệp thông

Khói hương nhẹ tỏa quanh tường
Lòng con hoa dại bên đường cũng say
Âm vang nhạc trời đâu đây
Nhu mê như tỉnh hồn đầy hướng linh
Khói hương gõ cửa buồng tim
Trao hoa hồng nở hôn hiền Minh Cha

Không trắng đất cũng muôn màu
Hồn con thập tự bay vào khói hương
Theo Cha qua mỗi chặng đường
Nhìn dòng kinh mở từng chương reo mừng
Vàng trắng Tân Ước lung linh
Quanh con là những cậu hình Tiệc Ly

Ba ngày tầm đạo trong rừng
Nghe chim cú hát trên từng đợt dâu
Hồn chưa trút trọn cơn sầu
Bước theo ánh nến cúi đầu Lạy Cha
Con về phố thị đêm qua
Nghe chim cú hát rừng hoa nở đầy

Sáng nay mới thấy mặt trời
Lý cà phê nóng nhuộm đời khói hương
Thấy Cha đứng mãi bên đường
Nhìn trăm con bướm vào vườn Nhà Cha
Mặt trời cũng hát nguyện ca
Cha và bướm đã say nhòa khói hương

Quanh tôi là những Thiên Thần
Lời ca chí thánh hồng ân tràn đầy
Cầu vồng trong mỗi bàn tay
Từng câu nguyện gấm sáng đầy hồn tôi
Anh em là chuỗi Mân Côi
Là muôn ánh sáng soi đời yêu thương

Nghiêu Minh

Tâm sự

Cha Elizalde Thành: Cha đã hứa với anh chị em từ năm ngoái, đồng thời thấy các anh chị em không có nhiều cơ hội để biết Ngài và hiểu nhau hơn nên cha dành thì giờ cho anh chị em. Cha đã nhiều lần sung sướng, nôn nao vì giúp anh chị em Việt Nam gặp Chúa đã làm tăng lòng mến Chúa cho mọi người. Ngay đêm đầu tiên nhập khóa đã thấy anh chị em tha thiết sẵn sàng tìm Chúa và trao cho nhau tâm tình. Cha đã thấy có phúc vì được chia sẻ nhiều với anh chị em. Niềm tin vững chắc là Ngài đang hiện diện giữa chúng ta, an ủi và ban Thánh Giá cùng sức sống mới. Niềm an ủi của Cha là thấy giúp các bạn thật nhẹ nhàng.

Bà Lành: Con là người lớn nhất trong khóa cấm phòng này, đã nhận được nhiều cảm tình của các em, các cháu, nên con cảm ơn Chúa cho con thấy đây là một đại gia đình tình thương mà con là người chị cả.

Chị Hòa: Tạ ơn Chúa vì đến đây con đã nhận được nhiều nghị lực và tràn đầy ơn Chúa.

Anh Vũ: Con là người hay nói và đã nói nhiều quá rồi. Xin Chúa hướng dẫn cho mình biết lắng nghe, vì con nghiệm thấy: nói nhiều thì hay vấp phạm; khi lắng nghe sẽ nhận được nhiều. Lần trước gặp Chúa trong khóa Linh Thao chỉ có 3 ngày thôi, khi cha về thì Chúa theo cha về luôn nên trong cuộc sống hằng ngày, cứ theo ý mình

mà mình thực hiện mọi việc. Vì thế nên cảm thấy sống khô khan. Trong cuộc sống hằng ngày có nhiều chuyện rắc rối, phức tạp xảy ra làm mình lúng túng, khó xử; Lúc bấy giờ mới nhớ lại phương pháp cha dạy tìm hiểu ý Chúa, nhưng khó mà phân biệt được ý nào là ý Chúa và ý nào là ý mình. Trong mấy ngày này, khi cầu nguyện, con đã tâm tình nhiều với Chúa và thấy gần Ngài hơn. Hy vọng lần này cha trở về thì Chúa không về theo cha nữa mà vẫn ở lại với mình.

Cô Thanh: Từ lâu, nghe linh thao là phương pháp giúp cho đời sống nội tâm tốt đẹp. Nay mới được tham dự, thật là sung sướng và nhận thấy phương pháp này thích và hợp với mình, vì trong cuộc sống thường ngày có nhiều xáo trộn mà mình không có một giây phút nào được thoải mái im lặng bên Chúa. Con đã gặp

được Chúa trong mấy ngày này và hân hoan sung sướng sống trong cánh tay Ngài. Cũng là một sự mừng nhưng cũng là một sự lo lắng, vì không biết khi "xuống núi" mình phải làm gì cho xứng đáng là con Chúa. Con xin cảm ơn mọi người đã cho con nhận được tình thương tràn đầy trong khóa cấm phòng này.

Bà Thìn: Con đã dự một khóa linh thao nhưng không nhận được gì cả, lần này con nhận được nhiều bình an và tình thương. Con sẽ khuyến khích người nhà tham dự khi có những khóa linh thao khác; nhất là người con đỡ đầu của con.

LTS. Mỗi buổi tối, trước giờ làm phút hồi tâm, cha con chúng tôi ngồi quây quần quanh ngọn nến, chúng tôi tâm sự với nhau những gì đã là những khúc mắc trong tâm hồn, những gì thấu lumen được trong những ngày tĩnh tâm, những ước muốn, những khao khát.... đều được chia sẻ cho nhau ăn cần, tha thiết, đầy tình thương yêu và tin tưởng lẫn nhau.

Bà Liễu: Trước hai, ba ngày đi tĩnh tâm con ngủ không được vì mừng mình sẽ được dự linh thao. Từ nay trở về làm việc gì con cũng nhớ đến Chúa.

Bà Nhung: Con chưa được đi tĩnh tâm như thế này bao giờ cả. Đây là lần đầu tiên mà con rất thích, mặc dầu ngày đầu con chẳng nhận được gì, ngày thứ hai thì khi cầu nguyện cứ ngủ gục, nhưng hôm nay, ngày thứ ba con cảm thấy tinh thần phấn khởi, có một niềm an ủi vô biên và niềm tin vững chắc vào Chúa, tâm hồn con thật tĩnh lặng và thâu lượm được nhiều. Khi cầu nguyện, tâm tình với Chúa con thấy Chúa gần gũi mình thật nhiều và thương mình thật nhiều.

Lan Thảo: Lần đầu tiên đi linh thao, con cứ nghĩ khóa linh thao chỉ có hai ngày cuối tuần, đến đây mới biết là khóa kéo dài ba ngày, lòng tự nhủ dự hai ngày thôi rồi về, nhưng cái mãnh lực của những phút im lặng và suy gẫm lời Chúa lôi kéo con tham dự cho đến ngày hôm nay. Con cảm thấy linh thao là một phương pháp thật quý giá giúp ích nhiều cho cuộc sống tâm linh.

Doan Trang: Sau khi ghi danh đi linh thao rồi, cứ nghe các bạn bảo linh thao là đọc kinh liên tiếp ba ngày nên cũng thấy sợ và nản, không muốn đi nữa. Lúc khởi hành với một tâm hồn chán nản mệt mỏi vô cùng... song nhờ trên xe có những người đồng hành nên cũng bớt nản. Trong ba ngày cấm phòng này tôi đã học được cách cầu nguyện với Chúa mà từ lâu tâm hồn vẫn khao khát, biết được cách tìm ý Chúa mà từ trước tới nay không hề biết đến. Tôi cũng biết cách dọn dẹp tâm hồn mình để mời Chúa đến ngự, tuy không biết có giữ được Chúa mãi trong lòng mình không?

Diễm Trang: Khi rời khỏi VN con lo sợ qua đây mình sẽ không có dịp linh thao như bên nhà con đã từng làm hằng năm,

nhưng niềm vui to lớn của con là sang đây lại cũng gặp được linh thao. Khi nghe có khóa 3 ngày con đã thất vọng vì thấy ngắn ngày quá, tâm hồn con ao ước dự khóa 5 ngày hay 7 ngày. Nhưng trong ba ngày này Chúa đã làm việc thật tuyệt diệu trong con và con đã tìm được con đường mà Chúa muốn mình đi.

Chị Hương: Đến đây trong ngày đầu tiên con cảm thấy như mình không hợp với linh thao chút nào. Qua ngày thứ hai con thấy lòng mình êm ả khi tĩnh lặng suy gẫm lời Chúa và những giây phút lắng đọng tâm hồn để nhìn lại mình. Giờ đây con sung sướng là con đã có một người bạn, hy vọng người bạn đó sẽ suốt đời đồng hành với con, người bạn đó chính là Chúa Giêsu. Từ trước tới giờ con cứ nghĩ Chúa là một ngôi cao mà mình không bao giờ tâm tình như bạn được. Con cố gắng làm quen với Chúa, vì làm quen với người sao mà dễ dàng thế, làm quen với Chúa, chao ơi là khó! Con đã cảm thấy tuyệt vọng khi cố gắng của mình không đạt kết quả. Nhưng... ở đời nhiều khi có những chữ nhưng tuyệt diệu! Sau Thánh Lễ Hòa Giải con cảm thấy lòng mình nhẹ nhàng, êm ả, tràn đầy tình thương yêu hiện diện trong con và trong anh em, và con gần Chúa một cách dễ dàng. Hy vọng Chúa luôn là người bạn trong suốt cuộc đời con, chứ không như trường hợp của Vũ, Chúa sẽ theo cha đi về Rom mất. Xin cảm ơn cha và những người tổ chức.

Anh Sơn: Khóa linh thao năm ngoái con đã gặp Chúa rồi và đã biết Chúa muốn con làm gì cho Chúa nhưng con cũng còn bối rối vì không biết phân biệt thế nào là sứ mệnh Chúa giao phó cho giáo dân và sứ mệnh nào Chúa giao phó cho tu sĩ.

Ông Thái: Qua sự hướng dẫn của cha và qua cầu nguyện, con đã nhìn được điều Chúa muốn mình làm. Trong những lần dự thánh lễ trong các khóa linh thao, con sung

sống cảm nhận được mình đang cùng linh mục và anh chị em dâng lễ một cách sốt sắng, chứ không như những chúa nhật đến nhà thờ dự lễ, con thấy mình luôn luôn là người dự khán. Mỗi năm con đều dành vài ngày đi dự linh thao vì chắc chắn đến đây thế nào cũng được vài món quà Chúa cho đem về, chẳng hạn như hiểu biết thêm về Lời Chúa, tâm hồn được an bình v.v...

Anh Châu: Đã mấy năm nay rồi con cũng dự những khóa tĩnh tâm mùa vọng, mùa phục sinh v.v... nhưng không có một khóa tĩnh tâm nào có chiều sâu như khóa linh thao. Qua bài huấn đức với thí dụ điển hình "anh Lý, Cô Đức, em Thương, Anh Cửa" mà cha đã giảng, cho con nhìn rõ con người của mình, và thấy mình đã và đang vác sù mệnh của kẻ khác, ôm đồm mọi sự việc nên không việc chi ra việc chi cả. Con cũng xin cảm ơn cha và tất cả anh chị em đã cho con hưởng một khóa tĩnh tâm với không khí gia đình đầm ấm đầy tình thương như thế này.

Kim Tuyết: Con có tâm trạng giống như Vũ, khóa tĩnh tâm năm ngoái con cũng gặp Chúa và khi cha đi về Chúa cũng đi về với cha luôn, hy vọng lần này Chúa sẽ ở lại với con.

Kim Liên: Kỳ tĩnh tâm lần trước con rất vui, hớn hờ đem những gì thấu lượm được trong khóa linh thao về, để áp dụng vào cuộc sống, nhưng ngay lúc con còn sôi nổi sung sướng thì bị dội ngay; và con thấy sao khó thực hiện quá. Nhìn Chúa qua hình ảnh người thân hay ngược lại, nhìn anh em qua hình ảnh Chúa mà không thể nào thực hiện được. Thấy mình vẫn sống theo bản tính của mình nhiều hơn (nên cú vấp cái ổ gà). Trong cuộc sống cứ thấy bối rối vì mình không thực hiện được những gì mình muốn sửa đổi nơi bản thân mình, và những gì Chúa muốn

mình làm cho mọi người.

Anh Tuấn: Chưa lần nào đi tĩnh tâm mà bị Chúa "xoáy" dữ quá. Cứ suy gẫm Lời Chúa bao nhiêu thấy Chúa "xoáy" mình bấy nhiêu, vì mình tội lỗi nhiều quá. Lần đầu tiên con được nghe một ông "Tây Bán Nhà" giảng Lời Chúa bằng tiếng Việt, cha dùng nhiều chữ hay quá, chúng con còn phải học nhiều tiếng Việt ở nơi cha, cha lại còn làm nhạc trưởng, hát hay và chỉ bảo chúng con lấy hơi như thế nào nữa, thật tuyệt quá.

Cha Elialde Thành: Cha xin có vài góp ý về việc có vài anh chị em tâm sự là đi linh thao ở đây thì gặp Chúa và khi về thì mất Chúa luôn. Cha muốn chia sẻ với anh chị em là khi anh em gặp Chúa ở ngoài đời thì Chúa mới gắn bó với mình. Chúa mới thẩm nhập vào lòng mình. Còn cảm nhận gặp Chúa trong những ngày tĩnh tâm (tức là lên núi tìm Chúa và gặp Chúa), gặp Chúa trên núi thì mau mất Chúa vì xa thực tế nên không gắn bó lâu dài, vì thế xác không va chạm, chỉ tâm hồn mới cố gắng gặp Chúa. Vì thế, nên anh chị em phải lớn lên, phải gặp Chúa qua tình yêu thương trong hành động, nhưng va chạm hằng ngày chứ không phải qua cảm xúc.

Cha xin chia sẻ thêm về những va chạm của mình với thực tế. Khi mình đi cấm phòng, anh chị em được Chúa dạy bảo phải làm gì, nên làm như thế nào, nhưng những cảm nhận và những gì muốn thực hiện ở trong lòng mình khi rời khỏi nơi cấm phòng sẽ còn giữ được bao lâu? Cha xin nói để anh chị em hiểu là cái cảm nhận đó sẽ mất ngay khi va chạm đầu tiên với thực tế. Vì thế không ai giỏi mà tự hào tôi vừa đi cấm phòng về, tâm hồn tôi đang tràn đầy Chúa Thánh Thần, tôi sẽ.... tôi sẽ... tôi sẽ... thay đổi cả thế giới này thành tốt đẹp thánh thiện v.v... và v.v....

Ông Sao: Con xin bày tỏ tâm sự của con về nỗi lo lắng khi tổ chức linh thao, con lo nhiều nhất về số tham dự viên. Với lệ phí ăn ở tăng vọt của nhà cấm phòng, con cứ lo ngay ngáy chắc không mấy ai tham dự đâu vì với số tiền đó cộng với tiền xe lửa, tiền xăng v.v... Con cầu nguyện với Chúa hoài xin Ngài đánh động các linh hồn để họ biết ích lợi của những ngày nghỉ ngơi với Chúa. Một phần, con ý lại vào số bạn bè và con cái. Trong bụng thầm nghĩ: nếu mà chỉ có vài người ghi danh thì mình năn nỉ một số bạn bè và năn nỉ các con đi tĩnh tâm vậy... Nhưng mà thực là Chúa Thánh Thần làm việc thật hay, Ngài không để cho con phải "lo bò trắng răng", không để cho con phải làm cái chuyện "ruồi bu năn nỉ" nên số người ghi danh tham dự do anh Tuấn "mở hàng" năm mới cứ từ từ lên đến con số ngoài dự tính của khóa. Con xin tạ ơn Chúa và cảm ơn các bạn tham dự viên.

Chị Tiết: Con xin cảm ơn Cha đã giúp chúng con đồng hành với Chúa trong khóa này cùng cảm ơn tất cả tham dự viên. Tâm sự của con muốn dâng lên Chúa và chia sẻ với anh chị em hôm nay về việc làm của chúng con. Nhờ ơn Chúa Thánh Thần mà chúng con đã "trôi" được 5 năm nay. Trên con sông này chúng con gặp nhiều đá ngầm, chông gai, đe dọa, hiểu lầm v.v... nhưng chúng con vẫn cứ im lặng chịu đựng. Tuy nhiên, có một nguyên cớ khiến con luôn luôn vấp phải "cái ổ gà", đó chính là người phối ngẫu của con, cái nguyên cớ này luôn luôn làm cho những "xu hướng lệch lạc" trong con phát triển, và con lại phải luôn luôn làm "phút hồi tâm", phải "ăn năn tội" và rồi vẫn cứ "phải phạm tội" đó hoài hoài (đụng phải cái "ổ gà") ... Từ nay con sẽ cố gắng tránh cái "ổ gà" để "xu hướng lệch lạc" trong con phai mờ dần, nhưng không biết có tránh được không, hay tránh "ổ gà" mà lại gặp "ổ chuột chù" thì cũng chết luôn.

Cha Elizalde Thành: Cha có một chia sẻ cho anh chị Sao. Cha xin kể một chuyện này trong nhà dòng. Mỗi tối, sau khi các nhân viên giúp việc về hết rồi thì các cha và các thầy xuống dọn dẹp phòng ăn. Có một cha làm bể mấy chiếc ly, cha có vẻ buồn, ân hận. Nhưng có một cha già an ủi rằng: Những người không xuống đây dọn phòng thì đâu có làm bể ly. Câu chuyện đó cho thấy nếu anh chị em không phục vụ thì không có vấn đề gì cả.

Nguyễn Thi ghi lại

Phó thác

Tưởng niệm cố linh mục Sesto Quercetti S.F.

Mặc ngoài kia trời đã sang xuân
Chúa thử thách cha nằm dưỡng bệnh
Bốn bức tường hẹp của thế gian
Yêu Chúa Cha không hề chán nản

Mặc con đau, nghiêng lòng vui sướng
Nhu bó hoa trăm sắc nghìn hương
Trần lửa mến từ hồn lẫn xác
Cha dâng lên của lễ toàn thiêu

Mặc sức lực không còn như trước
Dù khổ đau thân xác dày vò
Cha từ tốn lòng luôn cầu nguyện
Ý trung kiên thờ Chúa hơn xưa

Mặc đau khổ, luyện lọc tâm hồn
Nhu hạt cát lấp vùi quên lãng
Cha sung sướng mỉm cười phó thác
Tan biến đi để được mến yêu.

Tê Hát

"... Ngài nói với ta"

Hai câu trên là những tư tưởng cha sở thường hay nhắc nhở chúng tôi. Có lúc cha còn phổ nhạc cho dễ nhớ, dễ thuộc để dạy giáo lý khi còn ở quê nhà. Tâm tình này như sống lại khi tôi đọc tập sách nhỏ "Tôi đi cấm phòng theo phương pháp Thánh Inhã" do ban tổ chức gửi sau khi tôi ghi danh tham dự linh thao.

Thật sự khi ghi tên dự linh thao tôi không biết gì về linh thao. Chỉ nghe các anh chị đi dự về kể sơ lại cách thức cùng vài câu chuyện của linh thao, như phải im lặng suốt mấy ngày cấm phòng.... và cho biết cha linh hướng này nghiêm quá, cha khác thì khó quá v.v.... v.v... nhưng trong cái khó và nghiêm của các ngài giúp ích rất nhiều cho tham dự viên trong mấy ngày cấm phòng và khuyên tôi, nếu có dịp thì nên đi linh thao.

Mùa chay 1995 có khóa linh thao nhưng tôi không xin nghỉ được. Tôi ghi danh tham dự khóa mùa hè 95 tổ chức tại Niederviesbach, nhưng lần này, khóa linh thao lại đổi thành tĩnh tâm cho thanh niên. Dự khóa tĩnh tâm này tôi không được hài lòng lắm, vì trong tâm chỉ ao ước và khao khát được biết tĩnh tâm theo phương pháp Thánh Inhã ra sao?!

Đoán được phần nào thất vọng của tôi, một chị bạn dễ thương, cách tế nhị đã kể lại cho tôi những ví dụ chị đã được nghe, lại so sánh và vạch cho tôi thấy sự khác biệt thâm thúy những đề tài trong các khóa tĩnh tâm. Hơn nữa, qua cách sống của những anh chị đó tôi thấy có cái gì khác lạ và cảm nhận nơi họ một tâm tình hay hay, rất cảm mến. Do đó, tôi muốn đến để mắt thấy tai nghe, để có cái nhìn riêng cho chính mình.

Khóa linh thao mùa chay năm 96, tôi ghi

Khi ta nguyện cầu là ta nói với Chúa Trời

Khi ta nghe và đọc Lời Ngài là Ngài nói với ta.

Lời Thánh Ambrossio

danh tham dự. Lại thật, vì thường khi đi dự tĩnh tâm hay họp mặt, tôi chẳng có chú tâm hay chuẩn bị gì. Thế mà, lần này, còn những ba tuần nữa mới đến ngày dự khóa, trong lòng tôi đã có sự thôi thúc, mong đợi và chuẩn bị tâm hồn kỹ lưỡng một cách khó tả. Xét lại điều này tôi cũng không ngạc nhiên lắm, vì lâu rồi tâm hồn tôi vẫn khao khát một cái gì êm đềm thấm thiết....

Trong nghề nghiệp luôn đòi hỏi tôi phải lo lắng và đối thoại nhiều với bệnh nhân. Cuộc sống hằng ngày luôn luôn có sự lôi kéo, luôn ồn ào, xao động, bận rộn. Tôi khao khát, mình có một tâm hồn thanh thản, bình an, nhất là vào những dịp lễ lớn như lễ Chúa Phục Sinh để tôi được mừng lễ sâu sắc và có ý nghĩa hơn.

Đọc lại nhật ký đã ghi trong những ngày dự khóa có đoạn tôi đã ghi "Con mong gặt hái được gì cho chính bản thân để sống những ngày tháng tới. Vì khi có, con mới tặng cho người khác được. Trong khóa linh thao này con đã nhận được tình yêu thương tuyệt vời của Cha qua anh chị em. Xin Cha giúp con biết vâng theo ý Cha trong mọi hoàn cảnh. Con cảm ơn Chúa đã tạo cơ hội đó cho con. Xin giúp con sau khi dự linh thao về con cũng cảm nhận được như vậy - biết sống và biết cho những kẻ chung quanh mình. Xin Chúa ban nhiều ơn lành hồn xác cho những người đã giúp con từ trong khái niệm đi linh thao, dự linh thao và sống linh thao".

"Khi ta nghe và đọc Lời Ngài là Ngài nói với ta"

Ô! Mãi đến giờ này con mới biết cách thực hành và cảm thấy thấm trong con.

Mây Trời Xanh

Cầu thang

Một buổi tối nọ, Tèo mơ thấy một hình ảnh tương tự như hình ảnh của tổ phụ Giacóp, mà cậu được học trong giờ giáo lý: khi Tèo đang trên đường đi tìm thầy học đạo, mệt mỏi trên đường, cậu ngã lưng bên gốc cây cổ thụ. Bỗng chợt tầng trời mở ra và kìa một vài thiên thần đang bắc một cầu thang từ trời xuống đất. Trên cầu thang đó các thiên thần lên lên xuống xuống, và miệng không ngớt ca ngợi vinh quang Thiên Chúa. Tèo cũng được các thiên thần hướng dẫn từ từ leo lên cầu thang. Từ chóp đỉnh, mắt cậu chói lòa, vì quang cảnh thật là rực rỡ, và ngay lúc đó Thiên Chúa trỗi dậy nắm lấy tay cậu. Trong giây phút này, Tèo đứng chết lặng, ngắm nhìn Thiên Chúa trong niềm vui sướng và hạnh phúc vô biên. Sau đó, Thiên Chúa cũng ngỏ lời với cậu, cậu đơn sơ lắng nghe và chuyện trò cùng Thiên Chúa.

Mãi mê trong câu chuyện, Tèo đâu biết các thiên thần đã cất lấy cầu thang kia. Cho đến khi cậu nhận ra điều ấy thì hoảng sợ vô cùng và vội vã cầu cứu Thiên Chúa: "Chúa ơi! cứu con với, không có cầu thang thì con lơ lửng và rớt xuống đất thì nguy to". Thiên Chúa mỉm cười và nói cùng cậu: "Con lên được tới Nhan Thánh Cha, là nhờ con cẩn thận và kiên nhẫn leo từng bậc thang một trên cầu thang các thiên thần đã bắc. Giờ đây con đang ở bên Cha và Cha đang

Nguyễn Ngọc Thế

nắm đôi tay con, thì con cần đến thang để làm gì".

Trong bước đường tìm gặp Thiên Chúa, Thánh Ynhã cũng giới thiệu một "cầu thang" bắc từ đất lên tới đỉnh trời. Đó là linh thao. Một phương pháp trong muôn vàn phương pháp cầu nguyện của Giáo Hội. Linh Thao là gì và tại sao gọi là linh thao? Thánh Ynhã giải thích: "Cũng như thân xác mình cần được tập thể thao thường xuyên, thì linh hồn và tinh thần của mình cũng cần đến thể thao. Vì vậy *linh thao trong tiếng việt là hai từ ghép của tập thể thao cho linh hồn*. Phương pháp linh thao trọn vẹn kéo dài bốn tuần. Nhưng cũng có những khóa ngắn hơn như 10 ngày, 7 ngày, 5 ngày hoặc 3 ngày, cũng có cả linh thao thường nhật. Nói chung tùy theo điều kiện giờ giấc và khả năng. Phương pháp này mang sắc thái suy gẫm (Meditation) và chiêm niệm (Kontemplation) và cũng có người hướng dẫn đồng hành cùng người tập. Bên cạnh đó cũng có một vài điểm bổ sung, như phương pháp giúp xét mình, phương pháp giúp nhận định thần thiêng (thần lành thần dữ).

Trong linh thao, người tập cần phải có một thái độ sẵn sàng, quảng đại và hào hiệp với Thiên Chúa, theo ngôn từ của chàng hiệp sĩ Ynhã. Dâng lên cho Ngài trót cả ý muốn và tự do của mình để Ngài xử dụng. Tín thác và hy vọng vào Ngài, và Ngài sẽ luôn ban phát bình an cho những ai trung tín và áp ủ họ trong Tình Yêu Ngài, cũng như dặt họ vào trong con đường thích hợp hơn cả, "để niềm vui của Ngài ở trong họ và niềm vui của họ được trở nên trọn vẹn trong Ngài". Trọn vẹn trong niềm vui và tình yêu của Thiên Chúa, thì con người sẽ xa tránh những quyến luyến lệch lạc, cố gắng tìm kiếm ý Chúa trong cách sắp đặt lại cuộc đời mình. Để từ đó con người chỉ còn ước muốn

duy nhất, là ca ngợi, tôn vinh và phụng sự Thiên Chúa Chí Tôn mà thôi. Ngoài ra con người cũng cần phải cố gắng với sức lực của mình, bằng cách dùng tất cả "*nội công*" của mình như trí nhớ, trí hiểu, con tim và ý muốn trong lúc làm linh thao, cũng như kiên nhẫn tập trung leo từng bậc thang một mà Ynhã giới thiệu.

Trở lại với phương pháp suy gẫm và chiêm niệm. Ynhã phân chia từng bậc thang một cách rõ ràng. Thời gian của mỗi lần cầu nguyện (hoặc suy gẫm, hoặc chiêm niệm) là một tiếng đồng hồ.

Đi vào mỗi bài cầu nguyện đều có kinh nguyện dọn mình, xin Thiên Chúa lèo lái ý hướng của người tập theo ý ngay lành, là cho tất cả ý chí, hành vi và hoạt động hoàn toàn hướng về việc phụng sự và ca tụng Chúa Chí Tôn.

Bậc thang thứ hai Ynhã mời gọi người tập đặt khung cảnh theo bài cầu nguyện. Như xem nơi chốn là chuồng lừa nhỏ bé, thô thiển và lạnh lẽo ở Bethlem, nếu bài cầu nguyện về việc Chúa sinh ra. Với sự hình dung này, người tập như đặt mình vào khung cảnh, vì vậy trở nên sống động trong câu chuyện. Khi có được khung cảnh này người tập cũng được lợi, là khi lỡ lạc đường hay lãng mạn nghĩ quẩn trong giờ cầu nguyện, thì khi tỉnh lại cũng biết mình phải trở lại "ngôi nhà nào". Trong phần này, nếu cầu nguyện với một đoạn Lời Chúa, thì người tập nên đọc qua một lần (nếu có thể đọc thành tiếng, vì qua đó người tập không chỉ đọc không, mà còn nghe và nhìn nữa. Nhờ vậy, người tập sẽ dễ sống lại những điều cũ, và qua đó giúp cho mục đích của bài cầu nguyện nhiều hơn. Một điều cần lưu ý là người tập cần tạo khung cảnh cho thật chắc, vì khi nhà xây trên một nền tảng chắc chắn, thì mình sẽ luôn sống trong bình an. Nhà đó cũng là "*mái ấm*" thực sự mà bất cứ lúc nào mình cũng rất vui và an lòng trở về.

Bậc thang tới, người tập khiêm nhường trước mặt Thiên Chúa, xin Ngài điều mình ao ước. Điều cầu xin này phải hợp theo đề tài cầu nguyện, như xin cho được hân hoan vui mừng với vinh quang của Chúa Kitô, khi chiêm niệm về sự Phục Sinh của Ngài. Những bậc thang trên như "*lối vào cần thiết*" của mỗi giờ cầu nguyện. Vì vậy đừng nên vội vàng muốn đạt đích cho nhanh, mà quên đi những bậc thang giản dị.

Tiếp đến là phần chính của giờ suy gẫm và chiêm niệm. Đầu tiên, khung cảnh sẽ được quay lại lần nữa. Đọc lại đoạn Lời Chúa muốn cầu nguyện, hay hình dung lại khung cảnh của câu chuyện. Sau đó Ynhã mời gọi người tập tập trung những giác quan của mình trong lúc hình dung như nhìn, nghe, ngửi, nếm, sờ. Với sự giúp đỡ của những giác quan đó, người tập đi sâu vào từng chặng một của những khung cảnh, tham dự vào trong câu chuyện, chiêm ngắm từng nhân vật, suy nghĩ về từng lời nói, cử chỉ của họ, cũng hòa mình vào với họ. Như đến nỗi cũng được đau đớn, buồn sầu với Chúa Giêsu chịu đau khổ, khi cầu nguyện về sự khổ nạn của Chúa Giêsu. Sau đó Ynhã cũng khuyên người tập nên trở về với mình, để rút ra điều ích lợi nào đó cho chính bản thân qua những cảm nhận thiêng liêng. Có thể là một khám phá mới về Thiên Chúa, nhận ra được bàn tay quan phòng yêu thương của Ngài trong đường đời, nhận biết được một góc cạnh mới về chính mình hay những tâm tình cũ trở lại và người tập có dịp được đào sâu và xác tín hơn... Nói chung, qua đó người tập tìm được hoa quả nào đó cho chính cuộc sống.

Trong phần này, có thể người tập sẽ cảm thấy một nguồn cảm hứng thiêng liêng nào đó hợp với điều mình muốn. Vì vậy, *khi có được báu vật này, thì đừng vội vàng rời bỏ chúng*. Ynhã khuyên, hãy nghỉ lại đó, cho đến khi thấy mình no thỏa. Đó chính là cao điểm trong giờ cầu nguyện. khi người tập

cảm nhận được một sự an ủi thiêng liêng đặc biệt, hay cảm thấy mình *thật gần gũi với Thiên Chúa, thì nên ở lại đó*. Đừng chú ý đến cầu thang mình đang leo hay đang đứng trên nữa, hay bài cầu nguyện còn đang dang dở. "Giờ đây Thiên Chúa đang đối diện với chính tôi, tôi còn cần phải đi đâu nữa, cần phải bận tâm điều gì nữa!". Lúc đó, người tập cảm thấy mình thật gần Chúa và có thể hàn huyên tâm sự cùng Ngài, hay chăm chú nhìn Ngài và lắng nghe Ngài. Ngược lại, cũng không thiếu những lúc người tập sẽ cảm thấy khô khan, buồn chán... "Kim đồng hồ sao mà chạy chậm vậy nhỉ?" Lúc này cần phải tin tưởng vào Thiên Chúa nhiều hơn và kiên nhẫn giữ giờ cầu nguyện cho được "tròn trịa", nghĩa là đừng bao giờ kết thúc giờ cầu nguyện sớm hơn bình thường, vì nếu không khéo, từ từ mình sẽ rút ngắn thời gian theo ý mình, và cuối cùng thì "tôi thích làm những việc khác thú vị và có kết quả hơn là ngồi không đó đánh mất thời giờ". *Ynhã nói đó là một trong những chiến thuật của thần dữ*. Cũng nên trình bày rõ ràng với người hướng dẫn về những giao động này, để họ sẽ giúp nhận định xem những giao động này mang những sắc thái nào, và phải ứng xử với chúng ra sao, cũng như làm thế nào lại tiếp tục tiến bước dưới đôi tay ấm cúng của Thiên Chúa.

Sau phần suy gẫm chính yếu, Ynhã khuyên mỗi người kết thúc bằng một cuộc tâm sự. *cuộc tâm sự này vừa mang sắc thái tóm tắt lại giờ cầu nguyện vừa giúp cho người tập xác định cho chính mình những gì mình mới nhận được*. Ngoài ra, đó cũng là lúc người tập có dịp ngỏ lời. Đúng vậy, ngỏ lời thành tiếng với người mình thương. Đó chính là Thiên Chúa Ba Ngôi hoặc từng ngôi một. Cũng tâm sự với Mẹ Maria hay một vị Thánh gần nhất, cuộc tâm sự này rất ngắn ngủi, nhưng không thiếu phần quan trọng, vì người tập sẽ thưa cùng người mình muốn, tâm tình chân thành của mình. những gì đang có, những gì mình đang nghĩ, những

lời xin lỗi, những lời xin ơn, những lời tạ ơn hay những câu "đưa tình:...

Để đóng lại khung cửa của giờ cầu nguyện, Ynhã mời người tập cùng hướng lòng cầu nguyện với Chúa Cha qua lời kinh mà Chúa Giêsu đã dạy. cuối cùng, khi giờ cầu nguyện kết thúc, Y-Nhã cũng khuyên nên kiểm điểm khoảng 15 phút xem giờ cầu nguyện vừa qua dở, hay, tốt, xấu thế nào. Nếu xấu thì nguyên nhân là gì và xin Chúa ban ơn sửa đổi. Nếu tốt thì tạ ơn Thiên Chúa và cố gắng tiếp tục như vậy.

Ngoài ra, Ynhã khuyên *nên cầu nguyện tiếp tục đề tài cũ, cho đến khi nào người tập cảm thấy mình đã múc kín được nguồn nước mát cho "đôi gánh" của mình, thì mới đổi đề tài mới*. Cũng như nếu gặp đề tài nào quá khô khan và đã cố gắng mãi mà đâu vẫn hoàn đấy, thì nên khôn ngoan đi tìm "nguồn suối mới". Cũng sẽ giúp ích cho người tập khi họ chuẩn bị một chút ít cho buổi cầu nguyện sắp tới. Như nếu sáng mai sẽ cầu nguyện về một đoạn Phúc Âm nào, thì tối nay nên đọc sơ qua và xin chúa Thánh Thần thổi tới cho mình một luồng gió mát nào đó.

Trên là cầu thang mà Ynhã đã xây dựng với nhiều bậc thang nhỏ nối tiếp nhau. Vì vậy cầu thang lớn chỉ thành hình khi những bậc thang nhỏ được gọt đẽo cho vừa khớp và nối kết với nhau. Cũng vậy, những bậc thang nhỏ chỉ hữu ích thực sự khi chúng được đặt vào trong cầu thang lớn. Nói chung, cầu thang và những bậc thang dù khác nhau đấy nhưng cũng là một với nhau. *Là một để tôi có thể sử dụng mà leo lên cây hái "hoa quả cần thiết" cho cuộc đời*. Hoa quả cần thiết nhất trong cuộc sống không gì khác hơn là được trở lại trước Nhan Thánh Thiên Chúa, đáng yêu thương tạo dựng nên tôi. Thực vậy, Ngài cũng đang đợi tôi mỗi ngày trong túp lều của Ngài.

"Con người được dựng nên để ngợi khen, tôn kính và phụng sự Thiên Chúa, và nhờ đó cứu rỗi linh hồn mình". (Linh Thao số 23)

Nhóm

Tôi muốn viết một chút gì về nhóm của chúng tôi mới tượng hình, còn đang trong thời kỳ làm nháp, nhưng biết viết gì đây. Nhóm được thành lập do sự ước ao khao khát của các anh chị em tham dự khóa linh thao vào mùa chay năm vừa rồi. Một sự thúc đẩy từ đáy lòng mọi người chứ không ai động viên ai hay ai thúc đẩy ai.

Nhớ lại những khóa linh thao trước đây, tôi là người khao khát lập nhóm nhất, thế mà cứ năm này qua năm khác nhóm vẫn không thành hình được. Sau năm năm tổ chức năm khóa linh thao, ao ước cứ trôi dài, Ý Chúa chưa muốn thì mình có ước ao mấy cũng không được. Bây giờ, khi Chúa muốn thì Chúa búng ngón tay một cái là có ngay. Thật là tuyệt diệu! Nhưng cha Elizalde Thành là một ông Tây Ban Nha rất cẩn thận, cân nhắc nên cha đã nhắc nhở chúng tôi phải hỏi ý Chúa lại một lần nữa xem Ngài có muốn chúng tôi lập nhóm thật không, hay chỉ là những khao khát nhất thời, chứ không phải thật sự lòng muốn và khao khát sống đức tin mãnh liệt và lâu dài suốt đời người. Thế là nhóm chúng tôi phải trong một năm làm nháp. Một năm nay rồi, cứ khoảng hai tháng, chúng tôi gặp nhau một lần để chia sẻ tâm tình và học hỏi Thánh Kinh. Chúng tôi đến từng nhà nhau để gặp gỡ và làm quen với những người thân trong gia đình các nhóm viên, như thế để kết chặt thêm tình thân ái trong tinh thần con một Cha.

Một năm làm nháp qua rồi tôi thấy nhóm thật dễ thương, người lớn nhất trong nhóm xấp xỉ 60, người trẻ nhất trong nhóm mới tuổi 23, nhưng chúng tôi hiểu nhau và thông cảm nhau cách dễ dàng, thương yêu nhau thật tình, những sinh hoạt vừa qua đã giúp ích cho nhóm viên chúng tôi trong cuộc sống ngoài đời, nâng đỡ đời sống thiêng liêng của nhau nên thấy cũng có kết

quả. Đã làm vui bớt được những gánh nặng mà nhóm viên có trong đời sống. Chúng tôi cũng học hỏi được biết thế nào là chia sẻ Thánh Kinh với nhau...và tin tưởng nhau chia sẻ tâm tình cho nhau.

Nhóm nháp của chúng tôi khi thành lập có 12 anh chị em. Mười hai người chúng tôi là một đội banh, hy vọng, trong tương lai sẽ thành đội banh chiến nhất trong các đội banh thế giới.

Trong năm qua nhóm chúng tôi có hai đại tang. Ba của anh Lâm Khắc Tuấn, cụ Giuse Lâm Ngọc Trác, được Chúa gọi về hồi tháng 7/96. Đến tháng 10/96 Chúa lại gọi Bố vợ của anh Nguyễn Quý Sơn là cụ Phêrô Nguyễn Văn Lành. Chúng tôi hợp lời cầu nguyện cho linh hồn các cụ. Nhóm chúng tôi cũng có tin vui là anh chị Sơn Thu có thêm một cháu gái vào tháng 10/96 vừa qua. Đến tháng 9/97 cô em bé bỏng nhất trong nhóm là Đoan Trang lên xe bông.

Vài dòng viết về nhóm gửi đến quý bạn. Nhóm chưa được đặt tên, chưa có tuổi nào. Xin quý bạn cho nhóm một cái tên nhé. Bạn nào muốn tò mò về nhóm này xin ghi danh đi tinh tâm linh thao để "come and see".

Tiết

Hợp nhóm

*Trong năm qua nhóm đã họp 4, 5 lần
ở Mainz, Bonn, Munchen, và Ulm đó
Phản khai mạc, xin Thánh Thần ngự đến
Soi hồn ta sáng suốt, trình trong
Nghe Lời Chúa qua Tin Mừng Cứu Độ
Rồi gẫm suy những Dụ Ngôn Người
Phần chia sẻ tâm tư thăm kín
Nhắc nhở nhau lẽ phải sự lành
Cùng tiến bước không chùn chân nhụt chí
Vững chắc đi, Thánh Ynhã chỉ đường*

Lâm Khắc Tuấn

Lời nguyện cầu

Lời nguyện cầu hôm nay xin cho
Quý cụ ông đêm đông giá lạnh
Quý cụ bà xa nhà quần quai một niềm đau
Những người cha lam lũ suốt đêm ngày
Cho đàn trẻ thêm cơm ăn áo mặc
Những người mẹ vì con quên giấc ngủ
Tám thân gầy chẳng tính chuyện cài trâm
Các chàng trai băng khuâng trong cuộc sống
Những giai nhân khắc khoải tháng năm dài
Lời nguyện cầu cho khắp năm châu
Không đói khát, không còn phân giai cấp
Để từ nay trái đất một mùa Xuân.

Lâm Khắc Tuấn

Nhật ký nhóm

Sau cuộc tĩnh tâm ba ngày tại Betzdorf, một số anh chị em cảm thấy chưa đủ, lòng khao khát được gặp nhau, nâng đỡ nhau để đến gần Chúa, gần bó với Ngài hơn và xa hơn là để giúp tha nhân nên đã mời cha Elizalde Thành giúp ý kiến trong việc thành lập nhóm.

Mainz, nơi chôn nhau cắt rốn của nhóm. Buổi họp được diễn ra ngày 1.4.1996 tại nhà anh Sơn. Sau châu bánh canh thật tuyệt do chính chị Thu trở tài đã được nhóm chiếu cố tận tình. Phiên họp được anh Sơn điều hành, đã được cha góp ý từng vấn đề. Cuối cùng tất cả đã đồng ý thành lập nhóm linh thao tại Đức với mục đích giúp nhau chu toàn bốn phận Kitô hữu tốt đẹp hơn, cùng nhau tìm hiểu, học hỏi Thánh Kinh để đào sâu và thực thi đức tin.

Nhóm gồm có 12 người (mặc dù con số 12 rất đẹp nhưng nhóm vẫn mong được phát triển). Ở rải rác từ Bonn tới München nên không có một địa điểm họp nhất định, cũng như không có thời gian họp định kỳ đều đặn, do hoàn cảnh gia đình và nghề nghiệp chi phối. Đây cũng là một khó khăn lớn cho nhóm nhưng bước đầu thành lập đã đạt được ý nguyện, chuyện tương lai xin để Chúa Thành Thần làm việc...

Nhân dịp Đại Hội Công Giáo được tổ chức tại Aschaffenburg, mọi người quyết định họp nhóm vào một ngày trước đại hội tại nhà anh chị Sao để ngày sau đó cùng tham dự đại hội với đồng hương. Vào lúc 15 giờ, 24.5.96, mở đầu phiên họp bằng bài ca Chúa Thánh Thần, phút cầu nguyện và tạ ơn Chúa.

Sau đó anh chị Sao, là người đi tiên phong vì đã tổ chức những khóa linh thao tại Đức, ngỏ lời muốn có những khuôn mặt mới, trẻ trung thay thế nhiệm vụ này nên đề nghị nhóm bầu ban điều hợp. Sau khi bàn thảo, trình bày những hơn thiệt khi nhóm mới thành hình..., nhóm đã quyết định như sau:

- Điều hợp viên tổng quát: Chị Sao
- Phó điều hợp viên 1: Chị Hương
- Phó điều hợp viên 2: Anh Sơn
- Thư Ký: Chị Thái Thanh
- Thủ Quỹ: Chị Kim Liên
- In ấn, báo chí: Anh Giang

Sau khi làm việc "trí óc", gia đình đã hoán đổi để bao tử làm việc bằng một châu phở do cô con gái của anh chị phục vụ.

Giờ tâm tình chưa được mọi người cởi mở lắm vì tất cả còn mới mẻ và ngỡ ngàng với nhau. Tuy vậy cũng có người cảm nhận được sự tin tưởng ở mọi người nên đã có tâm sự thật là thân tình.

20 giờ, gia chủ thay khăn bàn trắng. Ngọn nến được thắp sáng giữa anh chị em. Chúng tôi đọc và chia sẻ Thánh Kinh. Anh chị em đã cùng nhau trao đổi, học hỏi đoạn Thánh Kinh vừa được một nhóm viên đọc thật chậm rãi, rõ ràng, sau đó chúng tôi từng người đọc thầm và suy gẫm, câu nào, chữ nào đánh động mình nhất trong đoạn Kinh Thánh đó và chia sẻ cho nhau những kinh nghiệm sống đức tin thực tiễn.

Tiếp đó anh chị em dành một tiếng đồng hồ để cầu nguyện và làm phút hồi tâm.

Kết thúc buổi họp là châu hột vẹt lộn. Mọi người vừa thưởng thức vừa karaoke đến khuya mới chịu chia tay ra về trong không khí thân tình cởi mở.

***Ai lên xứ München đừng quên mang về một cành "cây".**

Rút kinh nghiệm của lần họp trước quá ngắn ngủi, anh chị em khao khát được chia sẻ với nhau nhiều hơn, nên hai ngày 17, 18 tháng 8, mọi người tụ họp về gia đình nhà anh chị Hương Hóa, được gia chủ đón tiếp thật nồng hậu.

Lần họp này, nhìn chung, mọi người đã tin tưởng nhau hơn nên tất cả đã mở rộng trái tim để cho và nhận thật thân tình. Sau cơm tối, chúng tôi được đón tiếp cha Hoàng, dòng Benedicto, từ Mỹ qua Đức học. Ngài đến để hướng dẫn và chia sẻ giờ học hỏi Thánh Kinh, Cha đã giúp cho nhóm nhiều ý kiến thực tiễn để đào sâu đức tin sống đạo.

Ngày Chúa Nhật: Chúng tôi chia sẻ với nhau đoạn Kinh Thánh ngày chủ nhật hôm nay, sau khi chúng tôi dự Thánh Lễ ở nhà thờ về. Hôm nay, nhóm được đón tiếp cha Hoan, dòng tên, từ Áo sang. Qua 3 tiếng đồng hồ tâm sự ngày hôm qua, nhóm đã cô đọng được 2 vấn nạn tiêu biểu. Hôm nay, nhóm chia làm hai tiểu nhóm để thảo luận và đúc kết. Cha Hoan đã hướng dẫn nhóm trẻ với vấn nạn "*Ý nghĩa và mục đích cuộc sống*". Đúc kết:

- Muốn cuộc sống có ý nghĩa nên chú ý đến việc làm nào đem lại niềm vui cho mình lẫn có ích cho người khác.
- Trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng nên cố gắng thích nghi, giữ thăng bằng và bình tâm chấp nhận.
- Riêng mục đích trong cuộc sống nên thực tế nhìn về tương lai cho nghề nghiệp, xã hội và tổ chức đời sống cho hợp lý.
- Khi bị hoang mang nên nhìn vào gương Chúa Giêsu để sống và cần tìm người mình tin tưởng để đối thoại.

Vấn nạn 2: "Cảm thông với người thân".

Đúc kết:

- Muốn cảm thông với người thân nên dẹp bỏ tự ái, tự cao. Luôn yêu thương, tìm hiểu để thông cảm và tin tưởng lẫn nhau.
- Phó thác, cầu nguyện để dâng người thân

lên cho Chúa.

Phần rút ưu khuyết điểm đã giúp nhóm nhìn thấy, cái hay nên duy trì, và cái không thích hợp nên bỏ đi.

Khi chia tay, mọi người ngạc nhiên thấy chủ nhà tặng cho một anh nhóm viên chậu bonsai quý giá. 'Eo ơi, chắc chủ nhà có em gái!' một chị đã thốt lên ngạc nhiên. Để tỏ lòng hiếu khách không thua gì đức lang quân, chị Hóa tặng cho các anh chị khác, nào là ớt hiểm, rau thơm, bánh trái v.v...

"May quá, phần này chưa có trong nội quy của nhóm!" Thái Thanh đã nói vậy để khỏi ghi phần này vào biên bản. Từ sự tiếp đón nồng hậu của chủ nhà cho đến thời tiết tháng 8 ở München thật ấm áp và đẹp như tình thân của nhóm vậy!.

König winter, Bonn, đi dễ khó về.

Thứ bảy 12.10.96: Mặc dù đã bước vào tháng 9 Âm lịch nhưng hương vị Trung Thu Rằm Tháng Tám vẫn còn phảng phất trong tình yêu quê hương của những đứa con xa xứ nên gia đình Thái Thanh đã đón chào nhóm bằng một cỗ bánh trung thu tuyệt vời.

Qua phần mở đầu buổi họp là tạ ơn, cầu nguyện, xin ơn. Chúng tôi đi vào phần đúc kết những vấn nạn của mỗi người trong thời gian qua:

- Vấn nạn mỗi người đã giải quyết ra sao?
- Góp ý của nhóm có giúp ích tôi không?

Nhìn chung, vấn nạn đã được mỗi người làm việc dưới ánh sáng Chúa Thánh Thần trong niềm tin phó thác và sự góp ý chân thành của nhóm đã đạt được nhiều kết quả tốt đẹp. Phần tâm sự là một trong những mục đích chính của nhóm để giúp nhau sống trọn vẹn ơn gọi của mình. Kết quả tốt đẹp chính là chất keo kết chặt tình thân của nhóm hơn. Cuộc đời là sự biến động không ngừng, do đó vấn nạn này giải quyết xong thì vấn nạn khác lại đến. Nhóm luôn chân thành chia sẻ và góp ý trong kinh nghiệm sống của mỗi người. Một chị chia sẻ: "Qua lần họp vừa rồi, chị đã nhận được nhiều ý

kiến xây dựng thiết thực, nhưng cảm động nhất là góp ý của một người nhỏ tuổi nhất đã giúp chị nhiều nhất".

Sau 4 tiếng làm việc cổi mở, chân thành nhưng thật nghiêm túc, chúng tôi dành 15 phút để thể thao và massage cho nhau. Phương pháp này giúp chúng tôi trở nên thư thái, an bình. Sau đó chúng tôi được thưởng thức một bữa ăn tối linh đình và thân tình hết biết, do tài khéo của hai cậu em Thái Thanh dưới sự điều khiển điệu nghệ của má Thái Thanh. Trong giờ ăn, chúng tôi và gia đình cũng tâm sự nong nân với những trận cười nỏ như bắp rang...

Học tập đề tài: yêu hay chán đời.

Dấu hiệu chán đời khó nhận ra: -Về tinh thần: lo âu, sợ hãi, dễ nóng giận, hay mĩa mai, chỉ trích hoặc ít nói => Depression. -Về thể lý: nhức đầu, mệt mỏi, nhiều bệnh phát ra.

Nguyên nhân đưa đến chán đời: a) Đặt nhiều kỳ vọng vào cuộc sống. b) Không bằng lòng, không chấp nhận hiện tại. c) Quan trọng hóa chính mình hay tự ti mặc cảm.

Làm cách nào để yêu đời hơn: a) Đối diện với nỗi chán đời để chữa trị tận gốc. b) Nhận ra sự kỳ diệu của mỗi biến cố để tạ ơn Chúa. c) Tin tích cực và tuyệt đối vào Chúa "Đừng sợ, hãy đàn chiên nhỏ bé! Vì Cha các người đã kháng ban nước trời cho các người" Lu.12-23.

Chúa Nhật 13.10.96: Sau thánh lễ ở nhà thờ về, chúng tôi được điểm tâm bằng những đĩa bánh cuốn nóng thật hấp dẫn với những chia xẻ thật sôi nổi về bài giảng của cha trong thánh lễ.

Chia xẻ Phúc Âm: Chúng tôi dùng bài Phúc Âm hôm nay theo lịch sách công giáo để học hỏi và chia xẻ. Anh Châu có kinh nghiệm nhiều về chia xẻ Phúc Âm, đã hướng dẫn nhóm về những điều lệ bất thành văn phải có khi chia xẻ Thánh Kinh như thế nào? Bằng những gợi ý thực tế để nhóm chia xẻ kinh nghiệm sống cũng như cái nhìn của mình qua bài Phúc Âm hôm nay với nước trời ví như tiệc cưới và áo cưới được hiểu là giới răn và luật lệ của Chúa.

Sau cùng là phần rút ưu khuyết điểm và chia công tác chuẩn bị cho khóa tĩnh tâm linh thao ngày 21 - 24.3.97. Ưu điểm: được tiếp đãi quá nồng hậu, quá chu đáo với những món ăn quá thịnh soạn. Khuyết điểm: Nhóm mang mặc cảm làm phiền chủ gia quá nhiều, nên yêu cầu, xin đơn giản hóa việc ăn uống cho những kỳ họp tới. Giờ chia tay đã đến nhưng ai cũng còn luyến lưu dùng dằng.. phải chăng vì trời thu trong xanh làm hồng đôi má ai đó khiến người ra đi...về phải để lại một nửa hồn thương nhớ.

Ulm, một chút trưởng thành của người hiện diện.

Thứ bảy 18.1.97: Mùa đông năm nay thật khắc nghiệt, có tuần nhiệt độ đã xuống đến - 25 độ C. Hôm nay, Miền Nam Đức thời tiết đã khá ấm áp, nhưng miền Bắc và Trung Đức, lại trở lạnh dữ dội, đường xá đã đông lại thành một mặt băng mỏng, xe cộ không lưu thông được nên các anh chị em vùng này không đến nhóm được. Từ sáng sớm, chúng tôi đã phôn cho nhau những tin tức về thời tiết, và tìm mọi cách để

đến với nhau. Sau cùng, là những cần thiết phải chia xẻ trong buổi họp từ những người không thể đến dự được.

Vì thế, mở đầu phiên họp hôm nay nhóm thật xôn xao vì thiếu vắng một số khuôn mặt thân yêu, hay vì qua châu bánh ngọt "ổ gà" đã chế vào bánh hơi nhiều rượu khiến tim mọi người đập rộn ràng. Để tự an ủi mình, nhóm đã dâng lên Thầy Chí Ái nỗi xôn xao vô định ấy và tin tưởng, buổi họp nhóm hôm nay sẽ đạt kết quả tốt đẹp dưới Ánh Sánh Đức Tin và lời nguyện cầu của những anh chị em... vắng mặt.

Vắng chị trưởng nên không có sách hát, không tài liệu. Vắng chị thư ký nên không có "viết". Vắng luôn anh phó. Nhóm đã phải họp một cách dã chiến nhưng rất linh động. Cảm ơn Thầy, nhờ qua kinh nghiệm này mà chị em mình trưởng thành hơn. Đề nghị mỗi người không nên dựa vào ban điều hành nữa mà mỗi người nên sắm riêng cho mình sách vở, tài liệu... Hoan nghênh! Nỗi xôn xao ban đầu đã biến mất ngoài sức tưởng tượng của mỗi người.

Sau phần tâm sự riêng, nhóm đã thảo luận phần hai của đề tài kỳ trước "*yêu hay chán đời*". Theo đề nghị của chị H. mỗi người tự trình bày trên vòng tròn cách phân chia thời gian và năng lượng của mình trong cuộc sống hàng ngày. Rồi nhóm góp ý với từng người để sự phân chia hợp lý, quân bình cuộc sống.

Tiếp đến, nhóm thảo luận đề tài "*Đức tin là ánh sáng*". Anh G., người phụ trách đề tài này đã đọc một vài đoạn Phúc Âm có liên quan đến đề tài và gợi ý một phần như sau: Niềm tin của ta thường đặt vào 3 trường hợp: **Tin vào chính mình*: giúp ta tự lập tự tin nhưng nếu không làm chủ được mình sẽ dẫn đến tự tôn tự đại. **Tin vào tha nhân*: giúp ta dễ làm việc và sống với mọi người, nhưng nếu không sáng suốt sẽ đưa ta đến thụ động, tự ti mặc cảm. **Tin vào Thiên Chúa*: sẽ không có giới hạn. Ta phải tin tuyệt đối vào Ngài với tinh thần tích cực,

dấn thân, chứ không ỷ lại, lười biếng. Theo chương trình đề tài này được đào sâu trong 4 kỳ họp, nên nhóm đã tạm ngưng để qua phần hội ý về nội quy của nhóm. Anh Sao đã bỏ nhiều thì giờ để soạn bản dự thảo nội quy của nhóm thật kỹ lưỡng, đầy đủ... Tuy nhiên, mọi người vẫn thảo luận từng phần cho thích hợp với nhóm hơn. Vì buổi họp vắng mặt nhiều nên mọi sự chúng tôi chờ quyết định chung vào phiên họp kỳ tới.

Sau phút hồi tâm cuối ngày, chúng tôi trao đổi nhau những món quà Tết nho nhỏ, ân tình. Hầu như ai cũng được tròn mong ước: từ cây nến thấp sáng niềm tin, hộp bánh tròn đầy tình yêu ngọt bùi, chiếc ly đầy ấp ân tình ngọt ngào của những chiếc kẹo xanh đỏ tím vàng, lọ đựng tăm xinh xinh, cặp voi đem lại niềm hy vọng và hạnh phúc cho những cậu độc thân, chuẩn bị cưới vợ ở làng Thượng. (Rất tiếc, món quà này lại rơi vào tay một chị. Cậu nào cần mượn để về VN, chị sẽ sẵn sàng cho ...thuê). Riêng tôi nhận được món quà lớn và ý nghĩa nhất. Đó là cuốn Album với những "Gutschein" cho 3 tấm hình của mỗi phiên họp linh thao trong 30 năm. Ý nghĩa vì món quà muốn tôi gắn bó gia đình linh thao dài dài, đến khi về hưu cũng chưa được rời bỏ... Cảm ơn chủ nhân món quà nhé...

Hương

Tiếng gọi

Có nhiều thú tiếng gọi
Gọi để cho tặng vật
Gọi để chung niềm vui
Gọi để gởi niềm tin
Tiếng gọi cao cả nhất
Gọi để theo một Người
Tiếng gọi cho tất cả
Thập giá đã chứng minh
Sự cho đi trọn vẹn
Khi nghe tiếng Chúa gọi
Là dấu hiệu Ngài thương
Ngài muốn tôi lại gần.

Heidelberg, 29.11.96

Thơ

7c

Hát

Chúa ơi,

Chúa có đến chạy với con không?

Trong cuộc sống có những lần con phải tập chạy,
nhưng hơn một lần,
con hối tiếc thời gian tiêu hao
và con tưởng rằng đó là lãng phí.
Ôi thời gian chuyên chế,
Ôi đức lang ông độc tài,
Ôi người bạn đồng hành khó tính của năm tháng cuộc đời,
đã bẻ vụn cuộc sống con,
đã ép buộc con phải chạy tới,
vì thời gian cuốn chạy quá mau.
Có phải như thế con là nô lệ thời gian?

Nhưng sáng nay, Chúa ơi,
Chúa đã ra dấu hiệu
nhắc nhở cho con biết Chúa đang ở đây
sắp sẵn
êm đềm,
và bất động.
Và thế là con quyết định con phải chủ động thời gian,
con phải vận dụng thời giờ,
gạt qua một bên chiếc xe hơi và đi bộ ra ngoài.
Và con thưa với Chúa:
"Chúa ơi, xin hãy chạy với con!"
và Chúa với con đã cùng chạy.

Và chiều nay con muốn cảm tạ Chúa,
vì đã chạy với con sáng nay,
bởi vì con đã nhìn ra những gì,
mà không Chúa
con sẽ chẳng nhận ra nổi.
Con đã nhìn ra cuộc sống cuộn cuộn chảy,
trên đường phố, trong khu xóm con ở,
những chiếc xe đang lăn bánh,
với những người lái xe bất nhẫn,
họ vội vã,
chờ đợi những người khách bộ hành lững thững bước qua.
Con đã nhìn ra bà mẹ đang nổi khùng giận dữ,
kéo lê đứa con đang khóc lóc.
Và con cũng nhìn ra bà mẹ khác,
thỉnh thoảng dừng chân bước,
mỉm cười và âu yếm nói chuyện với đứa con chập chững.
Con đã nhìn ra người lao công thất nghiệp đứng xin việc làm,
nhìn ra bà cụ dắt chú nhỏ đi dạo phố,
nhìn ra đôi bạn trẻ đang ôm ấp hôn nhau,

và nhìn ra những học sinh cười ồn ào,
và xô đẩy nhau giữa lúc tan trường.
Con đã nhìn ra những cửa hàng hào nhoáng,
đang bày ra những mặt hàng quyến rũ,
mời mọc,
và những khách hàng đi qua đang thèm muốn,
nhìn thấu qua cửa kính,
như mơn trớn chúng, những hào nhoáng trần gian.
Và con đã nhìn ra những bảng quảng cáo,
với muôn ngàn lấp lánh xa hoa,
đang ca tụng những thú vui trần thế,
hoặc cổ võ những tranh đua thế trần.

Và lúc đó con thưa với Chúa,
Chúa ơi, hãy nhìn xem kìa
Chúa thấy không cái này,
Chúa thấy không cái kia.
Và xin Chúa hãy nói Chúa yêu thương chúng.
Phải, xin Chúa hãy nói,
rằng chúng sống
mà chúng không hay biết Chúa đang đi bên,
từng bước chân âm thầm,
hằng giờ hằng phút.

Và xin Chúa cũng hãy cho con mượn cái nhìn của Chúa,
để con nhìn ra được một chút,
như Chúa đang nhìn thấy chúng kìa.

Con nhìn thấy những niềm vui và những phiền cực của chúng,
khác với những gì chúng đang nhìn thấy,
kể cả những tiếng cất bước bên đường.
Con nhận ra Chúa đang sống động bên trong cuộc sống của chúng,
Chúa đang yêu thương trong tình yêu của chúng,
dầu cho chúng không hay biết thế,
và có khi còn từ chối Chúa luôn.

Và nhờ Chúa con nhìn thấy họ, đàn ông, đàn bà, thanh niên, thiếu nữ, em bé trai, em bé gái, tất cả cùng được mời gọi, một ngày kia đọc lời kinh Chúa dạy: "Lạy Cha chúng con ở trên trời....."

(Trích "Như Lời Kinh Nguyên" của Michel Quoist.)
(Hoàng Quý chuyển ý)

Thư Tín

Soeur Tèrese Quy,

Nazareth: Cảm ơn

chị thật nhiều về
những chia sẻ,

về những tâm tình đã trao đổi trong dịp ghé thăm Đức vừa qua. Mong chị mau lành bệnh, sức khỏe trở lại bình thường để phục vụ những người nghèo khó và để chúng em, người VN được nhờ mỗi khi có phái đoàn nào hành hương đất Thánh. Chúng em đã nhận được thư của cha Q. ở Việt Nam với những dự án. Không biết có giúp gì được không vì ngoài tầm tay của mình chị ạ. Mùa Giáng Sinh vừa rồi chúng em có ghé thăm Nhà Hưu Dưỡng của các chị dòng Mến Thánh Giá ở Bảo Lộc, Dalat. Mẹ Bề Trên gửi lời thăm thăm thiết đến chị. Thương chị nhiều. Cầu cho nhau nhé. Mến.

"Ông Thánh" Giakim: Nếu không nhờ có "ông thánh" thì chúng tôi không biết mò mẫm đến bao giờ mới xong những bản dịch. Thành thật cảm ơn nhiều. Chúc "ông thánh" về hưu rồi, sẽ có nhiều thì giờ cho việc tông đồ. Kính.

Cha Dominici Đỗ Minh Trí, Roma: Cảm ơn cha thật nhiều về bài và thư của cha. Tập san không ra vào dịp Tết đầu cha ạ, vì chúng con quá lo lắng đã thư xin bài cha sớm quá đó thôi. Tuy vậy, chúng con để nguyên bài của cha, vì chúng con thấy vậy dễ thương hơn. Kính.

Ông Vũ Đức Tài, ông Trương Ngọc Bích, phan sinh tại thế vùng Rheinland: Ông Nguyễn Văn Dẫn, phan sinh tại thế Dalat, VN có gửi lời kính thăm gia đình phan sinh tại thế Tây Đức và gửi biểu hai ông huy hiệu của phan sinh tại thế VN. Khi nào gặp chúng tôi sẽ trao lại hai ông. Kính.

Cha Nguyễn Trọng Tước, Taiwan: Chúng con đi xa mới về, nhận được thư cha mừng như bắt được quà vậy. Mà có quà thiệt. 25 bài đọc cũng mệt nghỉ ấy chứ cha ơi. Thiệt!!! chưa có ai mà xài rộng như cha rứa! Xin một bài mà cho tới 25, chắc... chắc! Trong chuyện này cha

thiên vị phái nam quá đó cha ơi. Nhưng mà, chưa kịp mừng đã dội rồi, vì điều kiện cha kèm theo "khó như ăn ớt". Xin cha cầu nguyện thật nhiều để chúng con thực hiện được điều kiện đó cha nhé. Cảm ơn cha về bộ "book mark" tuyệt đẹp. Con xử dụng một mình, kể chuyện "xào xáo" có xảy ra thì mình cứ "ne pas" là xong. Hy vọng lần này, nhờ cha đi dự khóa học truyền thông ở Lyon, cha con mình được gặp nhau "để thanh toán nợ nần", cha hi, Kính.

Thiện Kim:

Thương em gái quá đi. Mong em chóng ổn định khi về nhà mới. Tâm hồn em lúc nào cũng đẹp như thiên thần, và cũng mong manh, dễ rung động như mây trời vậy. Cầu chúc các cụ luôn tràn đầy Ôn An Bình của Chúa. Thương.

Tê Hát: Cảm ơn Tê Hát thật nhiều về những cổ động và phổ biến cho linh thao, về những an ủi, những ưu ái lúc nào cũng ưu tiên dành cho chị. Nhiều khi nghĩ không biết lấy gì đáp trả những yêu thương và thịnh tình như thế. Tấm hình Mẹ Têrêsa nằm trên giường bệnh đang cầu nguyện, rất đẹp, lại trùng hợp với "giấc mơ" của Tê Hát, nhưng rất tiếc, không đưa lên báo được. Cầu chúc em và gia đình nhiều hồng ân trong năm 97 này. Mến nhiều.

Thầy Nguyễn Ngọc Thế, München: Nhóm cảm ơn thầy rất nhiều về tài liệu thầy đã gửi. Cả hai tài liệu đều rất hữu ích cho linh thao và cho nhóm. Nhóm có thật nhiều mơ ước. Cầu xin Chúa Thánh Thần luôn hiện diện để dìu dắt nhóm. Hy vọng hai năm sau, khi thầy trở về St. George tiếp tục con đường tu trì, nhóm chúng tôi có thể thực hiện được những khóa come and see cho các thanh thiếu niên bằng hai thứ tiếng Đức và Việt. Chúng tôi trông mong ở sự giúp sức của thầy. Ước mong mọi sự sẽ thực hiện được tốt đẹp. Mến nhiều.

Cha Trần Văn Bằng: Chúng con luôn ghi ơn cha đã nâng đỡ và khuyến khích, ủi an chúng con những lúc chúng con chán nản, ngã lòng.

Cũng như luôn cầu nguyện để chúng con bền đỗ trong công việc. Rất kính.

Thi nhạc sĩ Nghiêu Minh, Wa. USA: Cảm ơn anh nhiều về những bài thơ và nhạc. Palanca, Rollo lúc nào cũng dễ thương và phảng phất đầy kỷ niệm của Dalat phải không? Nhưng mà Dalat xưa thôi, chứ Dalat nay tang thương, buồn vơi vợi. Những con phố xưa, trường xưa, nay trở về nhìn rất đau lòng sau bao nhiêu năm xa cách. Cảm ơn chị về cuốn phim và hình ảnh ngày họp mặt. Đẹp và dễ thương làm sao!!! Chúng tôi thăm các cụ và các cháu. Kính.

Soeur Chân, Soeur Chính: Cảm ơn hai Soeur rất nhiều đã hợp tác, giúp đỡ và tạo điều kiện cho linh thao có cơ hội phát triển. Hy vọng trong tương lai chúng tôi sẽ được sự hợp tác chặt chẽ và bền bỉ của hai Soeur. Xin Thiên Chúa luôn gìn giữ hai Soeur. Kính.

Phan Thị Yến, USA: Rất vui khi biết em sung sướng sinh hoạt với nhóm Elia bên đó. Chúc em thành công trong việc học để sau này, sẽ là phương tiện dẫn em đến với tha nhân một cách hữu hiệu như em hằng mong ước. Nghe em nói, anh em bên đó giới thiệu báo "Linh Thao" Tây Đức cho các nhóm khác đọc và có bài còn được các anh chị lấy để làm đề tài suy gẫm nữa, làm các anh chị bên này phải đi bác sĩ tai mũi họng, vì mũi của ai cũng sưng đỏ hơn quả cà chua. Tháng tư năm nay Thùy Hân rước lễ vỡ lòng, mà lại thiếu một khuôn mặt dễ thương và đôi bàn tay khéo léo trộn gỏi nhĩ. Anh chị Hào Hòa nhắc em luôn đó. Anh chị kính lời thăm hỏi và cảm ơn đến gia đình anh Hồ thật nhiều nhé. Tập thơ anh ấy gửi, chị chưa nhận được. Thương em nhiều.

Mrs. Trương Nguyễn

Địa chỉ liên lạc nhóm linh thao:

ÔB. Trương Xuân Sao
Gustavsburger Str. 23
65462 Ginsheim. Germany
Tel. (0049) 06144 - 39 50

Danh sách tham dự viên linh thao tại Calvarienberg từ 21.3. đến 24.3.97

1. Lâm Khắc Tuấn	Graefelf ingerstr. 48
81375 Muenchen	Tel. 089/ 70 45 43
2. Nguyễn Thị Kim Liên	Im Grund 22	
3. Nguyễn Thị Kim Tuyết	89077 Ulm	Tel.0731/ 48 19 95
4. Nguyễn Thị Kim Thanh		
5. Nguyễn Tấn Giang	Muehlstr. 13,
55268 Nieder Olm	Tel. 06136/ 58 67
6. Hồ Thị Đoan Trang	Zeppelinstr. 45	
7. Hồ Văn Thái	68168 Mannheim	Tel. 0621/ 31 58 96
8. Trần Ngọc Châu	Riedstr. 4,
55129 Mainz.	Tel. 06131 / 59 23 85

9. Phan Thị Hương Schlüter Str. 5,
80805 Muenchen Tel. 089/ 3 61 23 40
10. Trần Thị Hòa Adolf - Rauschstr. 26
69124 Heidelberg Tel. 06221/ 78 26 70
11. Ngô Thị Thái Thanh Wohnpark Nord 13
53639 Königwinter Tel. 02223/ 2 49 45
0228/ 506 - 29 41
12. Nguyễn Thị Tiết Gustavsburger Str. 23
13. Trương Xuân Sao 65462 Ginsheim Tel. 06144/ 3950
14. Trương Nguyễn Xuân Vũ
15. Nguyễn Thế Hiến Glocken Str. 10,
16. Nguyễn Thị Nhẫn 44623 Herne Tel. 02323/ 5 43 34
17. Trương Thị Ngọc Hòa Schlosse Str. 52
67434 Neustadt. Tel. 06321/ 3 44 96
18. Trần Kim Oanh Werde Str. 1a
76137 Karlsruhe. Tel. 0721/ 35 99 15
19. Nguyễn Thị Phước Weissenburger Str. 53
44135 Dortmund. Tel. 0231 / 55 15 35
20. Nguyễn Thị Vy Hubertbirnat Str. 14
59192 Berkamen. Tel.

21. Lm. Elizalde Thành SJ.	Borgo S. Spirito 5	I. 00195 Roma (06) 689/ 7 75 65
22. Lm. Giuse Ngô Công Hoan SJ.	Mannheimer Str. 12	80803 Muenchen 0049) 089/ 38 19 03 14
23. Trương Thị Ngọc Hiền	Martinusstr. 24	53474 Bad Neuenahr 02641/ 2 68 83
24. Hoàng Thị Nhung	Jungbuschstr. 11	68159 Mannheim 0621/ 1 56 42 85
25. Nguyễn Thị Thìn	Huttenstr. 24	76648 Bruchsal 07251/ 8 38 26
26. Hoàng Kim Quy	Landshuter Allee 181	80637 Muenchen 089/ 1 57 79 60
27. Nguyễn Đình Vương	Theoprosel Str. 16	80797 Muenchen 089/ 12 15 67 14
28. Nguyễn Thị Minh Hòa	Kraepelinstr. 63	80803 Muenchen 089/ 30 77 84 13
29. Phạm Hùng Chương	Zitterstr. 9	80796 Muenchen 089/ 3 08 37 41
30. Nguyễn Minh Tân	Valgentalstr. 96	3172 Niedervolgen Schweiz
31. Phạm Thị Hoa	Blumenstr. 114	47198 Krefeld 02151/ 78 78 06
32. Phạm Thị Lan	Blumenstr. 114	47198 Krefeld 02151/ 78 78 06
33. Mai Kim Khang		
34. Nguyễn Hữu Đệ	Pastorkeller Str. 2	52222 Stolberg 02402/ 46 27
35. Nguyễn Thị Mỹ Linh		Insbruch 0512/ 74 50 84
36. Nguyễn Thị Kim Dung	Steckernweg 6	68305 Mannheim 0621/ 74 50 84
37. Sr. Trương Ngọc Chính	Kloster Calvarienberg	53474 Ahrweiler 02641/ 38 30
38. Vũ Thị Thu Trang	Saalestr. 48	50765 Koeln 71 0221/ 7 00 13 43
39. Vũ Đức Nghiêm	Saalestr. 48	50765 Koeln 71 0221/ 7 00 13 43

TÔI YÊU CHÚA TÔI

NGHIÊU MINH

Đời muôn sắc muôn màu. Thì cũng có niềm đau.

Tôi yêu cuộc đời. Tôi yêu mọi người. Tôi yêu Chúa tôi

Đời hạnh phúc điểm tình. Thì cũng có niềm tin

Tôi tin cuộc đời. Tôi tin mọi người. Tôi tin Chúa tôi.

Cuộc đời trăm năm. Mọi người trăm năm.

Cuộc đời dục trong. Mọi người mọi lòng. Tình đôi lúc vui

buồn. Thì vẫn có niềm thương. Tôi thương cuộc

đời. Tôi thương mọi người. Tôi thương Chúa thôi!.

MỤC ĐÍCH CÁC KHÓA LINH THAO 3, 5, 8 NGÀY

Cha Julian Thành SJ

I - KHÓA CUỐI TUẦN (ba ngày):

Mục đích:

1) Dẫn anh em trên đường làm quen và kết thân với Thiên Chúa:

- biết nghe, tức cảm nhận các tiếng kêu mời, tác động, soi sáng của Chúa,
- vượt qua những hiểu lầm về Thiên Chúa (quan toà, độc tài, khó tính...),
- biết "thình lạng" và giá trị của thình lạng,,
- biết "mở lòng" tức là để những tâm tình thầm kín nẩy nở lên để Thiên Chúa chữa lành vết thương, được Ngài tha thứ tội lỗi, mang lại niềm vui và bình an đích thực đến chúng ta.

2) Hiểu và cảm nhận giá trị cao quý của loài người và mục tiêu cuộc sống theo Thánh Ý Chúa:

- vượt qua mọi mặc cảm tự ti, chán nản, tội lỗi, và các vết thương nội tâm từ quá khứ,
- tha thứ và mở lòng chấp nhận tha nhân,
- yêu mến anh em, tin tưởng họ, yêu đời và hy vọng,
- mong muốn giúp tha nhân.

3) Hiểu và thực sự ăn năn trở lại với Chúa:

- bỏ cuộc sống tội lỗi, ích kỷ, lầm lạc,
- bỏ tham vọng, thần tượng trong cuộc sống,,
- dấn thân và phục vụ tha nhân với lòng rộng rãi,
- lắng nghe ơn gọi Chúa dành cho mình..

4) Biết nhận định Thánh Ý Chúa:

- phân biệt thần loại, hiểu những mảnh khoé giả dối của thần dữ (mang đến sự chết) và hương vị hiền lành, ngay thẳng của thần lành (dẫn đến sự sống).

5) Biết đọc và cầu nguyện với Kinh Thánh, trong các thánh lễ, trong Bí Tích Hòa Giải, qua thánh ca, khi cầu nguyện bộc phát, hoặc viết nhật ký, làm phút hồi tâm..

II - KHOÁ NĂM, TÁM NGÀY

Mục đích:

Muốn tiến xa hơn trên đường kết thân và làm đẹp lòng Thiên Chúa:

- quý mến tình bạn với Chúa Kitô,
- muốn hiểu đường lối của Chúa khác đường lối ích kỷ của chính mình ở chỗ nào,
- muốn có lòng "bình tâm" thực sự để quý mến Thiên Chúa trên hết mọi sự,
- sẵn sàng thoát khỏi những ràng buộc nội tâm, các thần tượng và mở lòng cho tình yêu Chúa,
- muốn tìm hiểu ơn kêu gọi Chúa dành cho chính mình và lựa chọn tương lai. Những ai chỉ muốn "tránh tội trọng" và "cứu linh hồn" thôi, tức là chỉ muốn tuân theo các điều răn tối thiểu, sống một cuộc sống "đạo đức" và bảo đảm "bình an" tâm hồn, chưa sẵn sàng cam phòng 5 hay 8 ngày.

Điều kiện cần thiết để Linh Thao năm hay tám ngày:

Anh chị sẵn sàng cầu nguyện một cách đơn giản:

- biết cầu nguyện, xét mình, suy niệm Kinh Thánh một mình,
- biết làm thời khóa biểu thích hợp cho mình: giờ suy niệm, xét gẫm, thông dong...
- muốn tập cảm nhận các tác động của Thiên Chúa không có "nguyên do", tức không dùng những hình thức có thể gây cảm xúc thiêng liêng.
- muốn tập phân biệt thần loại tinh vi hơn, giữa "tốt thiệt" (từ lúc bắt đầu và kết thúc trong thánh ý Chúa) và "tốt giả" (tức là "tốt" lúc ban đầu mà kết thúc ngoài thánh ý Chúa).

Đối với các anh chị này, thình lạng không còn là vấn đề. Ngược lại, họ đi tìm thình lạng hoàn toàn và lâu dài như điều kiện cần thiết để đạt tới các kết quả trên.

Các anh chị cảm thấy Chúa Kitô thu hút ngày càng nhiều,

- muốn nghe và đáp lại tiếng kêu mời của Ngài một cách khiêm nhường,,
- không mơ ước có những kinh nghiệm cao siêu theo ý muốn riêng,,
- biết rõ ràng lòng yếu đuối với tham vọng và tự ái của mình,
- đáng được Chúa cứu thoát để sống ngày càng tự do và bình tâm..

Linh Thao 55